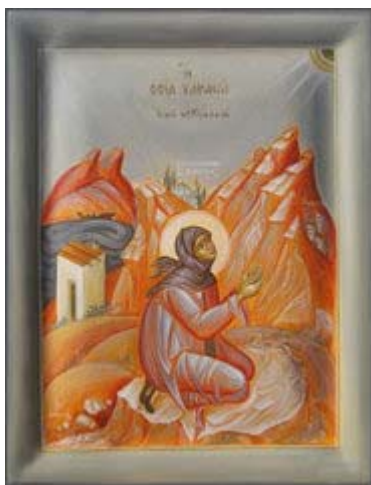

Ἀντωνίου Μάρκου

**ΟΣΙΑ ΤΑΡΣΩ
Ἡ ΔΙΑ ΧΡΙΣΤΟΝ ΣΑΛΗ
(+ 1989)**

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος πλ. α΄. Τόν συνάναρχον Λόγον
(ποίημα Δρ. Χαραλάμπους Μπούσια)

Ἀτιμίας καί χλεύης ὁδόν προκρίνασα, εὐῦπολήπτου
ἀνῶσαι καί τήν τιμήν οὐρανῶν τήν ἀτίμητον ποθήσασα,
ἐνήσκησας ὥσπερ Σαλή διά Χριστόν, προσποιήσεσι μωραῖς
καί ἄκρα σκληραγωγία. ὦ εὐηρέστησας, Μῆτερ Ταρσώ, ἡμῶν
όσια πρέσβειρα.

Ἐκδοσις
Ὁρθοδόξου Κατηχητικῆς Σχολῆς
Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς
(τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος)
ΑΧΑΡΝΑΙ 2010

Ἀντί Προλόγου

ΑΠΟΦΑΣΙΣ

ΠΕΡΙ ΔΙΑΚΗΡΥΞΕΩΣ ΤΗΣ ΑΓΙΟΤΗΤΟΣ

καί τῆς διὰ Χριστόν Σαλῆς ΤΑΡΣΩΣ (+ 1989)

τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς κ. ΚΗΡΥΚΟΥ

Πρός

τό εὐσεβές πλήρωμα, τόν Ἱερό Κλῆρο καί τόν ἀγωνιζόμενο λαό, τῆς ἀγιωτάτης Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

«Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς Ἀγίοις Αὐτοῦ»

Τιμιώτατοι Πατέρες καί ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά.

Ὑπὸ τῶν Ἀγίων ἡμῶν Πατέρων διδασκόμεθα, ὅτι ταμεῖον ἀγιότητος μοναδικόν καί ἀσφαλές καί βέβαιον εἶναι ἡ Ἐκκλησία, τῆς Ὅποίας ἓνα τῶν τεσσάρων χαρακτηριστικῶν γνωρισμάτων καί μία τῶν τεσσάρων ιδιοτήτων εἶναι ἡ Ἀγιότης. «Μία εἶναι - διδάσκει ὁ ἅγ. Ἀθανάσιος ὁ Πάριος - Μία καί Μόνη ἡ Ἐκκλησία, ἡ Ἐκκλησία ἡ ἀληθινή, ἡ νύμφη ἡ καλή, ἡ ἐκλεκτή... Ποία (δέ) εἶναι αὕτη; Αὕτη ἡ ἐδική μας ἁγία Μήτηρ, τοῦτ' ἔστιν ἡ Ἀνατολική. Πόθεν δῆλον; Ἀπό τήν ἀγιότητα τῶν τέκνων Της. Ἀγία ἡ ρίζα, ἅγιοι καί οἱ καρποί. Ἐπειδή οὐ δύναται δένδρον σαπρόν ποιεῖν καρπούς καλοῦς. Δέν πιστεύετε; Ἐξαριθμήσομαι αὐτούς καί ὑπὲρ ἄμμον θαλάσσης πληθυνθήσονται» (1).

Ἀληθής καί γνησία ἀγιότης ὑπάρχει μόνον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καί διὰ τῆς Ἐκκλησίας. Διὰ τοῦτο, «τρία θεωροῦνται τά μαρτυροῦντα τήν ἀληθῆ ἐν ἀνθρώποις ἀγιότητα - ὡς δέχεται ὁ πολὺς Νεκτᾶριος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων - πρῶτον Ὁρθοδοξία ἁμωμος, εἴτα ἀρετῶν κατόρθωσις ἀπασῶν - ἐν αἷς ἔπεται ἡ περί τήν Πίστιν μέχρις αἵματος ἀντικατάστασις - καί ἡ παρά Θεοῦ, τέλος, ἐπίδειξις σημείων ὑπερφυῶν καί θαυμάτων» (2).

Κατά τόν μέγαν τῆς Ὁρθοδοξίας Θεολόγον Ἱερόν Δαμασκηνόν, οἱ Ἅγιοι εἶναι «οἱ ἔμψυχοι ναοί τοῦ Θεοῦ, τά ἔμψυχα τοῦ Θεοῦ σκηνώματα», τά ἱερά ἐκεῖνα πρόσωπα εἰς

τά ὅποια «διά τοῦ νοῦ τοῖς σώμασιν αὐτῶν ἐνώκησεν ὁ Θεός» (3). Διό τήν κατά χρέος μεγίστην ἀπονέμωμεν Κυρίῳ τῷ Θεῷ ἡμῶν τιμήν, εὐχαριστίαν καί εὐγνωμοσύνην, διότι «οὐκ ἀφῆκε Ἐαυτόν ἀμάρτυρον» κατά τόν παρελθόντα 20όν αἰῶνα τῆς ἀπό τῆς Πίστεως ἀποστασίας, ἀλλ' ἀνέδειξεν γνησίους δούλους Του οἱ ὅποιοι ἐτήρησαν ἀμώμητον καί ἀκαινοτόμητον τήν τῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ Ὁρθόδοξον Πίστιν καί ἠργάσθησαν τήν ἀρετήν. Οἱ νεοφανεῖς αὐτοί ἀστέρες τοῦ νοητοῦ στερεώματος τῆς Ἐκκλησίας, ἐμαρτυρήθησαν ὑπ' Αὐτοῦ καί μαρτυροῦνται ὡς Ἅγιοι, διά πλείστων ὅσων σημείων καί θαυμάτων.

Ἐνός τῶν τοιούτων νοητῶν ἀστέρων μνήμην ποιούμεθα ἐν τῷ παρόντι. Τῆς διά **Χριστόν Σαλῆς ΤΑΡΣΩΣ**, τῆς ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παναγίας Κερατέας ἀσκηθείσης καί ὁσιακῶς τελιωθείσης ἐν ἔτει 1989.

Ἡ μακαρία Ταρσώ ἐγεννήθη εἰς Ἄνδρον τό ἔτος 1910. Εἰς τήν ἡλικίαν τῶν 14 ἐτῶν ἐκλήθη ὑπό τοῦ Θεοῦ δι' ἁγίου Ἀγγέλου, ἵνα ἄρῃ τό σταυρόν τῆς θεληματικῆς μωρίας καί διά Χριστόν σαλότητος. Ὡς ψυχασθενῆς λογισθεῖσα ὑπό τῶν οἰκείων αὐτῆς, ὡς τοιαύτη ἀντιμετωπίσθη καί πολλά ὑπέστη καί ἔπαθεν. Ἐν ἔτει 1949, γενομένη δεκτὴ ὑπό τοῦ μακαρία τῇ λήξει γενομένου ἐν Ἁγίοις Πατρός ἡμῶν Ματθαίου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, ἐν τῇ ὑπ' αὐτοῦ ἰδρυθείσῃ Μονῇ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου παρὰ τήν Κερατέαν, διέμεινεν ἐκτός τοῦ αὐτῆς περιβόλου ἐπὶ ὁλόκληρον 40ετίαν, ἄοικος καί ἄστεγος, ἐκτεθειμένη εἰς τό καῦμα τοῦ θέρους καί τόν παγετόν τοῦ χειμῶνος, εἰς τούς πειρασμούς τῶν δαιμόνων καί τάς λοιδωρίας τῶν ἀνθρώπων, ἀδιαλείπτως προσευχομένη καί παντοιοτρόπως ἀγωνιζομένη. Πολιτευομένη οὕτως, ἠξιώθη παρὰ Θεοῦ τῶν χαρισμάτων τῆς διοράσεως καί προοράσεως καί προφητείας, αἱ δέ πρός Κύριον αὐτῆς ἐντεύξεις ἐδείχθησαν θεοπειθεῖς. Ἐπλήρωσεν τό κοινόφλητον χρέος τοῦ θανάτου τήν 24^{ην} Σεπτεμβρίου 1989, καταλῖπουσα ἡμῖν εὐωδιάζοντα τά αὐτῆς Λεῖψανα.

Ὅθεν, ἐπόμενοι τῆς αἰωνοβίτου πράξεως τῆς Ἐκκλησίας συμφώνως πρὸς τὴν ὁποίαν, κριτήριον διὰ τὴν διακήρυξιν τῆς ἀγιότητος ἑνὸς Ἁγίου εἶναι ἡ συνείδησις τοῦ πληρώματος τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας, ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς Ὅποιας ἀνεδείχθη ὁ νέος Ἅγιος καὶ ἀποδεχόμενοι καὶ ἐκφράζοντες τὴν κρίσιν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος τῆς καθ' ἡμᾶς τοπικῆς Ἐκκλησίας, τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἡ ὁποία κρίσις ἀναγνωρίζει τὴν θεοφιλῶς ζήσασα καὶ ὁσιακῶς τελειωθείσα ἐν ἔτει 1989 **διὰ Χριστόν Σαλὴν Ταρσώ**, ὡς Ἁγίαν καὶ πρὸ Συνοδικῆς διαγνώσεως, κατόπιν τῆς ἀπὸ 27^{ης} Ἰουλίου τ. ἔ. 2010 σχετικῆς ἀποφάνσεως τῆς Ἱερᾶς Πανορθοδόξου Συνόδου τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, κατὰ τὴν ὁποίαν «ἡ ἐγγράφη ἑνὸς ἱεροῦ προσώπου εἰς τὸ ἐορτολόγιον τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν Ὅποιαν ἀνῆκει, καθὼς καὶ ἡ ρύθμισις τῶν ἐπὶ μέρους λεπτομερειῶν, ἐπαφίενται εἰς τὴν ποιμαντικὴν διάκρισιν τῶν ἐπιχωρίων Ἐπισκόπων»,

ΘΕΣΠΙΖΟΜΕΝ

ὅπως ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τὸ ἐξῆς, ἡ **διὰ Χριστόν Σαλὴ ΤΑΡΣΩ**, ἡ παρὰ τὴν Ἱερὰν Μονὴν Παναγίας Πευκοβουνογιατρίσσης Κερατέας ἀσκήσασα καὶ ὁσιακῶς τελειωθείσα τὴν 24^{ην} Σεπτεμβρίου 1989, συναριθμεῖται τοῖς Ἁγίοις τῆς Ἐκκλησίας - τιμωμένη παρὰ τῶν πιστῶν κατὰ τὰ προβλεπόμενα ὑπὸ τῆς ἐκκλησιαστικῆς πράξεως, ἥτοι δι' ἀφιερώσεως ναῶν εἰς τὴν μνήμην αὐτῆς καὶ δι' ἀγιογραφήσεως ἱερῶν αὐτῆς εἰκόνων καὶ διὰ τῆς φιλοπονήσεως πρὸς τιμὴν τῆς Ἱερᾶς Ἀκολουθίας καὶ διὰ τῆς ἐκδόσεως τοῦ Βίου αὐτῆς, πρὸς οἰκοδομὴν τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας καὶ δόξαν τοῦ ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ θαυμαστοῦ Θεοῦ ἡμῶν - ἡ δὲ μνήμη αὐτῆς τιμᾶσθω τὴν 24^{ην} μηνὸς Σεπτεμβρίου, ἡμέρας τῆς πρὸς Κύριον ἐκδημίας της. Τὰ δὲ Λείψανα αὐτῆς, τιμηθέντα δι' εὐωδίας, κατὰ τὴν Πατερικὴν διδασκαλίαν καὶ γνώμην (4), τιμῶνται ἀπὸ τοῦ νῦν ὡς Λείψανα ἱερὰ καὶ ἅγια.

Αὐτῆς ἀγίαις πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον καί
σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν

Διάπυρος πρὸς Κύριον εὐχέτης

+ Ὁ Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς ΚΗΡΥΚΟΣ

Ἐν τῷ Ἐπισκοπείῳ ἀγ. Αἰκατερίνης Στρογγύλης Κορωπίου

15^η Αὐγούστου 2010

Μνήμη τῆς Μεταστάσεως τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου

Παραπομπαί:

1. Ἀγίου Ἀθανασίου τοῦ Παρίου, «Ὁ ἅγ. Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς καὶ ὁ Ἀντίπαπας», Θεσσαλονίκη 1981, σελ. 258.
2. Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Νεκταρίου, «Πρὸς τὰς προσκομισθείσας θέσεις παρὰ τῶν ἐν Ἱεροσολύμοις φρατόρων, διὰ Πέτρου τοῦ αὐτῶν μαΐστορος, Περί τῆς ἀρχῆς τοῦ Πάπα ἀντίρρησης», Ἰάσιο 1682, σελ. 201. Πρβλ. Εὐγενίου Βουλγάρεως, «Πρὸς Πέτρον Κλαίρκιον - Περί τῶν μετὰ τό σχίσμα Ἀγίων τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν γενομένων ἐν αὐτῇ θαυμάτων», 1844, σελ. 6.
3. Ἱεροῦ Δαμασκηνοῦ, «Ἐκδοσις ἀκριβῆς τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως», PG 94, 1164B – 1168C.
4. Πρβλ. ἅγ. Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου: «Εἶναι γνώμη τῶν διδασκάλων τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅτι τῶν μὲν Ὁσίων τὰ Λείψανα δέν προσκυνοῦνται ὡς ἅγια, ἂν ὁ Θεός δέν ἀποδείξῃ δι' αὐτῶν θαύματα ἢ τό ὀλιγώτερον τὰ τιμήσῃ διὰ τῆς εὐωδίας, μέ τό νά μὴν εἶναι ἀποδεδειγμένα εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἢ ἐν κρυπτῷ πίστις καὶ ἀγάπῃ αὐτῶν πρὸς τόν Θεόν» («Νέον Μαρτυρολόγιον», σημ. σελ. 24).

Εἰσαγωγή τοῦ συγγραφέως

Οἱ διὰ Χριστόν Σαλοὶ Ἅγιοι (μία ἀγιολογικὴ ομάδα πού ὑπάγεται στόν χορό τῶν Ὁσίων), εἶναι ἓνα ἐξόχως ἐνδιαφέρον θέμα. Ἀπό τῆς δημιουργίας τοῦ **Κέντρου Ἀγιολογικῶν Μελετῶν "Ὁσῖος Συμεὼν ὁ Μεταφραστής"** (1982), ἀπετέλεσε ἀντικείμενο συστηματικῆς μελέτης καὶ ἐρεῦνης καὶ γιὰ ἓνα σημαντικό ἐπιπρόσθετο λόγο: Ὁ γράφων εἶχε τὴν ἰδιαίτερη εὐλογία τῆς γνωριμίας κατὰ τὴν δεκαετία τοῦ '70 μέ τὴν **διὰ Χριστόν Σαλή Ταρσώ** (+1989), μία χαρακτηριστικὴ μορφή πού σημάδεψε μέ τὴν παρουσία της μία 40ετία, ζῶντας στό δάσος γύρω ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Μονὴ Παναγίας Πευκοβουνογιατρίσσης Κερατέας Ἀττικῆς.

Τὰ πρῶτα ἀποτελέσματα τῆς ἐρευνας γιὰ τοὺς διὰ Χριστόν Σαλοὺς Ἁγίους παρουσιάσθηκαν τὸν Νοέμβριο τοῦ 1990, κατὰ τὴν διάρκειά σχετικῆς ὁμιλίας στό Ἐκκλησιαστικὸ Πνευματικὸ Κέντρο Περιστερίου, παρουσία πυκνοῦ ἀκροατηρίου, μέ τὴν εὐκαιρία τῆς μνήμης τῆς διὰ Χριστόν Σαλῆς Ταρσῶς (24^η Σεπτεμβρίου). Τό ἐπόμενο ἔτος 1991 τό κείμενο τῆς ὁμιλίας ἐκείνης ἐκδόθηκε βελτιωμένο ἀπὸ τό Περιοδικό **"Κήρυξ Γνησίων Ὁρθοδόξων"** σέ ἰδιαίτερο τεῦχος (**"Ἡ διὰ Χριστόν Σαλότης"**, 1991). Τό 1992 τό κείμενο τῆς Ἑλληνικῆς ἐκδόσεως, βελτιωμένο σέ πολλά σημεῖα, κυκλοφόρησε σέ μονογραφία στήν Ἀγγλική, ἀπὸ τό **"Κέντρο Παραδοσιακῶν Ὁρθοδόξων Σπουδῶν"** Ἑτνας Καλιφορνίας (**"Fools for Christ"**, 1992). Τέλος, ἓνα συμπληρωματικὸ μακροσκελές ἄρθρο φιλοξενήθηκε στό Περιοδικό **"Ὁρθόδοξος Πνοή"**, φ. Ὀκτωβρίου 2000, σελ. 391 - 395 (**"Οἱ διὰ Χριστόν Σαλοὶ Ἅγιοι τοῦ Ἀγιολογίου"**).

Ἡ διὰ Χριστόν Σαλή Ταρσώ ἀποτελεῖ γιὰ τόν γράφοντα τὴν ἀπάντηση τοῦ Οὐρανοῦ στήν ὑλιστικὴ ἐποχή μας, τῆς ἐκκοσμικεύσεως καὶ τῆς ἀποστασίας ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξη Πίστη καὶ τίς ἀξίες τῆς Χριστιανικῆς ζωῆς. Ἀποτελεῖ ἐπιβεβαίωση τῆς ἀλήθειας, ὅτι ἡ Ἐκκλησία - ὁ Χριστός παρατεινόμενος εἰς τοὺς αἰῶνας - εἶναι καὶ στίς πονηρές ἡμέρες μας ἐργαστήριο ἀγιότητος, ἐφ' ὅσον συνεχίζει νὰ ἀναδεικνύει Ἁγίους.

«Ἡ Ἐκκλησία, ὡς ζῶν σῶμα τοῦ ζῶντος Θεοῦ - γράφει ὁ Καθηγητής Συμεών Πασχαλίδης – διασώζει διαχρονικά ἐν ἑαυτῇ τό στοιχεῖο τῆς ἀγιότητος. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν περιούσιο λαό Του (Λευϊτ. 11, 44), πού ἐπαναλαμβάνει ὁ ἀπ. Πέτρος, «κατὰ τὸν καλέσαντα ὑμᾶς ἅγιον καὶ αὐτοὶ ἅγιοι ἐν πάσῃ ἀναστροφῇ γενήθητε, διότι γέγραπται, ἅγιοι γίνεσθε, ὅτι ἅγιος ἐγὼ εἰμί» (Α' Πέτρον 1, 16), δέν συνιστᾷ ἀπλῶς δείκτη γιὰ τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὴν ὁδὸ τῆς ἀγιότητος, ἀλλὰ προσδιορίζει μέ δυναμικὸ τρόπο καὶ τὴν διαχρονικότητά της. Ἐφ' ὅσον ὁ Θεὸς αὐτοπροσδιορίζεται ὡς ἅγιος, τότε καὶ ἡ Ἐκκλησία Του εἶναι ἁγία. Καὶ ἐφόσον εἶναι ἁγία ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, τότε καὶ τὰ μέλη Της, οἱ πιστοί, εἶναι ἅγια, καὶ τό ἀντίστροφο» (Συμεών Πασχαλίδης, «Οἱ νέοι Ἄγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας», Περιοδικό «Θεοδορομία», τ. 2/2003, σελ. 29).

Ἡ Γνησία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος - ἡ χλευαστικῶς, πλήν ἀδοκίμως θεολογικά, ἀποκαλουμένη «Ἐκκλησία τῶν Παλαιοημερολογιτῶν» - ὡς ἱστορική καὶ ὁμολογιακὴ συνέχεια τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας μετὰ τό Νεοημερολογιτικὸ Σχίσμα τοῦ 1924, ἀνέδειξε κατὰ τὸν 20^ο αἰ. πλήν τῶν ἄλλων Ἀγίων Της καὶ τρεῖς διὰ Χριστόν Σαλούς: Τὸν **Χαραλάμπε** τῶν **Καλαμῶν** (+ 1974), τὴν βιογραφουμένη **Ταρσώ** τῆς **Ἱερᾶς Μονῆς Κερατέας** (+ 1989) καὶ τὸν **Ἱερομόναχο Λεόντιο** τῆς **Σάμου** (+ 1994).

Ἡ πραγματικότητα αὐτὴ, δηλαδή τό γεγονὸς ὅτι ἡ μακαρία Ταρσώ ἀναδείχθηκε ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀπουσιάζει κραυγαλέως ἀπὸ τὸν Βίο της πού κυκλοφορεῖ, τὸν ὅποιο συνέγραψε ὁ ὁμ. Καθηγητής τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Ἰω. Κορναράκης καὶ ἐξέδωσε ἡ συνοδεία τοῦ Ἱερομονάχου Ἀρσενίου, τοῦ Κελλίου ἀγ. Νικολάου Μπουραζέρη Ἀγίου Ὁρους. Ἀντιθέτως ἡ μακαρία ἐμφανίζεται νὰ βρέθηκε «σὲ χῶρο ζηλωτικῆς μονῆς, χωρὶς ἡ ἴδια νὰ τό ἐπιλέξει, ἀγωνιζομένη στὸν ἐξωτερικὸν αὐτῆς χῶρον χωρὶς ζηλωτικὸν φρόνημα, μέ ἐκκλησιολογικὴν συνείδησιν καὶ σωστὴν τοποθέτησιν, ὅταν (δέ) κάποτε ἐρωτήθη περὶ τοῦ Ἡμερολογίου, ἡ ἀπάντησις πού ἔδωσε ἦταν «γιατί, πειράζει νὰ δοξάζεται δύο

φορές ὁ Θεός;»!!! (Ιω. Κορναράκη, «**Ταρσώ ἢ διὰ Χριστόν Σαλή**», Ἅγιον Ὅρος 2004, σελ. 16, πρόλογος Ἱερομ. Ἀρσενίου).

Αὐτή ὅμως ἡ θέσις, πλέον τοῦ ὅτι εἶναι ἀπολύτως ἀνακριβής, ἔρχεται σέ πλήρη ἀντίθεση μέ τό ὅλο πνεῦμα τοῦ Βίου της, ὅπου ἡ μακαρία ἐμφανίζεται ὡς δοχεῖον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, θαυματουργός καί σημειοφόρος, ὅπως πράγματι ἦταν. Ἕνας σημειοφόρος, λοιπόν, ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος ὁδηγεῖται καί στήν παραμικρή λεπτομέρεια τῆς ζωῆς του ἀπό τήν χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, βρίσκεται τυχαῖα καί ὄχι κατὰ τήν πρόνοια καί τό θέλημα τοῦ Θεοῦ στό στάδιο τῆς ἀσκήσεώς του;

Μία πνευματική προσωπικότητα γιά τήν ὁποία - ὅπως γράφει ἄλλοῦ ὁ συγγραφέας τοῦ Βίου της Καθηγητής Ἱω. Κορναράκης - «πιστεύουμε, ὅτι εἶναι ὑπερεπαρκῆ τά στοιχεῖα πού δείχνουν, ὅτι ὁ ἀγωνοθέτης Χριστός ἐνέκρινε καί ἐπιβράβευσε τόν ἀγῶνα της, ἀφοῦ τόν ἐπισφράγισε μέ εἰδικά χαρίσματα πού δίδει μόνο στούς Ἁγίους Του, ὅπως τῆς διοράσεως, τῆς προοράσεως, τῆς θαυματουργίας καί τῆς εὐωδίας τῶν Ἱερῶν Λειψάνων της» (αὐτ. σελ. 90), μᾶς ἔφησε μία κατάσταση πνευματικῆς συγχύσεως;

Ἡ μακαρία Ταρσώ δέν γνώριζε ἂν ὑφίσταται σχίσμα καί ποιός ἦταν ὁ ὑπαίτιος τοῦ σχίσματος αὐτοῦ καί ποιές οἱ σωτηριολογικές του συνέπειες;

Ἡ συγκεκριμένη θέση δημιουργεῖ πολύ σοβαρά ἐρωτηματικά, στά ὁποία - ἀτυχῶς ἢ σκοπίμως; - στό ἐν λόγω βιβλίο δέν δίδετε ἀπάντησις.

Πότε ἡ μακαρία Ταρσώ ἐξυπηρετήθηκε μυστηριακά ἀπό Νεοημερολογίτες Κληρικούς ἢ ἀκόμη καί σχισματικούς Παλαιοημερολογίτες;

Πότε, τό ἀπλούστερο, θεάθηκε νά ἐκκλησιάζεται ἔξω ἀπό τήν «ζηλωτική της Μονή»;

Ἡ μακαρία Ταρσώ ὄχι μόνον ἀκολουθοῦσε συνειδητά τήν ἐορτολογική παράδοση τῆς Ὁρθοδοξίας (κοινῶς τό παλαιό ἡμερολόγιο), ἀλλά καί καταλλήλως κατηύθυνε ὅσους τήν ρωτοῦσαν. Εἶναι χαρακτηριστικό ἓνα περιστατικό τό ὁποῖο συνέβη κατὰ τήν διάρκεια τῆς νοσηλείας της στό Ἱπποκράτειο Νοσοκομεῖο. Τότε μεταξύ ἄλλων πολλῶν τήν

ἐπισκέφθηκαν καί δύο νέοι, πνευματικά τέκνα τοῦ τότε Νεοημ. Μητροπ. Πειραιῶς Καλλινίκου. Οἱ δύο αὐτοί νέοι προσπαθοῦσαν νά τήν πείσουν, ὅτι «τό νέο ἡμερολόγιο εἶναι τό σωστό» καί «κακῶς ἀκολουθεῖ τό παλαιό, ἐφ' ὅσον ἡ Ἐκκλησία ἀκολουθεῖ τό νέο» καί ἐπίσης, ὅτι «βρίσκεται ἐκτός Ἐκκλησίας»!

Ἡ μακαρία Ταρσώ μπροστά σ' αὐτή τήν ἐπίθεση, «κατέπαιζεν» τῶν νέων, δηλαδή τούς ἀντιμετώπιζε μέ περιπαικτική καί εἰρωνική διάθεση, ὅπως ἄλλοτε ὁ διά Χριστόν Σαλός ὁσ. Μάρκος «ὁ τοῦ Ἰππου», ὁ ἀναφερόμενος στόν Βίο Ἀββᾶ Δανιήλ τοῦ Σκητιώτη. Τόν Ὅσιο αὐτό θέλησε νά γνωρίσει προσωπικά ὁ Ἀββᾶς Δανιήλ καί ἐνῶ στήν προσπάθειά του αὐτή "ὁ Σαλός κατέπαιζεν τοῦ Γέροντος" καί οἱ συνοδοί τοῦ τελευταίου τόν παρακαλοῦσαν νά μήν τοῦ δίνει σημασία διότι ἦταν σαλός, ὁ Ἀββᾶς ἀπάντησε: "Ὑμεῖς ἐστέ σαλοί· σήμερον γάρ οὐχ εὖρον ἄνθρωπον ἐν τῇ πόλει ταύτῃ εἰ μή τοῦτον". (Σιναϊτικός Κώδικας 448, φ. 276 β).

Γιά νά τούς ἀντιμετωπίσει ἡ Σαλή Ταρσώ, πῆρε τό Μηναῖο ἀπό τό τραπεζάκι της καί δείχνοντάς το τούς εἶπε: «Μά τί λέτε; Ἀφοῦ τό γράφουν τά βιβλία τῆς Ἐκκλησίας: **ΜΗ-ΝΑΙΟΝ**»!!! (Μαρτυρία Α.Τ.Φρ. ἡ ὁποία τήν περιποιήθηκε ἐκεῖνο τό διάστημα).

Ἐχουμε τήν γνώμη, ὅτι καί στήν περίπτωση τῆς μακαρίας Ταρσῶς ἰσχύει ἡ ἀνήθικη πρόθεση τῆς λεγομένης Παγκόσμιας Ὁρθοδοξίας – δηλαδή, τῶν Οἰκουμενιστικῶν Νεοημερολογιτικῶν καί Παλαισημερολογιτικῶν «Ἐκκλησιῶν» - νά οἰκειοποιηθοῦν Ἀγίους τῆς Γνησίας Ὁρθοδοξίας (δηλαδή τῆς μαρτυρικῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας τῶν Κατακομβῶν καί τῶν ἀνά τήν οἰκουμένη τοπικῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν), μέ σκοπό τήν ἀπορρόφιση τῶν ὅπου γῆς Γνησίων Ὁρθοδόξων. Ἀλλες σχετικές περιπτώσεις εἶναι:

Τῆς ἁγ. **Ματρῶνας τῆς ἀομμάτου τῆς Μόσχας** (+ 1952), ἡ ὁποία ἐνῶ δέν ἀνήκε στό Σεργιανιστικό Ρωσικό Πατριαρχεῖο, ἐν τούτοις αὐτό οἰκειοποιήθηκε τά θαυματουργά Λείψανά της, τά ὁποῖα σήμερα φυλάσσονται στήν

Πατριαρχική Μονή τῆς Ἀγίας Σκέπης Μόσχας , ἡ ὁποία ἀποτελεῖ ἓνα τῶν μεγαλυτέρων προσκυνημάτων τῆς μετα-Σοβιετικῆς Ρωσίας.

Τοῦ **ἀγ. Θεοδοσίου τοῦ Μινβόντι Καυκάσου** (+ 1948), ὁ ὁποῖος ὁμοίως, ἐνῶ ἦταν κληρικός τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας τῶν Κατακομβῶν, τιμᾶται γιά λόγους ποιμαντικῆς σκοπιμότητος ἀπό τό Οἰκουμενιστικό Πατριαρχεῖο Μόσχας, τό ὁποῖο ἔχει οἰκειοποιηθεῖ καί τά τίμια Λειψανά του καί τά ἐκθέτει σέ ναό τῆς δικαιοδοσίας του.

Τῆς **ὁσ. Ἑλένης τοῦ Τσίν Καυκάσου** (+ 1977), τῆς ὁποίας ὁ Βίος ἐκδόθηκε πρόσφατα μέ τήν εὐλογία τοῦ Οἰκουμενιστοῦ Πατριάρχου Γεωργίας Ἡλία, ἐνῶ ἡ μακαρία δέν εἶχε ἐκκλησιαστική κοινωνία μαζί του, ἀλλά ἀνήκε στήν Ἐκκλησία τῶν Κατακομβῶν, τούς δέ Ἑλληνες Ποντίους τῆς περιοχῆς τῆς πού ἐπέστρεφαν στήν Ἑλλάδα, ἔστειλε στήν Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. καί ὄχι στόν Νεοημερολογιτισμό (ὅπως λ.χ. τόν Ποντιακῆς καταγωγῆς Ἱερέα Γεώργιο Μαυρίδη).

Τοῦ **ὁσ. Ἰωάννου τοῦ Χοζεβίτου** (+ 1960), τόν ὁποῖο τιμοῦν ὡς Ἅγιο, τόσο τό Οἰκουμενιστικό - Νεοημερολογιτικό Πατριαρχεῖο τῆς ἰδιαιτέρας του πατρίδος Ρουμανίας (παρά τό γεγονός ὅτι ὁ μακαριστός ἔφυγε ἀπό τήν Ρουμανία τό 1936, λόγω τῶν διωγμῶν τῶν Ρουμάνων Γνησίων Ὁρθοδόξων), ὅσο καί τό ἐπίσης Οἰκουμενιστικό Πατριαρχεῖο Ἱεροσολύμων, ἐντός τοῦ γεωγραφικοῦ χώρου τοῦ ὁποίου ἀγίασε (παρά τό γεγονός, ὅτι στήν ἔρημο τοῦ Χοζεβᾶ πού ἀσκήθηκε, δέν εἶχε πνευματική κοινωνία τόσο μέ Οἰκουμενιστές – Νεοημερολογίτες κληρικούς, ὅσο καί μέ Παλαιοημερολογίτες πού ἦσαν σέ κοινωνία μέ τούς Νεοημερολογίτες (ὅπως τό Πατριαρχεῖο Ἱεροσολύμων). Μάλιστα τούς πιστούς πού τόν ρωτοῦσαν, τούς ἔστειλε στήν Ἑλλάδα, στήν «ἀπό Ματθαίου Ἱεραρχία», τοῦ ὁποίου τήν ὁμολογία ἀσπάζοταν καί τόν ἀγῶνα ἐκτιμοῦσε (λ.χ. τόν Ἱερέα Λεωνίδα Μαυροθαλασσίτη, ἔπειτα διά Χριστόν Σαλό Λεόντιο τῆς Σάμου, + 1994).

Τοῦ **ὁσ. Γενναδίου τῶν Ἀκουμίων Κρήτης** (+ 1983), τοῦ ὁποίου ἡ διακήρυξις τῆς ἀγιότητος ἐπικεῖται ἀπό τήν Γνησίαν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος. Τά τίμια Λείψανα τοῦ μακαρίου καί θαυμα-τουργοῦ αὐτοῦ ἀσκητοῦ, ἀφαιρέθηκαν ἀπό τόν τάφο του στό Ἐρημητήριον τῆς ἀγ. Ἄννας Ἀκουμίων, ἄγνωστο πότε καί κάτω ἀπό ποιες συνθήκες καί σήμερα βρίσκονται στή Μονή Κύκκου, τό πλέον γνωστό μοναστικό κέντρο τῆς Οἰκουμενιστικῆς – Νεοσημερολογικῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου.

Τοῦ **διά Χριστόν Σαλοῦ Λεοντίου τῆς Σάμου** τέλος (+ 1994), στούς συγγενεῖς τοῦ ὁποίου ἀσκοῦνται πιέσεις ἀπό παράγοντες τῆς ἰδίας Μονῆς γιά τήν ἀπόκτηση τῶν ἱερῶν του Λειψάνων.

Γιά τήν Ἐκκλησίαν Ἅγιοι εἶναι «τά πρόσωπα ἐκεῖνα, τά ὅποια ἔχουν φθάσει στή θέωση καί συνιστοῦν τούς μάρτυρες της μέσα στήν Ἱστορίαν» (Πρωτ. Γ. Μεταλληνοῦ, «**Αγιότης Μαρτυρουμένη**», Λευκωσία 1989, σελ. 4). Ὅμως ἡ θέωση δέν ἐπιτυγχάνεται ἔξω ἀπό τήν Ἐκκλησίαν, παρὰ μόνο μέσα στήν Ἐκκλησίαν καί μέσω τῆς Ἐκκλησίας. Γιά τόν λόγο αὐτό ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Νεκτάριος, στήν ἀπάντησί του πρὸς τούς Παπικούς τῆς ἐποχῆς του οἱ ὅποιοι ἀμφισβητοῦσαν τήν ἀνάξειξη Ἀγίων στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μετά τό Σχίσμα τοῦ 1054, θέτει σάν πρώτη, βασική καί ἀπαραίτητη προϋπόθεση γνήσιας καί ἀληθινῆς ἀγιότητος, τήν Ὁρθόδοξη Πίστη, δηλαδή τήν μετοχή στό σῶμα τῆς Μιᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς καί Αποστολικῆς Ἐκκλησίας.

«Τρία θεωροῦνται – γράφει – τά μαρτυροῦντα τήν ἀληθῆ ἐν ἀνθρώποις ἀγιότητα. Πρῶτον Ὁρθοδοξία ἁμωμος, εἴτα ἀρετῶν κατόρθωσις ἀπασῶν - ἐν αἷς ἔπεται ἡ περί τήν Πίστιν μέχρις αἵματος ἀντικατάστασις - καί ἡ παρά Θεοῦ, τέλος, ἐπίδειξις σημείων ὑπερφυῶν καί θαυμάτων. Τό πρῶτον ἐστὶ καί εἰς σωτηρίαν ἀναγκαιότατον. Τό δεύτερον εἰς ἀγιωσύνης χαρακτηῖρα. Ἀλλά καί τό τρίτον ἀναγκαιότατον καὐτό εἰς ἀπόδειξιν». («Πρὸς τὰς προσκομισθείσας θέσεις παρὰ τῶν ἐν Ἱεροσολύμοις φρατόρων, διὰ Πέτρου τοῦ αὐτῶν Μαῖστορος, Περί τῆς ἀρχῆς τοῦ Πάπα ἀντίρρησης», Ἰάσιο 1682, σελ. 201. Πρβλ. Εὐγενίου Βουλγάρεως, «Πρὸς Πέτρον Κλαίρκιον - Περί τῶν μετὰ τό

σχίσμα Ἀγίων τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας καί τῶν γενομένων ἐν αὐτῇ θαυμάτων», 1844, σελ. 6).

Καί ὅταν λέμε Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία, ἐννοοῦμε τήν Γνησία Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, τήν ἱστορική καί ὁμολογιακή συνέχεια τῆς Μιᾶς Ἐκκλησίας στόν Ἑλλάδικο γεωγραφικό χῶρο, μετά τό Νέο-ημερολογιτικό Σχίσμα τοῦ 1924.

Στή συνέχεια παρουσιάζουμε τόν θαυμαστό Βίο καί τήν ἀσκητική Πολιτείας ἑνός διακεκριμένου μέλους τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τῆς μακαρίας διά Χριστόν Σαλῆς Ταρσῶς. Ὅσα στοιχεῖα ἔχουν ληφθεῖ ἀπό τήν ἐργασία τοῦ Καθηγητοῦ Ἰω. Κορναράκη (ή ὅποια, ἐκτός τῆς προηγουμένως ἀναφερομένης θέσεως, καλύπτει ἐπαρκῶς τήν προσωπικότητα τῆς μακαρίας καί τίς πνευματικές παραμέτρους τῆς ζωῆς της καί τήν ὅποια ἡ δική μας ἐργασία οὐδόλως ἐπιχειρεῖ νά ὑποκαταστήσει), ἔπονται ἀπό σχετική παραπομπή (Ι. Κ. σελ.), ἐνῶ τά στοιχεῖα πού προέρχονται ἀπό τήν δική μας ἔρευνα, ἀναφέρονται χωρίς ἰδιαίτερη σήμανση. Ὅσα στοιχεῖα γνωρίζουμε ἀπό τήν δική μας ἔρευνα καί μνημονεύει καί ὁ Καθηγητής Κορναράκης, τά ἀναφέρουμε μέ τήν ἔνδειξη (πρβλ. Ι. Κ. σελ.).

Ἀπό τήν θέση αὐτή διατυπώνουμε θερμή τήν παράκληση πρὸς ὅλους ὅσοι γνώρισαν τήν μακαρία καί ἔχουν κάποιο συμπληρωματικό στοιχεῖο νά καταθέσουν, νά ἐπικοινωνήσουν μαζί μας γιά νά συμπεριληφθεῖ καί ἡ δική τους μαρτυρία σέ ἐπόμενη ἔκδοση τοῦ παρόντος.

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΑ

Τῆς Ὁσίας Ταρσῶς τῆς διὰ Χριστόν Σαλῆς

Γέννησις καί ἀνατροφή

Ἡ ἔπειτα διὰ Χριστόν Σαλή Ταρσώ, κατὰ κόσμον **Ταρσασία Ζαγοραίου**, γεννήθηκε τὴν 4^η Ἰουλίου 1910 στό χωριό Ρογὸ τῆς Ἀνδρου, ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς, τὸν Περικλῆ καὶ τὴν Μαρία. Τὸ ὄνομα Ταρσώ μέ τό ὅποιο ἔγινε γνωστή, προέρχεται ἀπὸ παραφθορά τοῦ βαπτιστικοῦ τῆς ὀνόματος. Μ' αὐτό τό δεύτερο ὄνομα τὴν θυμοῦνται ὅσοι τὴν γνώρισαν, μ' αὐτό ἀγωνίστηκε γιὰ τὴν σωτηρία τῆς καί μ' αὐτό κέρδισε τὴν θέση τῆς στήν αἰωνιότητα.

Ἦταν ἡ μικρότερη ἀπὸ τὰ ἑξή παιδιά τῆς οἰκογενείας τῆς, ἡ ὁποία ἦταν ἐξαιρετικά θεοφοβούμενη. Σ' αὐτό βοήθησε καί ἡ παρουσία τοῦ συγγενοῦς τους Μοναχοῦ Γαλακτίωνος, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τό 1889 διέμενε σέ ἕνα ἀπόμερο σημεῖο τοῦ σπιτιοῦ τους.

Γιὰ τὴν ἐποχή τῆς ἔτυχε ἀρτίας μορφώσεως. Τελείωσε τό Δημοτικό Σχολεῖο καί τό Σχολαρχεῖο, ἔμαθε μουσική, Ἀγγλικά καί Γαλλικά καί συμμετεῖχε σέ συντροφιές. Ὁ θάνατος τῆς 20χρονης ἀδελφῆς τῆς Πηνελόπης, ὅταν ἡ Ταρσώ ἦταν 8 ἐτῶν, βύθισε τὴν οἰκογένειά τῆς στό πένθος καί βοήθησε τὴν ἴδια νά δεῖ τὴν ζωὴ μέ φιλοσοφική καί πνευματική διάθεση.

Ἡ κλήση στό ἄθλημα τῆς διὰ Χριστόν σαλότητος

Ἡ μελέτη τῶν Βίων τῶν διὰ Χριστόν Σαλῶν Ἀγίων ἀποδεικνύει, ὅτι δέν ξεκίνησαν ἀφ' ἑαυτοῦ τους αὐτὴ τὴν ἐπώδυνη ἀσκήση, ἀλλὰ κλήθηκαν σ' αὐτὴν «ἄνωθεν». Λ.χ. στὸν Βίο τοῦ **ἁγ. Ἀνδρέου τοῦ διὰ Χριστόν Σαλοῦ τῆς ΚΠόλεως** (+ 946) ἀναφέρεται, ὅτι κλήθηκε νά σηκώσει τὸν σταυρό τῆς διὰ Χριστόν σαλότητος ἀπὸ τὸν Ἰδιο τὸν Κύριο. Κάποιο βράδυ μετὰ τὴν προσευχή του, εἶδε τὸν Χριστό σέ ὄραμα νά τοῦ προσφέρει στεφάνους καί νά τοῦ λέει: "Ἀπὸ τῆς ἄρτι ἔση ἡμέτερος καί φίλος καί ἀδελφός γλυκύτατος. Τρέχε οὖν τὸν καλὸν ἀγῶνα γυμνός καί γενοῦ σαλός δι' ἐμέ"! Καί στό Βίο

του Ρωσικῆς καταγωγῆς ὁσ. **Ἄβελ τοῦ Προφήτου** (18^{ος} - 19^{ος} αἰ.) ἀναφέρεται, ὅτι στήν ἀρχή τῆς ἀσκήσεώς του ἔζησε στή Μονή Βαλαάμ, ὅπου - ὅπως ἔγραψε ἀργότερα - ἔλαβε "τὴν ἐντολή νά ἀποκαλύψει τὰ μυστήρια τοῦ Θεοῦ καί τὰ θελήματά Του" (Εἰρ. Γκοραϊνωφ, "Οἱ διά Χριστόν Σαλοί", σελ. 176).

Ἡ εὐλογημένη Ταρσώ στήν ἡλικία τῶν 14 ἐτῶν ἄρχισε νά παρουσιάζει δείγματα τῆς μελλοντικῆς τῆς ἐξελίξεως καί νά ἐκδηλώνει τό χάρισμα τῆς διοράσεως. Παρά τό νεαρό τῆς ἡλικίας τῆς εἶχε μνήμη θανάτου, σκεπτόταν καί μιλοῦσε γιά τὴν ἄλλη ζωή, προσηύχετο γιά τοὺς κεκοιμημένους συγγενεῖς τῆς, μάλιστα «μιλοῦσε» καί μαζί τους!

Παράλληλα, ἄρχισε νά ἐκδηλώνει καί τό προορατικό χάρισμα, προφητεύοντας γεγονότα τῆς καθημερινῆς ζωῆς. Μία φορά λ.χ. πού ἡ μητέρα τῆς εἶχε προγραμματίσει μία Λειτουργία στό διπλανό χωριό, ἡ Ταρασία τῆς εἶπε νά μὴν πᾶνε, διότι ὁ Ἱερέας δέν θά μπορούσε νά λειτουργήσει. Πράγματι ὁ Ἱερεὺς δέν λειτούργησε, διότι τό προηγούμενο βράδυ μέθυσε!

Γι' αὐτὴ τὴν πλέον σημαντικὴ στιγμή τῆς ζωῆς τῆς συνήθιζε ἀργότερα νά λέει: «Τόσα παιδιά παίζαμε ἔξω ἀπὸ τὸν φούρνο, ἀλλὰ ἦρθε ὁ ἀξιωματικός (ἐνν. τὸν Ἄγγελο) καί διάλεξε ἐμένα. Μὲ πῆρε στήν ἀγκαλιά του καί πού μὲ πῆγε δέν ξέρω, ἔπαθα ἀλλοίωση»! Ἀπὸ τὴν ἐξομολόγηση αὕτη προκύπτει, ὅτι κλήθηκε ἀπὸ τὸν Θεό στό ἐπώδυνο ἄθλημα τῆς θεληματικῆς σαλότητος καί διὰ Χριστόν μωρίας, δι' ἁγίου Ἀγγέλου Του!

Τό ἔτος 1931 ἡ ἀδελφή τῆς Αἰκατερίνη παντρεύτηκε στήν Ἀθήνα καί ὅλη ἡ οἰκογένεια ἐγκαταστάθηκε πλέον στήν πρωτεύουσα. Καί στό νέο περιβάλλον ἡ συμπεριφορὰ τῆς Ταρσῶς ἦταν ἡ ἴδια: Ζοῦσε μὲ ἡρεμία καί ἐσωστρέφεια, δαπανοῦσε χρόνο στήν προσευχή, ἦταν ἀγαπητὴ, ἀλλὰ συνέχιζε τὰ σαλὰ τῆς «καμώματα». Συνήθως φοροῦσε ἕναν λευκὸ χιτῶνα μὲ λευκὸ μαντήλι καί πάντα παλιά παπούτσια (τά καινούργια τὰ «πάλιωνε» χτυπῶντας τα στίς πέτρες!).

Τό 1939 τῆς ἔκαναν ἕνα συνοικέσιο. Πῆγε στό σπίτι τοῦ ὑποψηφίου γαμπροῦ ἀδιάφορη, μαζί μέ τόν ἀδελφό της, ἀλλά ἐπειδή εἶχε ἤδη δοθεῖ στόν Νυμφίο της Χριστό, μέ τήν προσευχή της προκάλεσε ἕναν πειρασμό καί ἔτσι ἐπέστρεψαν ἄπρακτοι.

Γενικά, ἡ οἰκογένεια καί οἱ συγγενεῖς τῆς νεαρῆς Ταρσῶς τήν ἀντιμετώπισαν σάν διανοητικά διαταραγμένη, σάν ψυχασθενή. Ὅμως ὅλους τούς διά Χριστόν Σαλούς Ἁγίους ἡ κοινωνία τῆς ἐποχῆς τους τούς ἀντιμετώπισε μέ τόν ἴδιο τρόπο. Π.χ ὅταν τήν ἐπομένη τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Κυρίου στόν ἁγ. Ἀνδρέα ὁ ἀγωνιστής ἄρχισε τίς "τρέλες" του, ὁ κύριός του (ὁ Ἅγιος ἦταν δοῦλος Σκυθικῆς καταγωγῆς), ἀναγκάστηκε νά τόν στείλει στό Ναό τῆς ἁγ. Ἀναστασίας, μέ ἐντολή νά τόν δέσουν ἐκεῖ. Στούς τέσσερις μῆνες τῆς παραμονῆς του στό Ναό ὁ Ἀνδρέας "τὴν ἡμέρα τὰ νόθα αὐτοῦ, ὡς δῆθεν παραφρονῶν, ρήματα ὁμίλει, τῇ δέ νυκτί ἐθρήνει καί προσήχετο".

Τό καλοκαίρι τοῦ 1940 ἡ Ταρσῶ ἦταν μέ τήν οἰκογένειά της σέ διακοπές στήν Ἄνδρο καί ἐκεῖ ἀποκλείσθηκε ἀπό τό πόλεμο. Ὅταν ἐπέστρεψε στήν Ἀθήνα τό 1942, οἱ δικοί της τήν πῆγαν "μέ τό ζόρι" σέ ψυχιάτρους καί ἐκεῖνοι διέγνωσαν σχιζοφρένεια καί τήν ὑπέβαλαν σέ χειρουργική ἐπέμβαση (λοβοτομή).

"Γιά τούς ψυχιάτρους - γράφει ὁ Ἰω. Κορναράκης - ἡ Ταρσῶ εἶχε κάποια πειστικά εὐρήματα μιᾶς τέτοιας ψυχοπαθολογίας. Ἰσχυρίζετο, ὅτι ἄκουγε φωνές κακοιμημένων, εἶχε τό στοιχεῖο τῆς ἐπίμονης καί ἄλογης φυγῆς ἀπό τίς κοινωνικές σχέσεις, ζητοῦσε τήν μόνωση. Ἀλλά οἱ ψυχίατροι δέν μπορούσαν φυσικά νά ἀντιληφθοῦν τίς πνευματικές ἀφετηρίες τῆς, κατ' αὐτούς, παράλογης συμπεριφορᾶς". Ἔτσι τήν ὑπέβαλαν στή χειρουργική ἐπέμβαση τῆς λοβοτομῆς. Ἄνοιξαν δύο τρύπες στούς κροτάφους της! χωρίς κανένα θεραπευτικό ἀποτέλεσμα, ἀλλά – εὐτυχῶς – καί χωρίς νά προκαλέσουν βλάβη τῶν διανοητικῶν της λειτουργιῶν.

Ψυχασθενής μέ ιατρική βεβαίωση ή Ταρασία, οδηγήθηκε τό 1949 από τήν μητέρα της (ή όποία οίκογενειακῶς ἀκολουθοῦσε τό Παλαιό Ἑορτολόγιο) στή Ἱερά Μονή Παναγίας Κερατέας, γιά νά θεραπευθεῖ ἀπό τόν Ἅγιο Πατέρα Ματθαῖο. «Ἐκείνη τήν ἐποχή πού ή Ταρσῶ ἐθεωρεῖτο ἄρρωστη μέ ψυχιατρική βεβαίωση - συνεχίζει ό Ἰω. Κορναράκης - κυκλοφοροῦσε ή φήμη ότι ό Ματθαῖος, κτήτωρ καί Ἐπίσκοπος τῆς Μονῆς, ἔκανε θαύματα καί ιδιαιτέρως θεραπείες. Γιά τόν λόγο αὐτό ή μητέρα τῆς Ταρσῶς σκέφθηκε νά συνοδεύει τήν κόρη της καί νά φιλοξενηθοῦν γιά κάποιο διάστημα στή Μονή, μήπως γίνει τό θαῦμα καί θεραπευθεῖ ή Ταρσῶ. Ἐτσι κάποια μέρα τοῦ 1949 τήν πῆρε - ἀπογοητευμένη ἀπό κάθε ἀνθρώπινη βοήθεια - καί τήν ἔφερε, χωρίς νά τό γνωρίζει, στό όριστικό στάδιο τῆς ἀθλήσεώς της.

Φαίνεται ότι ἐκεῖ ἔμειναν περίπου τρεῖς μῆνες, χωρίς όμως τό ἀποτέλεσμα πού ἔλπιζαν καί ἐπιθυμοῦσαν. Ἐτσι ή μητέρα τῆς Ταρσῶς ἀποφάσισε νά τήν πάρει νά γυρίσουν στό σπίτι τους. Η Ταρσῶ όμως δέν ἤθελε νά φύγει ἀπό τό μοναστήρι μέ κανένα τρόπο. Γι' αὐτό παρεκάλεσε ή μητέρα της νά τήν φιλοξενήσουν γιά κάποιο ἀκόμη διάστημα. Τό διάστημα αὐτό ἦταν τελικά όλη της ή ζωή» (Ι. Κ. σελ. 41).

Από τό προηγούμενο ἀπόσπασμα τοῦ Βίου τῆς διά Χριστόν Σαλῆς Ταρσῶς, προκύπτουν δύο σημαντικά στοιχεῖα: Πρῶτον όμολογεῖται ή ἀγιότητα καί τό θαυματουργικό χάρισμα τοῦ ἁγ. Ματθαίου - ἔστω καί ως φήμη - καί «ἐξ' ἀντιθέτων» (τόσο ό συγγραφέας τοῦ Βίου, όσο καί οἱ ἐκδότες του - Ἀγιορειτική συνοδεία μνημονευτῶν - δέν ἀνήκουν στήν Γνησία Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία). Καί δεύτερον ή ἀλήθεια γιά τήν πραγματική κατάσταση τῆς Ταρσῶς δέν ἔγινε ποτέ γνωστή, διότι ὑπῆρχε σοβαρός πνευματικός λόγος νά μήν γνωστοποιηθεῖ.

Σύμφωνα μέ τήν μαρτυρία πρὸς τόν γράφοντα τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου κυροῦ Ἀνδρέου, τοῦ ἤδη μακαριστοῦ ἀρχιμ. Πέτρου Παπαϊωάννου, κ.ἄ. ἄλλων σεβαστῶν προσώπων, ό Ἅγιος Πατήρ Ματθαῖος διεῖδε μέ τήν χάρη τοῦ Παναγίου Πεύματος, ότι ή Ταρσῶ, στήν ὥριμη πλέον ἡλικία

τῶν 39 ἐτῶν, ἔχαιρε ἄκρας πνευματικῆς καί διανοητικῆς - ψυχικῆς ὑγείας καί ὅτι εἶχε κληθεῖ ἀπό τόν Θεό στό ἐπώδυνο ἄθλημα τῆς διά Χριστόν μωρίας καί σαλότητος. Γιά τόν λόγο αὐτό τήν εὐλόγησε νά συνεχίσει νά ὑποκρίνεται τήν διανοητικά διαταραγμένη καί τῆς ζήτησε νά μήν φύγει ἀπό τό μοναστήρι, ἀλλά οὔτε καί νά ἐνταχθεῖ στήν ἀδελφότητα, διότι ἡ πνευματική της ζωή καί ἄθλησις δέν μποροῦσε νά συμφωνήσῃ μέ τό μοναχικό πρόγραμμα. Ὑποῖσι ἡ μακαρία Ταρσώ δέν ἔφυγε ποτέ ἀπό τήν Μονή Παναγίας, ἀλλά ἔζησε ἔξω ἀπ' αὐτήν 38 ἀκριβῶς χρόνια, μέχρι τό 1987 πού λόγω γήρατος καί καταστάσεως ὑγείας, δέχθηκε νά γηροκομηθεῖ μέχρι τήν μακαρία της κοίμηση (1989).

Μάλιστα ὁ Ἅγιος Πατήρ τήν ἐμπιστεύθηκε στήν πνευματική εὐθύνη ενός νέου τότε Κληρικοῦ, τοῦ Ἱερομονάχου π. Πέτρου Παπαϊωάννου, ἀδελφοῦ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μεταμορφώσεως, ἐφημερίου τοῦ Ἱ. Ν. ἀγ. Γεωργίου Κερατέας. Πρόκειται «γιά τόν Ἱερέα πού συνήθιζε νά ἐπισκέπτεται στήν Κερατέα, νυκτερινές ὥρες», ὅπως σημειώνει στό ἔργο του ὁ Ἱω. Κορναράκης.

Αὐτή ἡ σημαντική λεπτομέρεια ἐπιβεβαιώθηκε ἀπό τόν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπο κυρό Ἀνδρέα καί τόν ἤδη μακαριστό π. Πέτρο στόν γράφοντα, τό ἔτος 1982. Εἰδικώτερα: Τόν Ὀκτώβριο τοῦ 1978 ἀποστρατεύθηκα ἀπό τίς τάξεις τῆς Ἑλληνικῆς Πολεμικῆς Ἀεροπορίας. Τόν ἴδιο μῆνα δέχθηκα ἀπό τόν Μακαριώτατο τήν εὐχή τοῦ Ἀναγνώστου, κατά τήν διάρκεια Θείας Λειτουργίας στόν Ἱ. Ν. Τιμίου Προδρόμου Ροῦφ Ἀθηνῶν, συλλειτουργούντων τοῦ Μακαριωτάτου καί τοῦ Σεβ. Μεσσηνίας Γρηγορίου. Ἀπό τότε καί μέ τήν εὐλογία τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ἄρχισα τήν συλλογή ἱστορικῶν στοιχείων γιά πρόσωπα καί γεγονότα τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος, μέ σκοπό τήν ἐκδοσή τους, γιά τήν καταγραφή καί διάσωση τῆς Ἱστορίας τοῦ Ἀγῶνος. Τό 1981 ἐκδόθηκε ἀπό τήν Ἱερά Μητρόπολη Μεσσηνίας τό πρῶτο σχετικό πόνημά μου μέ τόν τίτλο «**Ἱερά Μητρόπολις Γ.Ο.Χ. Μεσσηνίας**».

Τό ἔτος 1979 συνέβη ἡ γνωριμία μου μέ τήν μακαρία Ταρσώ, κατά τήν διάρκεια τοῦ Α' Φροντιστηρίου Κατηχητῶν τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τό ὁποῖο φιλοξενήθηκε στήν Ἱ. Μ. Παναγίας. Ἡ γνωριμία μου μέ τήν Σαλή ὑπῆρξε καταλυτική καί ἔκτοτε ἄρχισα νά «πιέζω» διακριτικά τόν Ἀρχιεπίσκοπο, γιά τήν παροχή πληροφοριῶν. Ὁ Μακαριώτατος «ἐνέδωσε» τό 1982 καί μοῦ εἶπε ἀπλᾶ, «ἔχεις εὐλογία νά ρωτήσεις τόν π. Πέτρο, ἀλλά ὅτι σοῦ πεῖ νά μὴν τό δημοσιεύσεις πρίν τόν θάνατο καί τῶν δύο»!

Τήν ἴδια περίοδο (Κατηχητικό ἔτος 1981 – 1982), ἡ σύζυγός μου εἶχε ἀναλάβει τό Κατηχητικό Σχολεῖο τῆς ἐνορίας ἀγ. Γεωργίου Κερατέας, ὅπου ἐφημέρευε ἐπί σειρᾶ δεκαετιῶν ὁ π. Πέτρος, ὁπότε ἡ ἐπαφή μου μαζί του ἦταν εὐκολη καί εὐχερής. Στή σχετική μου ἐρώτηση ὁ π. Πέτρος μοῦ ἀπάντησε ὡς ἐξῆς, θέτοντας στήν ἀρχή τό «νά εἶναι εὐλογημένο», τήν μοναχική ἐκφραση πού χαρακτήριζε τόν λόγο του:

«Τήν Ταρσώ τήν ἔφεραν οἱ δικοί της στό μοναστήρι τό 1949, ἐπειδή τήν εἶχαν γιά τρελλή, σκέφτηκαν μάλιστα νά τήν δέσουν στή Ζωοδ. Πηγή, ὅπως ἔκαναν μέ τούς δαιμονισμένους. Ὅμως ὁ Ἅγιος Πατέρας - φωτιζόμενος ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα - κατάλαβε, ὅτι ἦταν Σαλή γιά τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ καί ὄχι τρελλή. Τήν ἐξομολόγησε πολλές φορές, τήν εὐλόγησε νά συνεχίσει τόν ἀγῶνα της κάτω ἀπό τήν σκέπη τῆς Παναγίας, ἀλλά ὄχι μέσα στό μοναστήρι, διότι δέν μπορούσε νά ἀκολουθεῖ τό μοναστηριακό πρόγραμμα.

Σέ λιγώτερο ἀπό χρόνο ὁ Ἅγιος Πατέρας κοιμήθηκε. Πρίν κοιμηθεῖ μᾶς κάλεσε καί τούς δύο καί ἔβαλε τήν Ταρσώ στήν ὑπακοή καί τό πετραχήλι μου. Ἦμουν νέος στήν ἡλικία καί σχετικά νεοχειροτονημένος κληρικός, ἀλλά ἔκανα ὑπακοή. Ἀπό τότε καί μέχρι τό 1980 τήν ἐξομολογοῦσα. Ἐρχοταν κρυφά στήν Κερατέα καί τήν κοινωνοῦσα μέ Ἅγιο Ἄρτο. Ἀπό τό '80 καί μετά, ἐπειδή γέρασε (εἶναι πάνω ἀπό 70), τήν ἀνέλαβε ὁ Μακαριώτατος. Ὅταν λειτουργοῦσε στόν ἁγ. Μόδεστο, κρατοῦσε τήν μερίδα της καί ἡ Ταρσώ ἔρχοταν νύχτα καί μεταλάμβανε»!

Ἡ χαρισματική σαλότητα καί διά Χριστόν μωρία

Ἡ διά Χριστόν Σαλότης εἶναι μία σπάνια καί ἰδιατέρως ἐπώδυνη μορφή ἀσκήσεως, τήν ὁποία χρησιμοποίησαν γιά τήν ἐν Χριστῷ τελείωσή τους κάποιοι Ἅγιοι, ἐλάχιστοι ἀριθμητικά σέ σχέση μέ τίς χιλιάδες τῶν γνωστῶν Ἀγίων. Συνίσταται στήν **θεληματική μωρία**. Ὁ ἀσκούμενος - συνήθως μετά ἀπό θεία πρόσκληση, σέ κάποιες περιπτώσεις μέσω κάποιου ὁράματος, σέ κάποιες ἄλλες μέσω τῆς ὑποδείξεως κάποιου χαρισματικοῦ καί διακριτικοῦ Πνευματικοῦ - ἀρχίζει νά φαίνεται στόν κόσμο σάν διανοητικά καθυστερημένος ἢ ψυχολογικά διαταραγμένος. Οἱ πράξεις του ἀπέχουν τῆς κοινῆς λογικῆς καί ἡ συμπεριφορά του εἶναι συνήθως προκλητική, οὐδέποτε ὁμως ἐπικίνδυνη γιά τόν ἑαυτό του καί κυρίως γιά τοὺς ἄλλους.

"Ἡ διά Χριστόν μωρία - κατὰ τόν Καθηγητή E. Benz - αὐτή καθ' ἑαυτή γίνεται κατανοητή σάν χάρισμα, σάν ἓνα εἰδικό δῶρο τοῦ Πνεύματος καί τῆς χάριτος, σάν ἓνας ἐξοπλισμός μέ εἰδική πνευματική δύναμη" (E. Benz, "**Heilige Nartheit**", σελ. 12).

Ἡ Σαλότητα ἢ διά Χριστόν μωρία, γράφει ὁ Π. Μαρτίνης στήν σχετική διδακτορική του διατριβή πού ὑποβλήθηκε στό Pontificio Instituto Orientale τῆς Ρώμης, εἶναι "ἓνα φαινόμενο, ἴσως τό πιό παράξενο, τό πιό συγκλονιστικό. Σαλός σημαίνει τρελός. Ἐνα εἶδος τρέλας γιά τόν Χριστό πάθαιναν καί οἱ Μοναχοί πού ἀσκούσαν τήν Σαλότητα. Ἐνας θεῖος "ἔρω" καί μία ἔνθεη ἀγάπη τοὺς ὀδηγοῦσε στό νά κάνουν τρέλες καί παράλογες πράξεις, γιά νά δώσουν καί τά δικά τους μηνύματα στόν κόσμο. Γιατί τίς παράδοξες πράξεις τους οἱ Σαλοί τίς κάνουν μέσα στόν κόσμο. "Εμπαίζουν" τόν κόσμο καί "ἐμπαίζονται" ἀπ' αὐτόν.

Τό βασικό μήνυμα τῶν Σαλῶν Ἀγίων εἶναι: "Ἀνακαλύψτε τήν ἁμαρτία παντοῦ· μπεῖτε παντοῦ, συναναστραφεῖτε τοὺς πάντες· ξεσκεπάστε τήν ἁμαρτία, ἀλλά ντύστε μέ τήν ἀγάπη σας τόν ἁμαρτωλό". Ἔτσι, μέ ὅση εὐκολία πηγαίνουν στίς Ἐκκλησίες, μέ τήν ἴδια ἄνεση μπαίνουν στίς ταβέρνες, στά δημόσια λουτρά καί τά

κακόφημα σπίτια. Μέ τόν τρόπο πού ανακαλύπτουν τήν ἁμαρτία ἐκεῖ πού ὑπάρχει, μέ τόν ἴδιο τρόπο τήν ἀποκαλύπτουν ἐκεῖ πού δέν ὑπάρχει.

Περπατοῦν στούς δρόμους χορεύοντας, κάνουν ἀστεῖα στούς ἀνθρώπους καί "παίζουν" μαζί τους. Καί μέσα ἀπ' ὅλα αὐτά ἀποκαλύπτουν μέ τό διορατικό τους χάρισμα κάποιο σκάνδαλο καί προειδοποιοῦν ἔμμεσα τούς ἀνθρώπους γιά κάποιο ἁμάρτημα πού σκέφτονται νά κάνουν.

Ἡ Σαλότης γίνεται ἕνα ἐπικίνδυνο "παιχνίδι" γιά τόν ἀσκητή, ὁ ὁποῖος φαινομενικά τουλάχιστον ἀρνεῖται τά μοναχικά καί ἀσκητικά ἰδεώδη. Ὁ Σαλός καταλύει τήν Παρασκευή γιά νά νηστεύει τήν Πέμπτη! Τρώει λαίμαργα καί μέχρι σκανδαλισμοῦ, γιά νά βρεθεῖ κάποια ἄλλη φορά μισοπεθαμένος ἀπό τήν πείνα. Κι αὐτό γίνεται γιά νά ἐξαπατήσει καί νά κρύψει τό μυστικό του "παιχνίδι". Κι ἂν αὐτό κάποτε μαθευτεῖ καί μαζί του καί ἡ ἀγιότητά του, τότε ὁ Σαλός ἐξαφανίζεται". (Π. Μαρτίνη, "Ὁ Σαλός ἁγ. Ἀνδρέας καί ἡ Σαλότητα στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία", 1988, σελ. 9 - 10).

"Ὁ Σαλός εἶναι ἕνας πτωχός - σημειώνει ὁ N. Gorodetsky, - ἕνας ἀνεπαρκής, ἄξιος ἀστεῖσμοῦ, ἀκόμη καί κτηνωδίας... Ἀλλά ἡ μνήμη τοῦ Σταυροῦ καί τῆς Σταυρώσεως, ἡ μνήμη τοῦ ὅ,τι Ἐκεῖνος κολαφίσθηκε, ραπίσθηκε καί μαστιγώθηκε, ζῇ στήν καρδιά του καί τόν βιάζει χάριν τοῦ Χριστοῦ, νά ἀντέχει κάθε στιγμή τό ὄνειδος καί τόν διωγμό" (N. Gorodetsky, "The humiliated Christ in modern Russian thought", σελ. 120).

"Ὁ Σαλός - γράφει ὁ Ἐπίσκοπος Διοκλείας Κάλλιστος - εἶναι ἕνας ξένος. Εἶναι ἐλεύθερος ἀπό τούς κανονικούς δεσμούς τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς (δέν εἶναι κανενός γιός, ἀδελφός καί πατέρας), χωρίς σπίτι, ἕνας περιπλανώμενος, συχνά κάποιος ἐξόριστος. Συνήθως δέν εἶναι ἐρημίτης καί περνᾷ τήν ζωή του μαζί μέ τούς ἀνθρώπους. Μολαταῦτα παραμένει κατὰ κάποιο τρόπο ξένος, ἄπολις, στό περιθώριο τῆς ὁργανωμένης κοινωνίας, στό μέσο τοῦ κόσμου χωρίς ὅμως νά προέρχεται ἀπ' αὐτόν. Ὁ Σαλός εἶναι ἐλεύθερος, ἕνας ἄγνωστος, καί γι' αὐτό μπορεῖ, νά ἐκπληρώνει ἕναν προφητικό ρόλο...

Ὁ Σαλός, δυνάμει τῆς ἐσχάτης πτωχείας του, τῆς ἐθελούσιας ἀπόρριψης κάθε ἐξωτερικῆς συμβατικότητας ἢ ἐξασφάλισης, εἶναι ἐλεύθερος νά λέει τήν ἀλήθεια, ἀκόμη καί στόν ἴδιο τόν Ἀνώτατο Ἀρχοντα, τόν Αὐτοκράτορα - Τσάρο" (ἐπ. Καλλίστου Γουέαρ, "Ὁ διά Χριστόν Σαλός - Προφήτης καί Ἀπόστολος": τόμος "Ἐνότης ἐν τῇ ποικιλίᾳ", σελ. 103 καί 105).

"Ἡ μωρία τῶν Σαλῶν - γράφει ὁ Καθηγητής Δημ. Τσάμης - συνήθως ἐκδηλώνονταν μέ παράδοξες καί ἀμφιλεγόμενες πράξεις, μέ κύριο στόχο νά προσβάλουν τήν συμβατική ἠθική καί τό ἐκκλησιαστικό κατεστημένο πού εἶχε χάσει τήν χαρισματική του διάσταση. Ὅπως ἦταν ἐπόμενο, τέτοιες πράξεις δημιουργοῦσαν βίαιες ἀντιδράσεις καί ἰσχυρό σκανδαλισμό σέ ἀρκετούς πιστούς". (Δημ. Τσάμης, "Ἀγιολογία", 1985, σελ. 151).

Ἡ Σαλότητα προῆλθε ἀπό τήν αὐστηρή ἄσκηση πού ἐμφανίσθηκε στούς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας ἀπό τόν 2ο ἥδη μ. Χ. αἰῶνα. Ἡ αὐστηρή αὐτή ἄσκηση ἦταν ἡ ἀντίδραση τῶν Χριστιανῶν στή σύγχρονη τους διαφθορά καί στούς ἐναντίον τους διωγμούς, κυρίως τῶν Ρωμαίων καί τῶν Περσῶν Αὐτοκρατόρων. Ἀργότερα, τόν 4ο αἰ. μέ τήν παύση τῶν διωγμῶν, ὁ Μοναχισμός θεωρήθηκε σάν μαρτύριο τῆς συνειδήσεως καί τό μαρτύριο σάν μέσο ἁγιασμοῦ ἀντικαταστάθηκε ἀπό τήν ἀπόταξη τοῦ κόσμου γιά τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Κάποιες ἀκραῖες μάλιστα μορφές Μοναχισμοῦ - ὅπως ἡ ἄσκηση πάνω σέ στύλους ("Στυλίτες", λ.χ. ὁ ὅσ. Συμεών στή Συρία) καί σέ δένδρα ("Δενδρίτες", ὅπως ὁ ὅσ. Δαβίδ τῆς Θεσσαλονίκης) καί ὁ συναγελασμός μέ τά ἄγρια ζῶα ("Βοσκοί") - εἶναι πράγματι μαρτυρικές.

"Στήν ἔρημο - γράφει ἡ Εἰρ. Γκοραϊνωφ - πρέπει νά ψάξουμε τίς ἀρχές αὐτῆς τῆς ἀσυνήθιστης κλήσεως πού εἶναι ἡ διά Χριστόν Σαλότης. Γιά νά ἀποφύγουν τήν πνευματική ἐξουδετέρωση ἀπό τήν περιρρέουσα χλιαρότητα οἱ Παῦλοι, οἱ Ἀντώνιοι καί οἱ Μακάριοι ἀναζητοῦν, ἀπό ἀγάπη γιά τόν Χριστό, αὐτήν τήν φλογισμένη μοναξιά". (Εἰρ. Γκοραϊνωφ, "Οἱ διά Χριστόν Σαλοί", 1993, σελ. 23).

Από τήν ἔρημο τῆς Συρίας καί τῆς Αἰγύπτου, κατά τόν 4ο αἰῶνα, θά ἔρθουν στόν κόσμον οἱ πρῶτοι διά Χριστόν Σαλοῖ. Οἱ Ἱστορικοί τῆς Ἐκκλησίας Εὐάγριος καί Νικηφόρος Κάλλιστος μιλοῦν "περί τῶν ἐξ ἐρήμων ἀπερχομένων μοναχῶν καί ὑποκρινομένων σαλότητα ἐν τῷ κόσμῳ" (Αὐγουστίνου Μοναχοῦ Ἰορδανίτου, **"Βίος καί Πολιτεία τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀνδρέου τοῦ διά Χριστόν Σαλοῦ"**, 1912, σελ. 5).

"Υπάρχουν ἐλάχιστοι - γράφει ὁ Εὐάγριος - ὅμως υπάρχουν αὐτοί οἱ ἀσκητές, οἱ ὅποιοι ἀφοῦ πετύχουν τήν ἀπάθεια ἐπιστρέφουν στόν κόσμον. Αὐτοί κάνουν τούς τρελούς μέ σκοπό νά ὑποτάξουν τόν ἐγωϊσμό καί τήν κενοδοξία. Καί χωρίς νά κρύβονται τρῶνε στά καπηλειά καί στίς διάφορες ταβέρνες. Ἀκόμη καί στά δημόσια λουτρά συζητοῦν καί συλλογούνται μέ τίς γυναῖκες, χωρίς νά σκανδαλίζονται. Ἐτσι συναναστρέφονται τό ἴδιο τούς ἄνδρες καί τίς γυναῖκες. Σ' αὐτόν τό θεῖο καί πανάριστο βίον αὐτῶν τῶν ἀσκητῶν ἡ ἀρετή, ἀντίθετα ἀπό τήν φύση, ἔχει δημιουργήσει δικούς της νόμους. Πεινοῦν καί διψοῦν, ὅταν τούς διατάξει αὐτός ὁ νόμος. (**Ἐκκλησιαστική Ἱστορία**, βιβλίο Α, κεφ. ΚΑ· Ρ. Γ. 86, β' μέρος, σελ. 2480 - 84).

"Ἄν καί ἦταν γεμᾶτος σοφία καί χάρη - γράφει ὁ Νικηφόρος Κάλλιστος γιά τόν ὁσ. Συμεών τῆς Ἑμεσσας - προσποιοῦνταν τόν τρελλό, ἀφοῦ ἔβγαζε ἀπό πάνω του τήν κούφια δόξα, θεωρώντας τήν στ' ἀλήθεια ὡς ἀδοξία. Ἐάν κάποιος καταλάβαινε τήν ἀρετή του καί πήγαινε νά τόν προσκυνήσει, θύμωνε καί ἀμέσως ἔφενγε. Πρόσεχε πολύ αὐτό πού ἔκανε κρυφά νά μή φανερωθεῖ κι ἔτσι γίνετο γνωστή ἡ ἀρετή του" (**Ἐκκλησιαστική Ἱστορία** βιβλίο 17, κεφ. 22· Ρ. Γ. 147, 273 - 276).

"Ἡ κλήση γιά τήν διά Χριστόν Σαλότητα - ἐπισημαίνει ὁ Ἐπίσκοπος Διοκλείας Κάλλιστος - εἶναι χαρακτηριστικό τοῦ Ἑλληνικοῦ καί Συριακοῦ Χριστιανισμοῦ ἀπό τόν 4ο αἰ. καί ἐφεξῆς. Ἅγιοι Σαλοῖ ἀνευρίσκονται ἐπίσης στήν Χριστιανική Δύση, καθῶς καί ἐντελῶς ἔξω ἀπό τήν Χριστιανική Παράδοση, ἀνάμεσα π.χ. στούς Ἰουδαίους Χασιδίμ,

τούς Σούφι τοῦ Ἰσλάμ καί τούς Βουδιστές Ζέν" (ἐπ. Καλλίστου αὐτ., σελ. 106).

Ἡ θεωρητική βάσις τῆς διά Χριστόν σαλότητος βρίσκεται στόν "μανικό ἔρωτα" τοῦ ἀνθρώπου πού ποθεῖ τόν Χριστό. Ἐκεῖ κρύβεται ἡ οὐσία, τό βάθος καί τό περιεχόμενο αὐτοῦ τοῦ ἀθλήματος. Διότι - ὅπως εὐστοχα παρατηρεῖ ὁ Προηγούμενος τῆς Μονῆς Παρακλήτου Ὡρωποῦ ἀρχιμ. Ἰγνάτιος - "μόνο ἄνθρωπος κυριευμένος ἀπό θεία μέθη, μπορεῖ νά ἐπιχειρήσει τήν ἄσκηση τῆς Σαλότητος· καί τό κυριώτερο, πρέπει νά ἔχει ἀποκτήσει τόν θεῖο ἔρωτα πρὸς τόν Νυμφίο τῆς ψυχῆς του Χριστό, στόν βαθμό πού ἀναφέρει ὁ ἅγ. Ἰωάννης" ("Ὁσιος Ἀνδρέας ὁ διά Χριστόν Σαλός", ἔκδοσις Μ. Παρακλήτου, σελ. 17).

"Μανικός ἔρως" καί "μανικός ἐραστής" εἶναι προσφιλεῖς ἐκφράσεις τῶν Πατέρων γιά νά ἐκφράσουν τόν θεῖο πόθο τοῦ πιστοῦ πρὸς τόν Χριστό (Ἀγ. Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, Λόγος 23, 1· P.G. 61, 533 καί Ὁμιλία πρὸς Ἐφεσίους 7· P.G. 62, 54. Ἀγ. Συμεών τοῦ Νέου Θεολόγου, Κατήχησις 21· Σ.Ψ. 104, σελ. 362, στιχ. 139 - 140. Ἀγ. Ἰωάννου τοῦ Σιναΐτου, Κλίμαξ, Λ' Περί ἀγάπης, ἐλπίδος καί πίστεως, κεφ. 5· P.G. 88, 1156 C).

Ὁ Σαλός τοῦ Θεοῦ ἀναζητεῖ ἐναγωνίως τόν Νυμφίο τῆς ψυχῆς του, ἀναζητεῖ "ὃν ἠγάπησεν ἡ ψυχὴ του". Κάτω ἀπό τήν ἐπίπλαστη μωρία του βιώνει τό Ἀγιογραφικό, "ἐζήτησα (τόν Νυμφίο) καί οὐχ εὔρον αὐτόν· ἐκάλεσα αὐτόν καί οὐχ ὑπήκουσε μου. Ἀναστήσομαι δὴ καί κυκλώσω ἐν τῇ πόλει, ἐν ταῖς ἀγοραῖς καί ἐν ταῖς πλατείαις καί ζητήσω ὃν ἠγάπησέ με... (ἐρωτήσω) μή ὃν ἠγάπησεν ἡ ψυχὴ μου ἴδετε;" (Ἄσμα Ἀσμάτων 3, 1 - 3).

Λέγει σχετικά ὁ ἅγ. Διάδοχος Ἐπίσκοπος Φωτικῆς: "Ὅπως ἡ πολύ λύπη φέρνει σέ ἀπιστία καί ἀπελπισία τήν ψυχὴ, ἔτσι καί ἡ πολλή χαρά προκαλεῖ σ' αὐτήν οἶηση". Γιά τοῦτο συνιστᾷ ὁ Νηπτικός Πατέρας: "Δεῖ λυπεῖσθαι ἡμᾶς συμμέτρως, ὡς ἐγκαταλειφθέντας δέ εὐκαίρως τῇ ἀγαθῇ ἐλπίδι πτερουμένους" (κεφ. ξθ').

Τήν ἀσκητική ὁδὸ τῆς διά Χριστόν Σαλότητος, κατὰ κάποιο τρόπο δίδαξε ὁ Ἰδιος ὁ Κύριος. Ὁ ταπεινὸς Ἰησοῦς κατὰ τήν ἐπίγεια ζωὴ Του δέν εἶχε "ποῦ τήν κεφαλὴν

κλίνη" (Ματθ. 8, 20), απέφυγε τήν κοσμική δόξα, σέ πολλές περιπτώσεις "οὐκ ἀνοίγει τό στόμα αὐτοῦ, ὡς ἀμνός ἐναντίον τοῦ κείροντος αὐτόν ἄφωνος" καί τελικῶς "ὡς πρόβατον ἐπί σφαγὴν ἤχθη" (Ησαΐας 53, 7).

"Τό γεγονός ὅτι ὁ Ἰδιος ὁ Χριστός θεωρήθηκε καί κατηγορήθηκε ἀπό τό Ἰουδαϊκό ἠθικό καί θρησκευτικό κατεστημένο σάν συνεργός τοῦ δαίμονα καί ἀκόμα περισσότερο σάν δαιμονισμένος, ἀφήνει περιθώρια στήν Ἐκκλησία γιά τήν ἐμφάνιση μιᾶς χαρισματικῆς σαλότητος. Ἄλλωστε ὁ Ἰδιος πολλές φορές τόνισε μέ ἰδιαίτερη ἔμφαση τήν ἀνάγκη τῆς παιδικῆς ἀπλότητος στήν ὑπαρξη καί τήν ζωή μας" ("Ο ἁγ. Συμεών ὁ διά Χριστόν Σαλός", ἔκδοσις "Τό Περιβόλι τῆς Παναγίας", σελ. 7).

Ἀκόμη, στή δήλωση τοῦ Κυρίου πρὸς τοὺς Ἀποστόλους Του, "εἰρήνην ἀφίημι ὑμῖν, εἰρήνην τήν ἐμήν δίδωμι ὑμῖν· οὐ καθὼς ὁ κόσμος δίδωσιν" (Ἰω. 14, 27), ἡ ἔκφραση "οὐ καθὼς ὁ κόσμος" ἐπιδέχεται πολλές ἐρμηνεῖες, μία ἀπό τίς ὁποῖες εἶναι καί ἐκείνη τῆς χαρισματικῆς σαλότητος.

Στήν περίπτωση τῶν Μαθητῶν τοῦ Κυρίου ἔχουμε τήν πρώτη ὀλοκληρωτική ὑπέρβαση τοῦ ἀνθρωπίνου ἐγώ, χάριν τοῦ Χριστοῦ καί τοῦ Εὐαγγελίου Του. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, περιγράφοντας τήν ζωὴ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, χρησιμοποιεῖ ἐκφράσεις πού ἀργότερα θά ἀποτελέσουν τὰ χαρακτηριστικά τῆς ζωῆς τῶν διὰ Χριστόν Σαλῶν. "Δοκῶ - λέγει - ὅτι ὁ Θεός ἡμᾶς τοὺς Ἀποστόλους ἐσχάτως ἀπέδειξεν ὡς ἐπιθανατίους, ὅτι θέατρο ἐγεννήθημεν τῷ κόσμῳ, ... ἡμεῖς μωροί διὰ Χριστόν, ... ἀσθενεῖς, ... ἄτιμοι, ... ὡς περικαθάρματα τοῦ κόσμου ἐγεννήθημεν, πάντων περίψημα ἕως ἄρτι" (Α' Κορ. 4, 9 - 13).

Οἱ Σαλοὶ τοῦ Θεοῦ ἦσαν στή συνέχεια τῆς Χριστιανικῆς Ἱστορίας γιά τόν κόσμο οἱ "ἔσχατοι", οἱ "ἐπιθανάτιοι", οἱ "μωροί", οἱ "ἀσθενεῖς", οἱ "ἄτιμοι", τὰ "περικαθάρματα". Ὁχι, ὅμως, μόνον αὐτοί. Διότι, ὅπως γράφει χαρακτηριστικά ὁ ἀρχιμ. Ἰγνάτιος, "στοὺς αἰῶνες πού ἀκολούθησαν τήν ἔνδοξη ἐποχὴ τῶν διωγμῶν, ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ πού θέλησαν νὰ ζήσουν μέ συνέπεια τήν Χριστιανικὴν ζωὴν, θεωρήθηκαν ἀπό

τούς κοσμικούς σάν ἀφελεῖς, ἀνόητοι καί τρελλοί. Στήν κοσμική σκέψι εἶναι ἀδιανόητο νά περιφρονήσῃ κανεῖς γιά τίς ἀρχές του τό συμφέρον του ἢ νά ἀπαρνηθεῖ τόν κόσμο καί τά ἐγκόσμια μέ τήν ἐλπίδα τῶν αἰωνίων. Ἐπομένως, ὄχι μόνο ὁ ἁγ. Ἀνδρέας καί οἱ ἄλλοι διά Χριστόν Σαλοί, ἀλλά ὅλοι οἱ ἀσκηταί καί μοναχοί, καθώς καί ὅλοι οἱ συνειδητοί Χριστιανοί, εἶναι γιά τόν κόσμο μωροί, σαλοί καί τρελλοί" (αὐτ. σελ. 15).

Σαλοί λοιπόν, στή γενική σημασία τοῦ ὅρου, κατά τά προηγούμενα εἶναι ὅλοι οἱ Χριστιανοί, διά Χριστόν ὅμως εἰδικῶς οἱ ἐκλεκτοί ἐκεῖνοι ταπεινοί δοῦλοι τοῦ Κυρίου, στούς ὁποίους "Θεός δίδωσι χάριν" (Ιακ. 4, 6). Ἡ διά Χριστόν Σαλότης προϋποθέτει κατά κύριο λόγο βίωμα ταπεινώσεως. Ὁ Σαλός συμπεριφέρεται "ὥς ὁ ἔσχατος" τῶν ἀνθρώπων. Αὐτός εἶναι ὁ τρόπος τῆς προσωπικῆς του ἀσκήσεως, ἡ ὁδός τῆς σωτηρίας του, πρωτίστως ὅμως εἶναι τό βίωμά του. Γιά τόν λόγο αὐτό - σημειώνει ὁ Μοναχός Ἰσαάκ - "ἡ διά Χριστόν Σαλότης εἶναι εἰδικό χάρισμα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, μοναδικό στό εἶδος καί στήν μέθοδο". Ἐτσι, ἡ ζωή τοῦ Σαλοῦ εἶναι γεμάτη ἀπό "ἱερές ἀκροβασίες μέσα σέ μία ἄβυσσο πικρῆς ταπεινώσεως καί συντριβῆς" ("Ὁσιος Ἀνδρέας...", σελ. 5).

Σ' αὐτό τόν χαρισματικό κόσμο τῆς ἐπίπλαστης μωρίας καί διά Χριστόν σαλότητος κλήθηκε ἡ μακαρία Ταρσώ νά ἀγωνισθεῖ, στήν μέν τρυφερή ἡλικία τῶν 14 ἐτῶν δι' ἁγίου Ἀγγέλου, στήν δέ ὠριμη ἡλικία τῶν 39 ἐτῶν ἀπό ἕναν Ἅγιο ἐλεημένο μέ τά χαρίσματα τῆς διοράσεως καί τῆς προοράσεως, τόν Ἅγιο Πατέρα Ματθαῖο, Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν.

«Ἡμεῖς μωροί διά Χριστόν» -

Ἡ ἀγωνίστρια καί οἱ ἀγῶνες της

Ἀναλαμβάνοντας ἡ μακαρία Ταρσώ πάνω στούς ἀσθενικούς της ὤμους τόν βαρύντατο σταυρό τῆς διά Χριστόν σαλότητος, νεκρώθηκε γιά τόν κόσμο καί τά τοῦ κόσμου, γιά ὅλα τά τερπνά καί εὐχάριστα, ἀλλά καί γιά τά θλιβερά καί δυσάρεστα τῆς παρούσης ζωῆς. Ἐκτοτε ὅλη

της ή ζωή ἔγινε μία διαρκής καί καθημερινή προσπάθεια νεκρώσεως τοῦ ἑαυτοῦ της. «Σ' αὐτό τόν τόπο - ἔλεγε μέ ἔμφαση - μ' ἔφερε μία νεκροφόρα! Νά, ἐδῶ ἀπό κάτω μ' ἔφερε», ἔλεγε καί ἔδειχνε τό χῶμα!

Νεκρή γιά τόν κόσμο ή μακαρία Ταρσώ, εἶπε κάποτε, πρὸς τό τέλος τῆς ζωῆς της, σέ ἕναν ἐπισκέπτη της πού ἀπαριθμοῦσε τά βάσανά του: «Ἐσένα σέ σκοτώσανε εἰκοσιεπτά φορές; Σέ βάλανε στό φέρετρο;» Τόσες, ἄραγε, φορές βίωσε τήν φρίκη τοῦ θανάτου; Μήπως τόσες φορές κατέβηκε «ἐν πνεύματι» στόν Ἄδη, κατά τήν σύσταση τοῦ Κυρίου στόν Ἀγιορείτη ἀσκητή Σιλουανό, «κρᾶτα τόν Ἄδη στό νοῦ σου καί μήν ἀπελπίζεσαι» (Ἀρχιμ. Σωφρονίου, «Ὁ Γέρον Σιλουανός», σελ. 43). Ἡ μήπως τόσες φορές ή ἀναλγησία καί ἀδιακρισία τῶν ἀνθρώπων πού «θάβουν» τούς ἀγωνιστές τῆς ἀρετῆς, ἐπειδή δέν μποροῦν νά τούς καταλάβουν, τήν εἶχαν ὁδηγήσει στόν θάνατο;

Σχετικά μέ τό ἄν καί κατά πόσο τήν καταλάβαιναν οἱ ἄλλοι, εἶχε ρωτήσει ἄλλωστε κάποτε τήν μ. Μαρίνα:

«Γιατί οἱ ἀδελφές μέ λένε τρελλή;»

«Ἐπειδή κάνεις τρέλλες - τῆς ἀπάντησε ἐκείνη - δέν μιλάς ὁμορφα, δέν σέ καταλαβαίνουν».

«Τί φταίω ἐγώ; - ρώτησε ή Σαλή - τί νά κάνω;»

«Νά μιλάς ὥραϊα, λογικά» τῆς ἀπάντησε ή ἀδ. Μαρίνα.

Καί τότε ἐκείνη ἔδωσε μία ἀπάντηση γεμάτη νόημα: «Δέν μέ συμφέρει!» (Ι. Κ. σελ. 135).

Γιά τό ἴδιο θέμα σέ γνωστή της κυρία εἶχε πεῖ: «Ἐγὼ ὁμιλῶ καί ὅποιος ἔχει νοῦ καταλαβαίνει!»!

Ἡ μνήμη θανάτου τῆς μακαρίας Ταρσῶς δέν περιορίζοταν μόνο στό δικό της θάνατο, ἀλλά ντυμένη μέ τό ἔνδυμα τῆς ἀγάπης ἐπεκτείνονταν καί στούς «ἐν βασάνοις» κεκοιμημένους. Ἐβλεπε «ἐν Πνεύματι» ή μακαρία ὡς ἄλλος ὅς. Μακάριος ὁ Αἰγύπτιος (πρβλ. ΒΕΠΕΣ, τ. 42, σελ. 237) καί συχνά ἔλεγε στίς ἀδελφές τῆς μονῆς, ἀλλά καί σέ ἐπισκέπτες της: «Τρύπα, ἀδελφές μου, εἶναι ψυχές ἀπό κάτω, πολλές ψυχές. Οἱ πεθαμένοι εἶναι ἀπ' ὅλα, δέν ἔχουν καλή στάση καί πρέπει νά τούς βοηθήσουμε. Ἀπ' ὅλα εἶναι: Βουλευτές, γονα-

ράδες, τσαγκάριδες, ἔμποροι. Μή γελάτε, οἱ ψυχές τους ζητοῦν ν' ἀναπνεύσουν, νά ἀναπαυθοῦν...Νά ἐδῶ κάτω ἀπό τό χῶμα σκάψτε, εἶναι ψυχές καί φωνάζουν. Βλάλτε αὐτές τίς μεγάλες πέτρες, ἀνοιξτε χῶρο, οἱ ψυχές ὑποφέρουν»! (Ι. Κ. σελ. 153).

Στόν κόσμο τῆς χαρισματικῆς σαλότητος οἱ ἀγῶνες τῶν ἀγωνιζομένων παραμένουν κρυφοί καί ἀφανεῖς. Οἱ διά Χριστόν Σαλοὶ ἔχουν συνήθως ἓνα μόνο μάρτυρα τῶν ἀγῶνων τους καί αὐτός μετὰ τήν κοίμησή τους μαρτυρεῖ καί καταθέτει τήν μαρτυρία τοῦ αὐτόπτη μάρτυρα στό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Μάρτυρες τῶν πνευματικῶν ἀγῶνων τῆς μακαρίας Ταρσῶς ὑπῆρξαν πολλοί, κυρίως ὅμως ἡ ἀδελφή τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παναγίας μοναχή Μαρίνα, μέ τήν ὁποία ἡ Σαλή ἀνέπτυξε στενή πνευματική σχέση. Στήν ἀδ. Μαρίνα ὠφείλεται ἡ διάσωση πολυτίμων γιά τήν Σαλή πληροφοριῶν.

Στήν ἀρχή τῆς παραμονῆς της στή Μονή ἔμενε στόν ξενῶνα, μαζί μέ ἄλλες δόκιμες καί ἔκανε ὑπακοή στά διάφορα διακονήματα πού τῆς ἀνέθεταν (ὅπως τό διακόνημα τῆς ἀντιγραφῆς χειρογράφων στή βιβλιοθήκη τῆς Μονῆς, διότι ἦταν καλλιγράφος). Παρακολουθοῦσε τίς καθημερινές Ἀκολουθίες, ὅπου διάβαζε μέ τήν κατανυκτική της φωνή τόν Ἑξάψαλμο, τά Ψαλτήρια καί τίς Ὠρες.

Οἱ μοναχές τήν θυμοῦνται ἐκείνη τήν περίοδο νά εἶναι ὁμορφη, μέ ξανθά μαλλιά καί γαλανά μάτια, πάντα χαρούμενη καί προσευχόμενη (ὅταν ἡ ὑπεύθυνη γιά τήν ἀφύπνιση μοναχή πήγαινε στό κελλί της γιά νά τήν ξυπνήσει, συνήθως τήν εὔρισκε ὄρθια νά προσεύχεται καί τό κρεβάτι της ἀπείραχτο).

Μετά τήν κοίμηση τοῦ Ἁγίου Πατρὸς Ματθαίου (14.5.1950), ἡ μακαρία Ταρσῶ δόθηκε μέ περισσότερο ζῆλο καί αὐταπάρνηση στήν ἄσκηση τῆς θεληματικῆς μωρίας. Ἄρχισε νά συμπεριφέρεται περισσότερο παράξενα ἀπ' ὅτι προηγουμένως καί συνήθως ἐπιτιμοῦσε καί περιγελοῦσε τούς ἐπισκέπτες τῆς Μονῆς. Πολύ ἀργότερα ἔγινε ἀντιληπτό, ὅτι ἡ μακαρία «ἔβλεπε» μέ τήν χάρη τοῦ Ἁγίου

Πνεύματος μέσα στις ψυχές τῶν ἀνθρώπων, τίς ἁμαρτίες καί τὰ προβλήματα τους καί ἀναλόγως συμπεριφέρονταν!

Ἀκόμη, ἐπειδή ἀντιλήφθηκε ὅτι ἡ σωματική της ὁμορφιά σκανδάλιζε τούς ἄνδρες, πῆρε ἓνα λουρί καί τό ἔδεσε στό πρόσωπό της (πιέζοντας τήν μύτη της πάνω στό κρανίο, σέ σημεῖο παραμορφώσεως), φόρεσε - χωρίς νά ἔχει πρόβλημα ὁράσεως - κάποια γυαλιά πού ἔκρυβαν τά μάτια της, ἔβαλε στό κεφάλι της ἓνα λερωμένο μαντήλι καί ἡ σωματική της ὁμορφιά χάθηκε γιά πάντα. Μία φορά εἶπε σέ μία ἐπισκέπτριά της: «Ὅλα τούς τά ἔδωσα, ἀδελφοῦλα μου, τί ἄλλο νά τούς δώσω ἀκόμη; Καί τά μάτια μου τούς τά ἔδωσα»! (Σήμερα τά γυαλιά αὐτά εἶναι στήν κατοχή τοῦ Μ. Φ. ἡ σύζυγος τοῦ ὁποίου Α. τήν περιποιήθηκε στό νοσοκομεῖο).

Στήν ἀρχή τῆς ἀσκητικῆς της ζωῆς φοροῦσε ἓνα παλιό μαῦρο ράσο, στό ὁποῖο ἔραβε μεγάλες τσέπες γιά νά βάζει τά Λειτουργικά βιβλία (τήν Σύνοψη, κ.λ.π.). Ἀργότερα φόρεσε μία παλιά ρόμπα, ἔπειτα πάνω ἀπ' αὐτή μία ἄλλη, στό τέλος ἓνα ἀδιάβροχο καί πάνω ἀπ' ὅλα μία πετσέτα χρώματος καφέ, σάν μπέρτα!

Μπροστά σ' αὐτή τήν κατάσταση οἱ μοναχές ζήτησαν ἀπό τήν μακαρία Ταρσώ νά φύγει ἀπό τό μοναστήρι, ὅμως ἡ ἀγωνίστρια - κατὰ τήν εὐλογία τοῦ Ἀγίου Πατρός Ματθαίου - δέν ἔφυγε, ἀλλά προτίμησε νά ζήσει στό ὕπαιθρο! Ἐφτιαξε μία καλύβα ἀπό κλαδιά καί ἐγκαταστάθηκε ἔξω ἀπό τό μοναστήρι, κοντά στό Ἀγίασμα καί τόν Ναό τῆς Ζωοδ. Πηγῆς. Ἐκεῖ μέχρι περίπου τό 1970, ἔφτιαχνε καί χαλοῦσε τίς καλύβες της, σάν ἄλλος Μάξιμος ὁ Καυσοκαλύβης! Στή συνέχεια ἔφτιαξε μία καλύβα ἀπό τσιμεντόλιθους καί λαμαρίνες καί ἔζησε ἐκεῖ μέχρι τό 1988, ὅποτε λόγω γήρατος δέχθηκε νά γηροκομηθεῖ στή μονή καί νά δεχθεῖ κάποιες περιποιήσεις.

Ἡ μακαρία ἀγωνίστρια ἔζησε στό καλύβι της ἐκτεθειμένη στις καιρικές μεταβολές (πολλές φορές μέ βροχή, κάθονταν στό ὕπαιθρο μέ μία λαμαρίνα στό κεφάλι της) καί κυρίως στις προσβολές καί τήν περιφρόνηση τῶν ἀνθρώπων, ἀκόμη καί μοναζουσῶν! Ὡς ἄλλη ὅσ. Ἰσιδώρα τῆς Ταβέννης - πρώτη διά Χριστόν Σαλή τοῦ Ἀγιολογίου τῆς

Ἐκκλησίας, τήν ὁποία «ἀνεκάλυψε» φωτιζόμενος ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα ὁ Ἀββᾶς Παφνούτιος - τήν εἶπαν «τρελλή», «ἀνόητη», «βρώμικη ζητιάνα» καί τήν ἀπέφευγαν οἱ περισσότερες ἐν Χριστῷ ἀδελφές της!

Οἱ διαστάσεις τῆς καλύβας της δέν ἐπέτρεπαν σέ ξαπλωμένο ἄνθρωπο νά κοιμηθεῖ. Γί' αὐτό καί κοιμόταν λίγο καθιστή, μέ τά πόδια κρεμασμένα, πάνω σέ ἓνα ἄθλιο «κρεββάτι»φτιαγμένο μέ χοντροσανίδες σκεπασμένες μέ μία κουρελοῦ!

«Καί μόνο τό μικροσκοπικό κελλί της - γράφει ὁ Ἰω. Κορναράκης - πού εἶχε κτίσει ἡ ἴδια μέ τσιμεντόλιθους, μαρτυρεῖ γιά τήν ισόβεια ὑπομονή πού ἔκανε γιά τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Μία κουρελοῦ γιά πόρτα, χωρίς παράθυρο, πάτωμα χωματένιο γεμάτο λακοῦβες καί ὀροφή ἀπό λαμαρίνες πού ὁ φοβερός ἀέρας - «ὁ φύσας», ὅπως ἔλεγε μέ φρίκη - πού φυσᾷ ἐκεῖ συχνά, τίς πετοῦσε μακριά καί τό κελλί της ἔμενε χωρίς σκεπή»! (Ι. Κ. σελ. 126).

Μόνο ὅταν νοσηλεύθηκε δύο φορές στό νοσοκομεῖο, χρησιμοποίησε ὑποχρεωτικά ἀνθρώπινο κρεββάτι, ἀλλά καί ἐκεῖ δέν ξάπλωσε! ἀλλά καθισμένη προσηύχετο. Ὅταν μεταφέρθηκε μέσα στό μοναστήρι, σέ κελλί ἀρχικά καί στό νοσοκομεῖο στή συνέχεια, δέν μποροῦσε νά ζήσει σέ κλειστό χῶρο, αὐτή - ἓνα πουλάκι τοῦ δάσους πού ἔζησε 38 χρόνια στό ὑπαιθρο - γί' αὐτό εἶχε πάντοτε ἀνοικτή τήν πόρτα καί τό μικρό παράθυρο, ἀκόμη καί ὅταν ἔκανε πολύ κρύο!

Τό φαγητό της ἡ μακαρία τό ἔπαιρνε ἀπό τήν τράπεζα τῆς μονῆς καί ἦταν πάντα λιγοστό καί φτωχικό. Ὅμως ἀκόμη καί αὐτό τό λιγοστό δέν τό κρατοῦσε γιά τόν ἑαυτό της, ἀλλά συμφιλιωμένη μέ τήν φύση καί τά ζῶα καί μέ «καρδία καιομένη» κατὰ τόν ἁγ. Ἀναστάσιο τόν Σιναΐτη, τό μοίραζε στίς γάτες καί τά ποντίκια, πού ζοῦσαν κοντά της, συμφιλιωμένα κι αὐτά μεταξύ τους! Ἄλλοτε περιμάζεψε ἓνα κοκκαλιάρικο γαῖδουράκι, τό ὁποῖο «γηροκόμησε» μέ ἀγάπη μέχρι τόν θάνατό του!

Κάτω από αυτές τίς τόσο δύσκολες συνθήκες διαβίωσης, θά ἔπρεπε νά ἔχει χάσει πολύ νωρίς τήν υἰεΐα της, ἀκόμη καί τήν ζωή της, ὅμως ἡ μακαρία Ταρσώ ἐπέζησε διότι εἶχε φανερό πάνω της τήν βοήθεια τοῦ Θεοῦ. «Ἐσύ θά μοῦ φέρεις νά φάω; - εἶπε κάποτε σέ μία μοναχή πού προσφέρθηκε νά τῆς φέρει φαγητό - ἐμένα μοῦ φέρνει ὁ ἀξιωματικός καί ἡ Μαρία» (ἐννοῶντας τόν Φύλακα Ἀγγελοῦ της καί τήν Ὑπεραγία Θεοτόκο).

Ἀκόμη καί στίς περιπτώσεις ἀσθενείας της, δέν κατέφευγε στήν ἀνθρώπινη παρηγοριά, ἀλλά προσπαθοῦσε μόνη της νά «γιατροπορευτεῖ». Κάποια φορὰ πού ἡ ἀγαπητή της μοναχή Μαρίνα πῆγε νά τήν βρεῖ στό καλύβι της, τήν εἶδε ἀπό μακριά ξαπλωμένη γυμνή στό χῶμα, νά κάνει ἡλιοθεραπεία διότι εἶχε κρυολογήσει. «Ἦταν ἕνας σκελετός - διηγεῖται - μόνο ὅστᾱ καί δέρμα καί λίγα ἄσπρα μαλλιά! «Θεέ μου - σκέφθηκα - σάν τήν ὁσ. Μαρία τήν Αἰγυπτία εἶναι!» Ἐβηξα, γιά νά μέ καταλάβει καί τήν ἀκούω: «Ἐλα, ἔλα, δέν εἶμαι ἡ ὁσ. Μαρία ἡ Αἰγυπτία, ἄσε τά χαζά!» (Ι. Κ. σελ. 188).

Ἡ μακαρία Ταρσώ ὅμως δέν ἔμενε πάντα στήν καλύβα της, ἔβγαινε στόν κόσμο γιά νά κάνει τήν «ἱεραποστολή» της. Πῆγαινε μέ τά πόδια σέ διάφορα σπίτια τῆς Κερατέας καί τοῦ Μαρκόπουλου καί γύριζε μόνη τήν νύχτα. Αὐτό ἀνησύχησε τήν Ἡγουμένη τῆς Μονῆς Γερόντισσα Εὐφροσύνη, ἡ ὁποία τῆς ἀπαγόρευσε νά ἀπομακρύνεται, τήν ἀπέειλε μάλιστα ὅτι ἂν δέν συμμορφωθεῖ θά τήν ἔδιωχνε. Ἡ Σαλή Ταρσώ ἔκανε ὑπακοή καί περιορίστηκε στόν κανόνα πού εἶχε βάλει στόν ἑαυτό της: Ἐφέρνηε στό μοναστήρι τό γάλα ἀπό τά μαντριά καί ἐπιστρέφοντας μετέφερε ἐκεῖ τά δοχεῖα γεμάτα νερό γιά τίς ἀνάγκες τῶν ζώων. Μετέφερε ἀκόμη τήν κοπριά κρυφά ἀπό τά μαντριά στά χωράφια καί τά ἀμπέλια (ὅπως παλαιότερα ἡ διά Χριστόν Σαλή Ξένη τῆς Ἀγίας Πετρούπολεως, τά τοῦβλα γιά τό χτίσιμο τοῦ Ναοῦ τῆς Παναγίας τοῦ Σμολένσκ), συμμετεῖχε στίς παγκοινιές (τίς κοινές ἐργασίες τῆς ἀδελφότητος) καί ὅταν δέν εἶχε

δουλειά νά κάνει, μέ τίς τσέπες γεμάτες πέτρες, ἔπερνε δύο δοχεῖα νερό καί ἀνεβοκατέβαινε στό δάσος!

Ἡ ἀσκητική ζωή τῆς Σαλῆς Ταρσῶς, πέρα ἀπό ὅσα περιγράφτηκαν προηγουμένως, ἦταν ἐπίσης ζωή ἀδιαλείπτου προσευχῆς. Ἦξερε ἀπό στήθους τό Ψαλτήριο καί ἀπήγγελε προσευχομένη πολλά Καθίσματα σέ καθημερινή βάση. Ἡ νοερά – καρδιακή προσευχή, ἡ εὐχή τοῦ Ἰησοῦ, ἦταν συνεχὴ καί βιωματική καί δέν ἔλειπε ἀπό τὰ χεῖλη καί τὴν καρδιά της, σέ ὅλες τίς στιγμές τῆς μαρτυρικῆς τῆς ζωῆς. Ἡ «διακονήτριά» τῆς μοναχῆ Μαρίνα διηγεῖται «πῶς τὴν συνέλαβε κάποτε σέ μία προσωπική της στιγμή, ἀφοῦ δέν γνώριζε ὅτι τὴν παρακολουθοῦν. «Εἴχαμε ἀγρυπνία στό μοναστήρι – διηγεῖται - ἦταν καλοκαίρι καί ἡ ἀγρυπνία γινόταν στήν αὐλή. Εἶχε φεγγάρι. Ὅταν ἄρχισε τό Ἀπόδειπνο, ἔφυγα γιὰ νά πάω νά δῶ τί κάνει ἡ Ταρσώ. Τότε ἔμενε στό προηγούμενο κελλί της, μία παράγκα ἀπό σανίδες. Δέν ἦταν ἔξω. Πλησίασα σιγά – σιγά καί χωρίς νά μέ ἀντιληφθεῖ, κοίταξα μέσα ἀπό τίς χαραμάδες πού εἶχαν οἱ σανίδες. Ἦταν ὀρθια, ἔκανε τὸν σταυρό της, προσηύχετο ψιθυριστά καί συνεχῶς ἔλεγε: «Παναγία μου, βοήθησέ με τὴν ἀμαρτωλή. Βοήθα με Παναγία μου, Δέσποινά μου, βοήθα με σέ παρακαλῶ»! (Ι. Κ. σελ. 50).

Γνωρίζοντας ἡ μακαρία Ταρσώ τὴν διδασκαλία τοῦ ὁσ. Νείλου τοῦ Ἀσκητοῦ, σύμφωνα μέ τὴν ὁποία «ἀρχὴ τιμῆς ἀνθρωπαρέσκεια, τό δέ τέλος ταύτης ὑπερηφάνεια» καί «ἔστω σοι τιμὴ ὁ πόνος τῶν ἀρετῶν καί ἀτιμία ὁ κατὰ θέλησιν ἔπαινος» (Πρὸς Εὐλόγιον, Ι', Ρ. Γ. 1097 C), ἀπέφευγε τὴν τιμὴ τῶν ἀνθρώπων καί ὅταν ἀντιλαμβανόταν κάτι τέτοιο ἔκανε περισσότερο τὰ σαλά της.

Ἡ μακαρία Ταρσώ «δούλευε» πνευματικά καί «μάζεψε ἑκατομμύρια», τοὺς μισθοὺς τῶν ἀγώνων της. Κάποτε τὴν ρώτησε ἓνας Ἀγιορείτης Μοναχός:

«Ποιό δρόμο ἀκολούθησες, Ταρσώ, καί ἔφθασες ἐδῶ, στὸν χῶρο τῆς σαλότητος;»

«Τί δρόμο, καλέ; Δουλειά. Ἦμουν στὸν κόσμον καί πέθανα. Καί μετὰ δουλειά, δουλειά. Καί πῶς νομίζεις, παιδί

μου, ὅτι ἔφθασα ἐδῶ; Ἀκολουθῶντας τὴν πρακτικὴ ὁδὸ πού ὀρίζουν οἱ Θεῖοι Πατέρες. Ἀπέθανα γιὰ τὸν κόσμον, ἔδωσα τὴν ζωὴ μου στὸν Χριστό καὶ ἀπὸ τότε δουλειά, δουλειά» (Ι. Κ. σελ. 151).

Καὶ γιὰ τὰ «ἐκατομμύριά» της μιλοῦσε συχνά (ἄλλοτε μιλοῦσε γιὰ τὰ «καράβια» της), τὰ ὅποια ἐνῶ τὰ «μάζευε», τὰ «ἔχανε» ἐπειδὴ κάποιοι τῆς τὰ «ἔπαιρναν», ὅσοι - δηλαδή - ζητοῦσαν στίς προσευχές τους τὴν βοήθειά της. «Εἶχα τρεῖς βαλίτσες μέ πολλά ἐκατομμύρια - εἶπε κάποτε - καὶ ἔρχεσθε τώρα καὶ μοῦ τὰ παίρνετε! Τί μοῦ τὰ παίρνετε; Μαζί τὰ βγάλαμε;» (Ι. Κ. σελ. 141 – 142).

Συχνά δέ ἀναφέρονταν καὶ «στὸν Δημήτρη, τὸν Δεσπότη, πού τῆς πῆρε τὰ καράβια της»! Πρόκειται γιὰ τὸν πνευματικὸ προϊστάμενο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παναγίας Ἐπίσκοπο Πατρῶν καὶ ἔπειτα Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν κυρὸ Ἀνδρέα (κατὰ κόσμον Δημήτριο Ἀνέστη), ὁ ὁποῖος τὴν ἐκτιμοῦσε καὶ τὴν τιμοῦσε (ὅπως ἐγκύρως καὶ ὑπευθύνως καταθέτει ὁ γράφων), μέ ἀποτέλεσμα νὰ «κλέβει» ἢ πρὸς αὐτὴν τιμὴ τούς καρπούς τῆς ταπεινώσεώς της!

Ὅταν πῆγαιναν νὰ τὴν συμβουλευτοῦν ἀδελφές τῆς Μονῆς (διότι ὑπῆρχαν κι αὐτές πού τὴν ἐκτιμοῦσαν), τίς ἀπέτρεπε φανερά ἐνοχλημένη λέγοντας: «Ἐρχεστε σεῖς καὶ ζημιώνομαι ἐγώ. Γιατί ἔρχεστε ἐδῶ; Δεσπότη ἔχετε, Γερόντισσα ἔχετε, μοναστήρι ἔχετε, τι ἔρχεστε;» (Ι. Κ. σελ. 130).

Κάποτε τὴν ἐπισκέφθηκαν κάποιες μοναχές τῆς Μονῆς Παναγίας. «Τὴν πρώτη φορά πού πῆγαμε – διηγεῖται μία - καὶ λίγο τὴν δεύτερη, ἄρχισε νὰ μᾶς λέει σαλά καὶ ἀνάμεσα σ' αὐτά καὶ μερικές ἄπρεπες λέξεις, γιὰ νὰ χάσουμε τὴν εὐλάβεια πού τῆς εἶχαμε, ὅπως κάνουν οἱ Σαλοῖ. Ἀφοῦ ὁμως καὶ τὴν δεύτερη φορά εἶδε ὅτι ἐμεῖς δέν δώσαμε σ' αὐτές σημασία, δέν μᾶς εἶπε ξανά τίποτα τέτοιο» (Ι. Κ. σελ. 133).

Αγιότης μαρτυρουμένη – Θεοσημείες πρίν τήν μακαρία της κοίμηση

Μέ αὐτό τόν τρόπο ζωῆς καί ἀσκήσεως ἡ μακαρία Ταρσώ ἔγινε δεκτική τῆς χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος καί ἐλεήθηκε μέ τὰ χαρίσματα τῆς προοράσεως καί τῆς προφητείας, ἐνῶ καί οἱ πρεσβείες τῆς πρὸς τόν Κύριο ἀποδείχθηκαν πολύ σύντομα θεοπειθεῖς.

Ἀπρόσβλητη ἀπό τὰ πυρά τῶν Δεκεμβριανῶν (1944)

Τό 1944, πρίν ἔρθει στήν Ἱερὰ Μονή Παναγίας, κατά τήν διάρκεια τῆς πρώτης φάσεως τοῦ Ἑμφυλίου Πολέμου (τά Δεκεμβριανά), ἐνῶ ὅλοι ἦσαν κλεισμένοι στά σπίτια τους, ἡ μακαρία Ταρσώ κυκλοφοροῦσε ἄφοβα ἔξω τίς νύχτες, ντυμένη στά λευκά. Ἐνα βράδυ τήν ἔφεραν σπίτι τῆς ἔνοπλοι τοῦ ΕΛΑΣ, ὁ ἐπικεφαλῆς μάλιστα ρώτησε τήν ἀδελφή τῆς: «Ποιά εἶναι αὐτή πού περνάει ἀτρόμητη μέσα ἀπό τίς σφαίρες καί καμμία σφαῖρα δέν τήν ἀγγίζει;»

Σύσταση γιά προσευχή καί...πορτοκαλάδα!

Κάποτε ἐπισκέφτηκαν τήν μακαρία Ταρσώ μερικές μοναχές τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παναγίας. «Τήν ρώτησα - διηγεῖται μία - «Ταρσώ, πῶς νά ἀγαπήσουμε τόν Χριστό;» Αὐτή τότε ἄρχισε νά κάνει τόν σταυρό τῆς καί νά λέει πολλές φορές, «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ἐλέησόν με, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ἐλέησόν με, δέν εἶναι αὐτό ἀγάπη; Δέν εἶναι αὐτό ἀγάπη; Τί θέλεις; Δέν εἶναι αὐτό ἀγάπη;»

Ὅταν γυρίσαμε στό μοναστήρι - ἦταν καλοκαίρι - ἄρχισα νά λέω τήν εὐχή μέ τό στόμα, στέγνωσε ὁ λαιμός μου καί μοῦ πέρασε ὁ λογισμός, ἄραγε νά πίνω καί καμμία πορτοκαλάδα; Ἀλλά πάλι τί προσπάθεια ἀσκητική θά ἦταν αὕτη;

Σέ 15 ἡμέρες ἐπισκεφθήκαμε ξανά τήν Ταρσώ καί μόλις μέ εἶδε μοῦ εἶπε: «Προσοχή καί προσευχή. Καί τό πολύ τό «Κύριε ἐλέησον» καί ὁ Θεός τό βαριέται, ἂν δέν φθάσει ὁ ἄνθρωπος στό ἔσχατο βάθος τῆς ταπεινώσεως». Καί μετὰ

από λίγο: «Όταν στεγνώσει ο λαιμός σου νά πίνεις και καμμία πορτοκαλάδα»! (Ι. Κ. σελ. 133).

Αποκάλυψις παρελθόντος και επίσκεψις του αγ. Γεωργίου

Σέ κάποια περίπτωση, μία κοπέλλα πού είχε αναμιχθεί στο κίνημα του Αναρχισμού και της αθεΐας, επέστρεψε στην Χριστιανική Πίστη. Μία ημέρα επισκέφθηκε την μακαρία Ταρσώ στο καλύβι της (δέν είναι γνωστό ποιός της την σύστησε) και ή Σαλή του Θεού, αφού την πήρε ιδιαιτέρως, «μέ λεπτό τρόπο και αγάπη ξεγύμνωσε, μέ τό διορατικό της χάρισμα, όλες τις πληγές της ψυχής της»!

Η αποκάλυψις αυτή έφερε σέ κατάνυξη την κοπέλλα. Τό παράδοξο είναι, ότι «μετά τό φοβερό αυτό διάβασμα της ψυχής της, ή Ταρσώ την ενλόγησε μέ την ενλογία του αγ. Γεωργίου – πού εκείνη την ώρα πέρασε, όπως είπε ή Ταρσώ, από τό καλυβάκι της – λέγοντας τό τροπάριό του και κάνοντας απόλυση» (Ι. Κ. σελ. 170).

«Διάβασε την σκέψη μου»

Σέ κάποια περίπτωση πού ή μακαρία ήταν ασθενής από κρυολόγημα, κατά την συνήθειά της δέν κατέφυγε στην ανθρώπινη παρηγοριά, αλλά προσπαθούσε μόνη της νά «γιατροπορευτεί». Όταν ή αγαπητή της μοναχή Μαρίνα πήγε νά την βρεϊ στο καλύβι της, την είδε από μακριά ξαπλωμένη γυμνή στο χῶμα, νά κάνει ήλιοθεραπεία. «Ήταν ένας σκελετός – διηγείται – μόνο όστᾱ και δέρμα και λίγα ἄσπρα μαλλιά! «Θεέ μου - σκέφθηκα – σάν την όσ. Μαρία την Αίγυπτία είναι»! Έβηξα, γιά νά μέ καταλάβει και την ακούω: «Έλα, έλα, δέν είμαι ή όσ. Μαρία ή Αίγυπτία, ἄσε τά χαζά»! (Ι. Κ. σελ. 188).

Ο προφητικός της λόγος κατά τό Α΄ Φροντιστήριο Κατηχητῶν (1979)

Τόν Ιούλιο του 1979, φιλοξενήθηκε στην Ίερά Μονή Παναγίας τό Α΄ Φροντιστήριο Κατηχητῶν της Έκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ελλάδος. Τά μαθήματα γίνονταν στον έκτός του μοναστηριακού περιβάλλου Ίερό Ναό της Ζωοδ. Πηγῆς. Ένα

πρωϊ ή μακαρία Ταρσώ έφυγε από τό καλύβι της (πού ήταν κάπως κοντά) καί ήρθε δειλά στήν έκκλησία, γατζώθηκε στά κάγκελα τής άνοιχτής βόρειας θύρας καί από εκεί παρακολουθοῦσε τά γενόμενα. Όπως ήταν φυσικό, ή προσοχή τών συμμετεχόντων διασπάστηκε καί τό μάθημα διακόπηκε. Έτρεξαν τότε οί περισσότεροι, τήν περικύκλωσαν καί άρχισαν τίς έρωτήσεις. Η μακαρία αισθάνθηκε έγκλωβισμένη καί άρχισε τά σαλά της, κάποια στιγμή όμως ρώτησε:

«Πόσοι είστε;»

«106 άντρες καί γυναίκες» τής απάντησε κάποιος.

«Νά' ξερες πόσοι θά μείνετε!» είπε προφητικά.

Πράγματι στήν πορεία του χρόνου, από τούς 106 σπουδαστές καί σπουδάστριες εκείνου του Φροντιστηρίου, οί περισσότεροι έφυγαν από τήν Έκκλησία! Ο διορατικός οφθαλμός τής μακαρίας - αυτά τά υπέροχα γαλάζια μάτια πού όταν σέ κοίταζαν, ένοιωθες νά σου κάνουν ακτινογραφία – είχε δει «έν Πνεύματι καί πνεύματι» μελλοντικές πτώσεις, προσωπικές άμαρτίες καί αρνήσεις όμολογίας καί χριστιανικής ζωής.

Απαντήσεις μέ...κώδικα (1979).

Μετά τό περιστατικό αυτό ό γράφων τήν ακολουθήσα μέχρι τό μονοπάτι γιά τό καλύβι της. Τήν περίοδο εκείνη μέ απασχολοῦσε ένα σοβαρό πνευματικό ζήτημα. Θεώρησα κατάλληλη τήν στιγμή καί αξιοποίησα τήν ευκαιρία νά τό θέσω υπ' όψη της. Αντί άλλης απαντήσεως ή μακαρία Ταρσώ άρχισε τά «παλαβά» της, μετά από 1 – 2 λεπτά όμως αντιλήφθηκα έκπληκτος, ότι μου απαντοῦσε μέ κώδικα, κάτι πού προϋποθέτει ύψηλό δείκτη νοημοσύνης. Ανάμεσα σέ άσχετες καί φαινομενικά ασυνάρτητες φράσεις, υπήρχαν λέξεις ή μικρές προτάσεις πού «έδεναν» μεταξύ τους καί στό τέλος έδιναν μία πολύ περιεκτική απάντηση στό πρόβλημα! Εϋγνωμόμως τής έβαλα μετάνοια καί παραδόξως μου έδωσε τήν ευχή της, κάτι πού δέν έκανε

σχεδόν ποτέ! Έχω τήν αίσθηση ότι από τότε ή εὐχή αὐτή μέ συνοδεύει.

Οί ἐπιπτώσεις τοῦ Τσέρνομπιλ (1985)

Τό 1985 συνέβη, ὅπως εἶναι γνωστό, τό φοβερό πυρηνικό ἀτύχημα στό Τσέρνομπιλ τῆς Οὐκρανίας, τοῦ ὁποῖου οἱ συνέπειες σ' ὅλη τήν Εὐρώπη ἦταν πολύ σοβαρές. Πολλοί τότε φοβήθηκαν γιά τίς συνέπειες πού θά εἶχε καί ή χώρα μας. Όταν κάποιοι ἐπισκέπτες τῆς μακαρίας Ταρσῶς τῆς ἐξέφρασαν τούς φόβους καί τήν ἀγωνία τους, ἐκείνη - βλέποντας μέ τό καθαρό πνευματικό της αἰσθητήριο Ἀγίους Ἀγγέλους νά προστατεύουν τήν ἁγιοτόκο πατρίδα μας - τούς καθησύχασε μέ τόν δικό της χαρακτηριστικό, «σαλό» τρόπο. «Νά – εἶπε - χιλιάδες γιατροί στόν ἀέρα μέ τίς ἄσπρες μπλουζες τους. Μή φοβᾶσθε, προστατεύουν τήν ζωή μας. Καθαρίζουν τόν ἀέρα»! (πρβλ. Ι. Κ. σελ. 171).

Πρόρρηση γιά ἀπόκτηση κατοικίας (1985)

Η Α. Τ. Φ. (ή ὁποία κοιμήθηκε ὡς μεγαλόσχημη μοναχή Α.), συνδέθηκε μέ τήν μακαρία Ταρσῶ πρός τό τέλος τῆς ζωῆς της. Μαρτυρεῖ πολλά καί σημαντικά σημεῖα τῆς ἁγιότητος καί τῶν Ἀγιοπνευματικῶν της χαρισμάτων. Λ.χ. σέ κάποια περίπτωση, τήν μετέφερε μέ τό αὐτοκίνητό της σέ κάποιο προορισμό στήν περιοχή τῶν Μεσογείων. Τήν ἐποχή ἐκείνη ή Α.Τ.Φ. δέν εἶχε δικό της σπίτι καί γι' αὐτό θαύμαζε μέ τόν λογισμό της τά ὁμορφα σπίτια πού συναντοῦσαν στήν διαδρομή.

«Μή θαυμάζεις – τῆς εἶπε κάποια στιγμή ή Ὁσία τοῦ Θεοῦ - θά ἀποκτήσεις κι ἐσύ, τό δικό σου μάλιστα θά βλέπει θάλασσα»!

Η πρόρρησις αὐτή ἐπαληθεύθηκε πολύ σύντομα, ὅταν ή Α.Τ.Φ. ἀπέκτησε ἐντελῶς ἀπρόβλεπτα ἕνα ὁμορφο σπίτι σέ παραθαλάσσια περιοχή τῆς Δυτικῆς Ἀττικῆς.

«Έφτασες στη σωτηρία, αλλά σέ γύρισαν πίσω»!

Μέ αυτά τὰ μυστηριώδη λόγια ὑποδέχθηκε ἡ μακαρία Ταρσώ ἕναν ἄγνωστο ἄνδρα, ὅταν τήν ἐπισκέφθηκε γιά πρώτη φορά. Κι ὅμως, τὰ λόγια αὐτά ἐξέφραζαν μία σημαντική στιγμή τοῦ παρελθόντος τοῦ ἀγνώστου. Στήν ἡλικία περίπου τῶν δύο ἐτῶν, προσβλήθηκε ἀπό πολύ σοβαρή ἀσθένεια, μεταφέρθηκε στό νοσοκομεῖο καί ἐκεῖ οἱ θεράποντες γιατροί ἐνημέρωσαν τούς γονεῖς, ὅτι ἡ κατάστασή του δέν ἦταν ἀναστρέψιμη.

Τό γεγονός αὐτό συγκλόνισε τούς ἀτυχεῖς γονεῖς καί ἡ μητέρα κυριολεκτικά ἔπεσε στά γόνατα προσευχομένη στήν Παναγία, νά σώσει τό παιδί της. Καί ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος θαυματουργήσε μέν τότε καί τό παιδί ἐπέζησε, πλὴν ὅμως ὁ προφητικός ὀφθαλμός τῆς μακαρίας Ταρσῶς διεῖδε, ὅτι δέν ἦταν πρὸς τό συμφέρον τῆς ψυχῆς του, διότι τότε, ἄωρο βρέφος, στήν νηπιακή ἡλικία τῆς ἀθωότητας - ἦταν ἑτοιμο γιά τήν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν! (πρβλ. Ι. Κ.).

«Μοῦ πήρατε τό ψωμί καί τό πετάξατε στό δρόμο»!

Κάποια φορά δύο νέες ἐπισκέφθηκαν τήν Ἱερά Μονή Παναγίας καί θέλησαν νά ἐπισκεφθοῦν τήν μακαρία ἀγωνίστρια στό καλύβι της, ὅμως οἱ μοναχές δέν τούς τό ἐπέτρεψαν, διότι ἡ ὥρα ἦταν περασμένη. Λυπημένες τότε ξεκίνησαν νά φύγουν, ζητῶντας μόνο γιά εὐλογία λίγο ψωμί. Ἡ διακονήτρια τοῦ Ξενῶνος πράγματι τούς ἔδωσε ψωμί λέγοντας, «αὐτό ἦταν γιά τήν Ταρσώ, ἀλλά δέν τῆς τό πήγαμε διότι ἔβρεχε, πάρτε το ἐσεῖς».

Στό δρόμο οἱ νέες ἔφαγαν τό μισό ψωμί καί τό ὑπόλοιπο τό πέταξαν στό δρόμο. Ὅταν μετὰ ἀπό μερικές ἡμέρες κατάφεραν νά ἐπισκεφθοῦν τήν μακαρία στό καλύβι της, ἐκείνη τούς εἶπε: «Δέν φτάνει πού μοῦ πήρατε τό ψωμί, ἀλλά τό πετάξατε καί στό δρόμο»! (πρβλ. Ι. Κ.).

Ἕνα μονοπάτι πού τό φώτιζαν ἀστραπές (1987)

Ἡ νεαρή Α.Τ. (σήμερα μοναχή Α. σέ Μονή τῆς Πελοποννήσου), συνδέθηκε μέ τήν Σαλή Ταρσώ στήν ἡλικία τῶν 18 ἐτῶν καί μία πνευματική φιλία ἀναπτύχθηκε

μεταξύ τους. Κάποια φορά, νύχτα και μέ κακοκαιρία, ξεκίνησε από τόν ξενώνα της Μονής για τό καλύβι της αγωνίστριας. Ήταν αρκετά φοβισμένη διότι έπρεπε νά περάσει τό δάσος, πάνω από τήν εκκλησία της Ζωοδ. Πηγής και δέν έβλεπε καθόλου. Μόλις όμως μπήκε στό δάσος, άρχισαν άστραπές πού φώτιζαν τό μονοπάτι και κάθε της βήμα στό άνώμαλο έδαφος! Και όταν βγήκε από τό δάσος ή μακαρία τήν περίμενε!

«Κυρία επί τών τιμών»

Στήν ίδια νέα Α. Τ., ή οποία γνώρισε τήν μακαρία Ταρσώ τό καλοκαίρι του 1986, είχε προείπει μέ σαφήνεια, πλήν κεκαλυμμένα, τήν μελλοντική της εξέλιξη, λέγοντας χαρακτηριστικά, ότι θά γίνει «κυρία επί τών τιμών»! «Κατάλαβα τήν σημασία του – λέει σήμερα ή μ. Α. – μόνο όταν έγινα μοναχή στό μοναστήρι της Παντάνασσας Δέσποινας»! (πρβλ. Ι. Κ.).

Είναι χαρακτηριστικό, ότι ή πρόρρησης αυτή της Σαλής του Θεού έπαληθεύθηκε όχι μόνον μεταφορικώς (κάθε αγωνιζομένη μοναχή είναι «Κυρία επί τών τιμών» της Υπεραγίας Θεοτόκου), αλλά και κυριολεκτικώς, έφ' όσον ή μονή στην οποία κοινοβίασε ή νέα βρίσκεται μέσα σέ αρχαιολογικό χώρο μεγάλης ιστορικής σημασίας και σέ μικρή απόσταση από τά Βυζαντινά Ανάκτορα, όπου στην εποχή της δόξας και της άκμης της Αυτοκρατορίας, υπηρετούσαν Κυρίες επί τών τιμών!

Προγνώρισις τροχαίου άτυχήματος

Σέ κάποια επίσκεψη της ίδιας νέας Α. Τ. και ενώ περίμενε μαζί μέ δύο φοιτητές, εκπληκτητη πληροφορήθηκε, ότι κατά τόν έρχομό τους τούς συνέβη θανατηφόρο τροχαίο δυστύχημα, από τό όποιο σώθηκαν ως εκ θαύματος. Τό παράδοξο ήταν ότι όταν τούς είδε ή μακαρία Ταρσώ, τούς ύποδέχθηκε ψάλλοντας τροπάρια της νεκρωσίμου Ακολουθίας και τούς είπε για τό άτύχημα πού είχαν ζήσει! (Ι. Κ. σελ. 180).

Πρόορρησις σέ Ἀγιορείτη Ἱερομόναχο καί Θεραπεία του

Ἕνας Ἀγιορείτης Ἱερομόναχος διηγείται: «Μ' ἔβλεπε γιά πρώτη φορά, χωρίς νά γνωρίζει τίποτα δι' ἐμέ, ποιός, ἀπό ποῦ καί τί εἶμαι... Μείναμε οἱ δύο μας νά κατηφορίζουμε πρὸς τό κελλί της. Καθίσαμε ἔξω. Ἦταν Φεβρουάριος μήνας καί ἔκανε κρῦο πολύ. Μ' ἔβαλε στό μέρος πού ἔλουζε ἡ ἥλιος, ἐνῶ αὐτή κάθισε στή σκιά καί κοίταζε κάτω...

Μοῦ γεννήθηκε μεγάλη ἐσωτερική ἐπιθυμία νά μάθω τήν ζωή της. Στή σκέψη μου αὐτή σήκωσε τά μάτια της, μέ κοίταξε τόσο ἐρευνητικά πού ἀναγκάσθηκα νά στρέψω τό βλέμμα μου ἀλλοῦ. Χωρίς νά ξέρω καί νά μπορῶ νά τό ἐκφράσω μέ λόγια, αἰσθανόμουν διαφορετικά, πολύ ἐλεύθερα, σέ χῶρο χωρίς ὅρια καί ὁ νοῦς μου ἄρχισε σάν σέ ταινία νά παρακολουθεῖ τήν ζωή αὐτῆς τῆς γυναικός καί νά βλέπει, πῶς διά βίου ἠγωνίζετο τόν χειμῶνα στά κρύα, στίς βροχές καί στούς ἀνέμους, τό θέρος στή ζέστη, τήν ἄγρυπνο στάση, τήν κακοπάθεια τοῦ σώματος, τήν ἔλλειψη ἀγαθῶν, τήν ἀπουσία ναοῦ, λατρείας, ὕμνολογίας καί κυρίως τῆς συμπαραστάσεως καί κοινωνίας τῶν συνασκουμένων. Σέ ὅλα αὐτά συνέκρινα τήν δική μου ζωή καί ἔλεγα μέσα μου, «ἀλλοίμονο, τί κάνει αὐτή γιά τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καί τί κάνω ἐγώ»!

Ἡ φωνή της διακόπτει τό σκηνικό καί μοῦ λέγει: «Παιδί μου, γιατί κάνεις αὐτές τίς σκέψεις; Ἐγώ μέν ἔτσι, σύ δέ ἀλλιῶς. Ὅ,τι μπορεῖς κάνεις. Εἶσαι Ἱερεύς». Καί μοῦ περιγράφει μέ κάθε λεπτομέρεια τόν ἀγῶνα καί τίς συνθῆκες τῆς καθημερινῆς μου ζωῆς!

«Καί τέλος, εἶσαι κάτω ἀπό τήν σκέπη τῆς Παναγίας, ἔχεις ἀδελφούς καί βρίσκεσαι σέ ἀσφάλεια. Ἐνῶ ἐγώ ἡ καϋμένη, ὅταν λείπει ὁ Θεός, πού νά ἀκουμπήσω; Ὑπό πάντων ἐμπαιζομένη καί ἐκτεθειμένη στήν ἐκτίμηση τῶν ἀνθρώπων, κινδυνεύοντας νά χάσω ὅ,τι ἔχω»!

«Εἶδα καί ἔζησα – συνεχίζει ὁ ἴδιος Ἱερομόναχος – πόσο ἀνάγκη ἔχει τοῦ ἀνθρώπου καί τῆς ἐν πνεύματι κοινωνίας... Ἐτσι σκεπτόμενος, αἰσθάνθηκα μιᾶ περιχώρηση τοῦ ἰδικοῦ μου κόσμου σ' ἐκεῖνον τῆς μακαρίας γυναικός. Γιά πρώτη

φορά ἔβλεπα τόσο διάφανο τόν ψυχικό μου κόσμο, χωρίς νά μπορῶ νά τόν περιγράψω μέ λόγια. Μία αἴσθηση ἑνός κόσμου τελείως πνευματικοῦ, αὐτοῦ, μέ μόνη τήν παρουσία ἐκείνης, ἡ ὁποία - ὡς ἔχουσα ἐξουσία - μοῦ δείχνει καί λέγει:

«Γιατί ἔχεις ἀτακτοποίητα αὐτά τά δύο;», δείχνοντάς μου μέσα στή διαφάνεια δύο σκιές. Καί μέ ἐξουσία, ὑψώνοντας τό χέρι πρὸς τόν οὐρανό, λέγει: «Ἀρχάγγελοι τοῦ Θεοῦ, ἐλᾶτε νά πάρετε αὐτά τά ἐμπόδια, ἵνα ἀκωλύτως ἔρχεται ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ εἰς αὐτήν τήν ψυχήν»! (Στενοχωριόμουν εὐκολα καί μέ κατέβαλλε ἡ λύπη).

Εἶδα καί αἰσθάνθηκα νά φεύγουν αὐτές οἱ δύο σκιές καί ἀπό τότε ἔμεινα σέ περισσότερη ψυχική ἐλευθερία. Τήν εὐχαρίστησα γιά τήν ἀγάπη πού μοῦ ἔδειξε καί τήν παρεκάλεσα νά εὐχεται γιά μένα καί τούς ἀδελφούς μου» (Ι. Κ. σελ. 182 - 184).

Τό «φαρμακεῖο» - ἐργαστήριό τοῦ μάγου

Ὁ ἴδιος Ἀγιορείτης Ἱερομόναχος ἐπισκέφθηκε τήν μακαρία Ταρσώ μαζί μέ κάποιο πνευματικό του τέκνο, οἰκογενειάρχῃ, κάτοικο Ἀθηνῶν. Στό δρόμο ἀγόρασαν νά τίς προσφέρουν λίγες μπανάνες. Ὅταν ἔφθασαν ὁ Ἱερομόναχος τήν συνάντησε λίγο κατ' ἰδίαν καί ἔπειτα τήν παρακάλεσε νά δεχθεῖ καί τό πνευματικό του τέκνο. Ὅμως, μόλις ἡ μακαρία τόν εἶδε, ἀνασηκώθηκε - σάν νά εἶδε κάτι δυσάρεστο - σάν σκυλί ἔτοιμο νά γαυγίσει!

«Εὐλόγησον - τῆς εἶπε ὁ ἐπισκέπτης - τήν εὐχή σου, ὁ παππούλης εἶπε νά σοῦ φέρουμε μπανάνες».

«Ἀπό ποῦ τίς πῆρες; - τόν ρώτησε - ἀπό τήν Ἑμμ. Μπενάκη;»

«Ὁχι - τῆς ἀπάντησε - στήν Ἑμμ. Μπενάκη ἦταν τό σπίτι μου».

«Ἄ! Τό πατρικό σου σπίτι! Καί ἀπέναντι ἦταν ἓνα «φαρμακεῖο» καί εἶχε ἓνα μεγάλο φίδι, ἓναν ὄφι! Τί φαρμακεῖες ἔκανε! Πόσους ἀνθρώπους δηλητηρίασε! Ἄμ! καί σύ λίγο δηλητήριο πῆρες;»!

Ὁ διορατικός ὀφθαλμός τῆς μακαρίας εἶχε δεῖ, ὅτι ἀπέναντι ἀπό τό πατρικό του σπίτι, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑμμ.

Μπενάκη τῶν Ἀθηνῶν, ὑπῆρχε τό διαβολικό ἐργαστήριον ἑνός μεγάλου καί γνωστοῦ μάγου καί ὅ,τι καί ὁ ἴδιος εἶχε διδαχθεῖ ἀπ' αὐτόν τήν σατανική τέχνη τῆς χειρομαντείας, ἀπό τήν ὁποία πολύ ταλαιπωρήθηκε νά ἀπαλλαγεῖ!!! (πρβλ. Ι. Κ. σελ. 184).

Πρόρρηση γιά τήν κηδεία της

Τό ἀσκητικό σῶμα τῆς μακαρίας Ταρσῶς ἐνταφιάστηκε κατὰ τό τυπικό τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παναγίας στό κοιμητήριον τοῦ μοναστηριοῦ. Ὅπως μαρτυρεῖ αὐτόπτης μάρτυρας, «ἔξη μοναχές σήκωσαν τό νεκροκρέββατο γιά νά τό μεταφέρουν στό ναό τοῦ Κοιμητηρίου. Τότε καταλάβαμε αὐτό πού συχνά μᾶς ἔλεγε: «Ἐμένα τό αὐτοκίνητό μου θά τό μεταφέρουν ἔξη παιδάκια»! (Ι. Κ. σελ. 81).

«Ἐν Πνεύματι καί πνεύματι» στό ναό τῆς Μονῆς.

Ἡ μακαρία Ταρσῶ συμμετεῖχε στή λατρευτική ζωή τῆς Μονῆς «ἐν Πνεύματι καί πνεύματι» (μήπως καί «ἐν σώματι»);, χωρίς ἀσφαλῶς νά γίνεται ἀντιληπτή. Κάποτε ἡ μοναχή Ξ. (ἡ ὁποία δέν δέχονταν τήν χαρισματική της σαλότητα, ἀλλά τήν θεωροῦσε κοινή ψυχασθενή), τῆς εἶπε περιπαικτικά:

«Ταρσῶ, δέν σέ εἶδα στήν ἐκκλησία»!

«Οὔτε ἐγώ σέ εἶδα», ἀπάντησε ἡ Σαλή.

Τό περιστατικό θυμίζει ἀνάλογο συμβάν τοῦ Βίου τοῦ δια Χριστόν Σαλοῦ Βασιλείου τῆς Μόσχας (+ 1552). Ἐλεημένος μέ τό προορατικό χάρισμα ὁ «γυμνός περιπατητής», ἀποκάλυψε κάποτε τίς κρυφές σκέψεις τοῦ Τσάρου Ἰβάν Δ' τοῦ Τρομεροῦ.

"Ποῦ ἦσουν - τόν ρώτησε ὁ Τσάρος, μετά ἀπό μία Θεία Λειτουργία - δέν σέ εἶδα".

"Εγώ σέ εἶδα - τοῦ ἀπαντάει ὁ Σαλός - ἐκεῖ πού ἦσουν καί ἐκεῖ πού δέν ἦσουν".

"Μά ἦμουν στήν ἐκκλησία", διαμαρτύρεται ὁ Ἰβάν.

"Ὅχι, Τσάρε, δέν λές ἀλήθεια - ἀποκάλυψε ὁ μακάριος - ἦσουν στόν Λόφο τῶν Σπουργιτιῶν, ὅπου σκοπεύεις νά φτιάξεις ἕνα παλάτι".

"Έχεις δίκιο - απάντησε ό Μονάρχης - εκεί ήμουνα".

Σύσταση για την αποφυγή χειρουργείου

Η ίδια αδελφή της Ιερᾶς Μονῆς Παναγίας μοναχή Ξ. (ή όποία - όπως προαναφέρθηκε - δέν αναγνώριζε την χαρισματική σαλότητα της μακαρίας, αλλά την θεωρούσε ψυχασθενή), παρουσίασε κάποια στιγμή πρόβλημα στον αὐχένα. Οί γιατροί στό νοσοκομεῖο πού πήγε για νά αντιμετωπίσει την κατάσταση της, δέν κατέλειξαν σέ συμφωνία σχετικά μέ τόν τρόπο αντιμετώπισεως του προβλήματος. Κάποιοι συνιστοῦσαν ἐγχείρηση, ἄλλοι την ἀπέκλειαν λόγω τῶν κινδύνων πού συνεπάγοταν. Ἐπιστρέφοντας στή Μονή ή αδελφή Ξ. πήγε στήν διά Χριστόν Σαλή Ταρσώ (πού δέν αναγνώριζε!).

«Αδελφή – την ρώτησε – τί λές, νά κάνω ἐγχείρηση;»

«Έλα αὐριο», της απάντησε ή Σαλή.

Όταν την ἐπισκέφθηκε την ἐπομένη, ή μακαρία Ταρσώ της εἶπε ότι δέν θά κάνει ἐγχείρηση. Τό παράδοξο εἶναι, ότι κατά την ἐπόμενη ἐπίσκεψη της μοναχῆς Ξ. στό νοσοκομεῖο, οί γιατροί της ἀπέκλεισαν τό ἐνδεχόμενο ἐγχειρήσεις, διότι ὑπῆρχε κίνδυνος νά μείνει παράλυτη! Η Σαλή Ταρσώ μέ την προσευχή της εἶχε «δεῖ» την κατάσταση της καί εἶχε προεῖπει την ἀπόφαση τῶν θεραπόντων γιατρῶν!

«Πῦρ ἐγκάρδιον»

Οί Πατέρες της Ἐκκλησίας μας μιλοῦν για τό ἐντός του ἀγωνιζομένου πιστού ἀνθρώπου, «ἐγκάρδιο πῦρ» του Ἁγίου Πνεύματος. Ό όσ. Σεραφεῖμ του Σάρωφ στή μεταμόρφωσή του ἐνώπιον του μαθητοῦ του Νικολάου Μοτοβίλωφ, ἔχει καί μία παράμετρο πού ἀναφέρεται στήν ἐσωτερική φλόγα της ψυχῆς.

"Τί ἄλλο αἰσθάνεσθε (ἐκτός ἀπό την χαρά, την γλυκύτητα καί την εἰρήνη), φίλε του Θεοῦ;" τόν ρωτᾷ κατά την διάρκεια της συγκλονιστικῆς τους συζητήσεως περί του σκοποῦ της Χριστιανικῆς ζωῆς, μέσα στό χιονισμένο δάσος του Σάρωφ.

"Μία ἐξαιρετική θερμότητα", ἀπαντᾷ ὁ νέος.

"Θερμότητα; - ἐρωτᾷ ὁ Στάρετς - Πῶς γίνεται; Μήπως δέν εἴμαστε χειμῶνα καιρό μέσα στό δάσος; Τό χιόνι κάτω ἀπό τά πόδια μας εἶναι πολύ καί συνεχίζει νά πέφτει. Γιά τί εἶδους θερμότητα πρόκειται;"

"Εἶναι μία θερμότητα παρόμοια μ' αὐτή πού αἰσθάνεται κανεῖς στό ἀτμόλουτρο", ἀπαντᾷ ὁ Μοτοβίλωφ. Κι ὁ μακάριος ἐρημίτης δίνει τήν ἀπάντηση:

"Εἶπατε λίγο πρίν πῶς κάνει ζέστη, ὅπως μέσα στό λουτρό, κι ὅμως τό χιόνι πού καλύπτει τά πάντα δέν λιώνει· ἄρα ἡ θερμότης δέν βρίσκεται γύρω στόν ἀέρα, ἀλλά μέσα σέ μᾶς τούς ἴδιους! Παρακαλοῦμε στήν προσευχή μας νά μᾶς θερμάνει τό Πνεῦμα. Αὐτή ἡ ἴδια ζέστη ἔκανε τούς ἐρημίτες νά μήν φοβοῦνται τόν χειμῶνα, τυλιγμένοι καθὼς ἦταν, σάν μέσα σέ γούνινο παλτό, στήν Χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος" (Εἰρ. Γκοραϊνωφ, "Ο ἅγ. Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ", σελ. 196).

Ὁ ἅγ. Ἀνδρέας τῆς ΚΠολεως, ὅπως διηγήθηκε στόν μαθητή του Ἐπιφάνιο, σάν ἄλλος Απόστολος Παῦλος, «ἐν καιρῷ χειμῶνος, ἀνηρπάγη εἰς τόν Παράδεισον"! Ἡ ἀγωνίστρια Ταρσώ, ἦταν ἤδη δοχεῖο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί ἔτσι μπορούσε νά ὑπερνικήσει τίς καιρικές δυσκολίες καί μεταβολές. Ἐτσι ἐξηγεῖται τό πῶς ἐπέζησε ζῶντας στό ὕπαιθρο, ἐκτεθειμένη στούς καύσωνες τοῦ καλοκαιριοῦ καί τίς παγωνιές τοῦ χειμῶνα.

Μαρτυροῦνται τρία τουλάχιστον περιστατικά ἐγκαρδίου πυρός τῆς μακαρίας Ταρσώς. Συγκεκριμένα:

Τό χιόνι ἔλυωνε γύρω της!

Κάποια χρονιά πού στήν περιοχή τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παναγίας εἶχε πέσει πολύ χιόνι, ἡ ἀδελφή τῆς Μονῆς μοναχή Γοργονία ξεκίνησε μέ ἄλλες μοναχές γιά τό καλύβι τῆς μακαρίας Ταρσώς. Ὑπέθεταν, ὅτι θά τήν ἔβρισκαν μισοπεθαμένη ἀπό τήν παγωνιά, γί' αὐτό πήραν μαζί τους οἰνόπνευμα καί τσαΐ γιά νά τήν συνεφέρουν. Ὅμως ὅταν ἔφτασαν βρέθηκαν μπροστά σέ γεγονός θαυμαστό καί

πρωτάκουστο: «Ένα άλωνι» γύρω από τήν αγωνίστρια τό χιόνι είχε λιώσει!

Ὁ καυτός λουκουμᾶς (1985)

Τό 1985 ἡ κ. Χρ. Μ. (τῆς ἐνορίας ἁγ. Δημητρίου Μόντρεαλ), ἐπισκέφθηκε τήν Ἑλλάδα καί τήν Ἱ. Μ. Παναγίας. Ἐχοντας ἀκούσει γιά τήν μακαρία πῆγε στό καλύβι της νά τήν συναντήσῃ. Παραδόξως ἡ Σαλή τήν δέχθηκε καί συζήτησε μαζί της διάφορα πνευματικά θέματα γιά περίπου δύο ὥρες. Ξαφνικά σηκώθηκε καί λέγοντας στήν ἐπισκέπτρια, «ἀδελφοῦλα μου, δέν σοῦ πρόσφερα τίποτα», μπῆκε στό «κελλί» της καί ἀμέσως βγῆκε κρατῶντας στό χέρι της ἕναν μεγάλο, στρογγυλό... λουκουμᾶ! Ὅταν ἡ κ. Χρ. Μ. ἄπλωσε τό χέρι της νά τό πάρῃ, τό χέρι της κάηκε διότι τό γλύκισμα ἦταν ζεματιστό! Ἀκόμα τήν ἀπασχολεῖ τό πῶς βρέθηκε ἐκεῖ ἕνας φρεσκο-τηγανισμένος λουκουμᾶς καί πῶς διατηρήθηκε καυτός γιά τό διάστημα τῶν δύο ὥρῶν τῆς συνομιλίας τους!

Τά ροδάκινα πού ἔκαιγαν (1987)

Παρόμοιο περιστατικό μαρτυρεῖ ἡ Α.Τ.Φ. Συνέβη ὅταν ἡ μακαρία νοσηλεύοταν στό Ἱπποκράτειο Νοσοκομεῖο, συνεπεία τῶν ἐγκαυμάτων της. Κάποιος ἐπισκέπτης τῆς ἔφερε ροδάκινα. Ἀργότερα ἡ εὐλογημένη Ταρσώ τά μοίρασε σέ μία ὁμάδα νέων παιδιῶν πού τήν ἐπισκέφθηκαν. Ἐκπληκτοί ὅλοι διαπίστωσαν, ὅτι τά ροδάκινα ἔκαιγαν! Κάποιοι ἀπό τούς μάρτυρες αὐτοῦ τοῦ γεγονότος, ἔχουν κρατήσῃ τά κουκούτσια γιά εὐλογία! (λ.χ. ὁ σύζυγος τῆς Α. Τ. Φ.).

«Ἐν Πνεύματι καί πνεύματι» στό Ἅγιο Ὄρος

Ἡ μακαρία Ταρσώ σωματικά δέν ἀπομακρύνθηκε ποτέ ἀπό τήν περιοχή τῶν Μεσογείων, πνευματικά ὁμως ἀποδεικνύεται, ὅτι μεταφέροταν «ἐν Πνεύματι καί πνεύματι» καί σέ ἄλλες, μακρινές περιοχές καί ἔβλεπε γεγονότα καί καταστάσεις πού συνέβαιναν ἐκεῖ. Μία τέτοια μαρτυρία ὑπάρχει σέ βιβλίο τοῦ Γέροντος Παΐσιου Ἀγιορείτου («Ἅγιο-

ρεϊται Πατέρες καί Ἀγιορείτικα», σελ. 147 -148). Ἐκεῖ, ἀναφερόμενος ὁ γ. Παῖσιος στὸν ἀσκητὴ τῶν Κατουνακίων Βενιαμίν (τῆς Καλύβης «Ἄξιον Ἔστι» τοῦ Γέροντος Παχωμίου), ἕναν ζηλωτὴ καὶ βιαστή τῆς σωτηρίας του μοναχό, ὁ ὁποῖος τελειώθηκε ἀγωνιζόμενος ὑπέρμετρα, γράφει:

«Τὴν ὥρα πού ἔφευγε ἡ ψυχὴ του γιὰ τὸν Οὐρανό, μία διὰ Χριστόν Σαλὴ πού βρισκόταν ἔξω ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Μονὴ τῆς Κερατέας, γιὰ νὰ προσέχει τὰ μανδριά, φώναζε δυνατὰ καὶ ἔλεγε:

«ὦ! ὦ! τί χάσαμε! Ἐφυγε, ἔφυγε! Αὐτὴ τὴν στιγμή πέθανε ὁ Βενιαμίν ἀπὸ τὰ Κατουνάκια καὶ ἡ ψυχὴ του πῆγε κοντὰ στοῦ Χριστοῦ καὶ διέταξε τοὺς Ἀγγέλους ὁ Χριστὸς νὰ βάλουν στοῦ μέτωπο τοῦ Βενιαμίν μία κόκκινη ταινία πού νὰ γράφει: «Ἄγγελος τοῦ ὀγδόου αἰῶνος»!!!

«Ἐπὶ πτερύγων ἀνέμων» - Δέν πατοῦσε στή γῆ!

Δέν εἶναι λίγες οἱ περιπτώσεις κατὰ τίς ὁποῖες διάφοροι μάρτυρες εἶδαν εἶδαν τὴν μακαρία Ταρσώ νὰ μὴν πατάει στή γῆ!, ἀλλὰ νὰ φέρεται «ἐπὶ πτερύγων ἀνέμων», κατὰ τὸ Ἀγιογραφικὸ λόγιο.

Κάποτε - λίγο μετὰ τὸ 1950, ὅταν ἦταν σχετικὰ νέα, περὺπου 40 ἐτῶν - περπατοῦσε στὸν παραθαλάσσιο χῶρο κάτω ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Μονὴ Παναγίας, ὅταν ἕνας ἄγνωστος ἄνδρας ἄρχισε νὰ τὴν καταδιώκει μέ κακὸ σκοπὸ στοῦ νοῦ του. Ἡ μακαρία, ὅπως ἦταν φυσικό, ἄρχισε νὰ τρέχει «μέ ὅσες δυνάμεις εἶχε, ἀλλὰ κι αὐτὸς τὴν ἀκολουθοῦσε τρέχοντας. Μόλις ὅμως πλησίασε πολὺ καὶ ἦταν ἕτοιμος νὰ τὴν ἀγγίξει, τὴν βλέπει νὰ φεύγει μακριά, στὸν ἀέρα, χωρὶς νὰ πατᾶ στοῦ ἔδαφος, φορώντας μία στολή ἀπείρου κάλλους! Ἐμεινε ἀναυδος καὶ νόμισε πῶς θὰ σταματοῦσε ἡ καρδιά του ἀπὸ τὸ θέαμα πού ἀντίκρυσε.

Τὸ γεγονὸς τὸ ἐξομολογήθηκε ὁ ἴδιος σὲ μοναχὴ τῆς Μονῆς καὶ ἀπὸ τότε πίστεψε πῶς ἦταν κάτι τὸ ἐξαιρετικὸ αὐτὴ ἡ γυναίκα καὶ τὴν σεβόταν πολὺ» (Ι. Κ. σελ. 206).

Ἐνα παρόμοιο περιστατικὸ ἀφορᾷ τὴν ἀνήθικη πρόθεση ἑνὸς ἀνδρα ἀπὸ τὴν Κερατέα, ὁ ὁποῖος τὴν

θεωροῦσε ψυχασθενή καί σκέφθηκε νά παίξει μαζί της! Ἐνῶ, λοιπόν, ἐτοιμάζοταν νά πάει στό καλύβι της καί νά τήν κακοποιήσει, τήν βλέπει στόν ὕπνο του σέ στάση προσευχῆς, μέ λευκό καί φωτεινό χιτῶνα, λουσμένη στό φῶς, ἕνα μέτρο πάνω ἀπό τήν γῆ! Ταυτόχρονα ἄκουσε καί μία ὑπερκόσμια φωνή νά τόν προειδοποιεῖ λέγοντας: «Ἄν πειράξεις τήν δούλη Μου, θά πεθάνεις»! Ὁ Κύριος ἢ ἡ Παναγία Μητέρα Του, εἶχαν σπεύσει «εἰς βοήθειαν» τῆς δούλης Τους Ταρσῶς! Ἀπό τότε ὁ ἄνδρας αὐτός, δέν τόλμησε νά τήν κοιτάξει ξανά στό πρόσωπο, τήν δέ κακή πρόθεσή του καί τό ὄραμα ἐξομολογήθηκε σέ ἀδελφή τοῦ μοναστηριοῦ. (Πρβλ. Ι. Κ. σελ. 206).

Σέ ἄλλη περίπτωση δύο ἀδελφές τῆς Μονῆς ἐπέστρεφαν νύκτα ἀπό τό ἐκτός μοναστηρίου διακόνημά τους καί γιά νά μήν ἐνοχλήσουν τήν θυρωρό, περίμεναν στήν ἐξωτερική αὐλή τοῦ ξενῶνος μέχρι νά χτυπήσει τό τάλαντο γιά τήν Ἀκολουθία. Κάποια στιγμή μέ ἀνησυχία παρατήρησαν μία σκιά μπροστά στήν κεντρική ἐξωτερική πύλη. Πλησιάζοντας διαπίστωσαν, ὅτι ἐπρόκειτο γιά τήν μακαρία Ταρσῶ, ἡ ὁποία ἔκανε τήν προσευχή της στραμμένη στήν Πλατυτέρα (πού εἶναι ἀγιογραφημένη πάνω ἀπό τήν πύλη), μέ τά χέρια ὑψωμένα σέ στάση δεήσεως καί ὑπερυψωμένη ἀπό τό ἔδαφος! Ὅταν ἡ Ὅσια τίς ἀντιλήφθηκε, ἐξαφανίσθηκε μυστηριωδῶς! (Πρβλ. Ι.Κ. σελ. 209).

Ἕνα συγγενικό πρόσωπο τῆς μακαρίας διηγεῖται: «Τό 1972 ταξιδεύαμε στή Μύκονο. Ὅταν φθάσαμε καί βγήκαμε στό λιμάνι, μία μοναχή περίμενε ὑπομονετικά, καθισμένη πάνω στά πράγματά της. Τήν ρωτήσαμε ἂν πήγαινε στήν Ἄνω Μεριά πού πηγαίναμε κι ἐμεῖς καί ἔτυχε νά πηγαίνει ἐκεῖ. Ἦρθε μαζί μας. Στο δρόμο τήν ρωτήσαμε ἀπό ποῖο μοναστήρι ἦταν καί μοῦ εἶπε ἀπό τῆς Κερατέας. Τότε τῆς εἶπα, ὅτι εἶχα μία θεία ἐκεῖ πού ἦταν ἄρρωστη καί τήν φιλοξενοῦσαν στό μοναστήρι. Τῆς εἶπα ὅτι τήν ἔλεγαν Ταρσῶ.

«Ἐσεῖς εἶστε ἄρρωστη – μοῦ ἀπάντησε ἡ μοναχή – γιατί αὐτή πού λέτε εἶναι Ἁγία. Ὅρισμένες μοναχές τήν βλέπουν νά μὴν πατάει στό ἔδαφος»! (Ι.Κ. αὐτ. 209).

Ἑπαφή μέ τήν πέραν τοῦ τάφου πραγματικότητα

Στή μακαρία Ταρσώ «ὁ Θεός ἔδωσε τό χάρισμα νά κατοπτεύει μέ Ἀγιοπνευματική διαφάνεια, ὅχι μόνο τά κατώτερα βασίλεια τοῦ Ἄδου, ἀλλά καί τήν θέα οὐρανίων πραγμάτων καί καταστάσεων... Ἔτσι μέ τήν χαρισματική της διόραση, διαπερνοῦσε τό φράγμα τῆς ὑλικότητος τῆς ὑπάρξεως, τό παχύ καταπέτασμα τῶν ὑλικῶν πραγμάτων καί ἔφθανε μέ τόν θεοφώτιστο νοῦ της, «ψηλά στούς κήπους τοῦ Παραδείσου, στόν πύργο τόν μεγάλο. Ἐβλεπε τούς κήπους τῆς ἄνω Ἱερουσαλήμ καί τό πεῦμα της περιδιάβαζε μέσα στούς οὐράνιους κήπους τῆς λυτρωτικῆς ἀνθοφορίας τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ καί μέσα στά μπιστάνια τῆς ἀγιασμένης πλέον ἀπό τήν πνευματική καρποφορία ἀνθρώπινης ζωῆς.

Συχνά ἔλεγε, μονολογῶντας ἡ ἀπευθυνόμενη σέ κάποιον συνομιλητή της: «Ἐκεῖ, ἐκεῖ ἐπάνω, ἔχει φρούτα, λαχανικά, ἔχει μαρούλια, κήπους». Σ' αὐτούς τούς κήπους εἶχε καί τό δικό της μπιστάνι» (Ι. Κ. σελ. 168).

Σέ μία περίπτωση, «μία μέρα τήν ἐπισκέφθηκαν οἱ θλιμμένοι γονεῖς ἐνός παλληκαριοῦ πού σκοτώθηκε σέ τροχαῖο δυστύχημα. Ὁ συνοδός τους πού ἐγνώριζε τήν Ταρσώ καί τούς ἔφερε κοντά της γιά νά ἀκούσουν λόγο παρήγορο καί νά μαλακώσει ὁ πόνος τους, εἶπε στήν Ταρσώ ὅτι ἔχουν ἓνα παιδί (ἐν ζωῇ), τόν Κώστα. Ἡ Ταρσώ ἔσπευσε ἀμέσως νά συμπληρώσει, μέ τήν ιδιόρρυθμη φωνούλα της, ὅτι ἔχουν καί τόν Παναγιώτη (τό παιδί πού σκοτώθηκε). «Τόν βλέπω – εἶπε – κοντά στόν πύργο, μέσα στούς κήπους μέ τά μαρούλια καί τά πεπόνια»!

Οἱ γονεῖς ἔμειναν ἔκπληκτοι, ὅταν ἄκουσαν τό ὄνομα τοῦ πεθαμένου τους παιδιοῦ καί παρηγορήθηκαν, ὅτι τό παιδί τους ζῇ πράγματι»! (Ι. Κ. σελ. 169).

Σέ ἄλλη περίπτωση, τό 1974, σκοτώθηκε σέ αὐτοκινητιστικό δυστύχημα ὁ ἀνηψιός της Ἰωάννης. Ὅταν πῆγαν νά τήν ἐπισκεφθοῦν ἡ μητέρα της καί ἡ ἀνηψιά της (καί ἀδελφή τοῦ θύματος), ἐκεῖνη τούς ὑποδέχθηκε μέ ὕψος γαλήνιο καί τούς εἶπε γεμάτη στοργή καί βεβαιότητα: «Εἶδα

τόν Γιάννη, τόν περάσανε ἀπ' δῶ, τυλιγμένο σέ ἄσπρο σεντόνι»!

Όταν τό 1987 ἡ ἀνηψιά της τήν πρόσεχε στό νοσοκομεῖο, τήν ρώτησε κάποια στιγμή: «Πού εἶναι ὁ Γιάννης τώρα;» Τότε ἡ Ταρσώ ἀπάντησε μέ χαρούμενη διάθεση: «Εἶναι πολύ ψηλά, φοράει λευκό χιτῶνα»! (πρβλ. Ι. Κ. σελ. 170).

20 ἡμέρες ἀκόμη στό νοσοκομεῖο (1987)

Νοσηλευομένη στό Ἱπποκράτειο Νοσοκομεῖο, λόγω τῶν ἐγκαυμάτων πού εἶχε ὑποστεί, ἀνέτρεψε κυριολεκτικῶς τήν ἀπόφαση τῶν γιατρῶν της νά τῆς δώσουν ἐξητήριο. «Δέν φεύγω μέ τίποτα», εἶπε ἀποφασιστικά στούς ἐπιμελητές. Όταν προσπάθησε νά τήν πείσει ὁ ὑπεύθυνος Καθηγητής, ἡ μακαρία τοῦ εἶπε:

«Τί λές, γιατρέ μου, δέν φεύγω. Ἐδῶ εἶναι ὥραϊα, οἱ ἀδελφοῦλες μέ περιποιοῦνται, καθῶς καί τά παλληκάρια σου, οἱ γιατροί. Θά μείνω 20 ἡμέρες ἀκόμα»!

Ἐπειτα τοῦ εἶπε κάτι πού ἀφοσοῦσε τόν ἴδιο: «Μόνο ἐσύ δέν μ' ἔχεις κοιτάξει»!

«Καλά, τώρα θά σέ κοιτάξω καί ἐγώ καί μετὰ θά φύγεις, ἀφοῦ εἶσαι ἐντάξει».

Όταν τήν ἐξήτασε ὅμως ὁ Καθηγητής διαπίστωσε, ὅτι τά ἐγκαύματα «δούλευαν» ἐσωτερικά καί ἀποφάση τήν παραμονή της. Ἡ μακαρία ἔμεινε στό νοσοκομεῖο 20 ἀκόμη ἡμέρες, ὅπως εἶχε προεῖπει! (πρβλ. Ι. Κ.).

«Εν πνεύματι» ἐκτός Μονῆς

«Καθῶς ὁδηγοῦσε τό αὐτοκίνητό του - γράφει ὁ Ἰω. Κορναράκης - ὁ γιός τῆς Μ. μέ κατεύθυνση πρὸς τόν Σταυρό τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς, σταμάτησε νά πάρει μαζί του μία ἄγνωστη σ' αὐτόν, ἀλλά συμπαθητική γριούλα, πού περίμενε σέ κάποια στάση, γιά νά τήν διευκολύνει.

Ἡ γριούλα αὐτή ἄνοιξε πνευματική συζήτηση μέ τόν γιό τῆς Μ. προτρέποντάς τον νά ἐξομολογηθεῖ. Μία τέτοια προτροπή τῆς μητέρας του ἔμενε ἀναπάντητη συνεχῶς καί τήν ἄφηνε προβληματισμένη γιά τό ἀμετάπειστο τοῦ γιου της.

Ἡ γριούλα ζήτησε νά κατέβει ἀπό τό αὐτοκίνητο, ἀφοῦ πρόλαβε νά πείσει τόν νεαρό Β. Πράγματι ὁ νεαρός αὐτός ἀλλοιώθηκε τόσο πολύ ἀπό τόν διάλογο μαζί της, ὥστε καί στήν ἐξομολόγηση δέχτηκε νά πάει, ἀλλά καί τήν μητέρα του νά συνοδεύσει στήν Ταρσῶ, ὅπου ἀνεγνώρισε τήν γριούλα πού εἶχε πάρει μαζί του, στό αὐτοκίνητό του» (Ι. Κ. σελ. 209).

Ἀνεπηρέαστη ἀπό τά καιρικά φαινόμενα!

Τό θαυμαστό γεγονός, ὅτι τήν μακαρία ἀσκήτρια τῆς Κερατέας, σέβονταν ἀκόμη καί τά καιρικά φαινόμενα, μαρτυρεῖται ἀπό πολλούς καί ἀξιόπιστους μάρτυρες.

Ἡ μαρτυρία τοῦ μοναχοῦ Κοσμᾶ ἀπό τήν Λευκάδα - ὁ ὁποῖος ἀσκήτευε ἐκτός Μονῆς Παναγίας, στό δάσος, δεξιά τοῦ Δεσποτικοῦ τοῦ ἁγ. Μοδέστου - εἶναι χαρακτηριστική καί ἀφορᾷ τά πρῶτα χρόνια τῆς δεκαετίας τοῦ '50, τότε πού ἡ μακαρία ζοῦσε στό ὕπαιθρο. Κατά τήν διάρκεια μιᾶς δυνατῆς νεροποντῆς, εἶδε τήν Ὁσία νά πηγαίνει ἀπό τό μοναστήρι στό καλύβι της (τότε χορτοκάλυβο). Ἀνήσυχος πῆγε κοντά της, γιά νά δεῖ μήπως χρειάζεται κάτι. Τότε ἡ μακαρία τοῦ εἶπε μέ ἀφοπλιστική ἀπλότητα: «Τί ἀνησυχεῖς γιά μένα; Ἐλα νά δεῖς, εἶμαι καθόλου βρεγμένη;» Ὅπως διαπίστωσε ὁ π. Κοσμᾶς, ἐνῶ ἐκεῖνος ἦταν βρεγμένος μέχρι τό κόκαλο, ἡ ἀσκήτρια ἦταν ἐντελῶς στεγνή! (Πρβλ. Ι. Κ. σελ. 210).

Σέ ἄλλη περίπτωση, πάλι κατά τήν διάρκεια νεροποντῆς, κάποιες ἀδελφές ἀπό τό μοναστήρι ἀνησύχησαν καί βγῆκαν νά τήν ἀναζητήσουν. Τήν εἶδαν τότε νά ἔρχεται ἀπό τά ἀνατολικά, ἀπό τήν περιοχή τῶν ἀμπελιῶν, ἀπολύτως στεγνή καί χωρίς νά πατάει στή γῆ! (Πρβλ. Ι. Κ. σελ. 210).

Ἀγγελοφάνειες, ἀλλά καί ἐμφανίσεις τοῦ πονηροῦ

Ἡ ἀπαράκλητη «κατ' ἄνθρωπον» ἀσκητική καί ἐρημιτική ζωή τῆς μακαρίας Ταρσῶς, δέχονταν συχνά τήν «ἄνωθεν παρηγορία». Ὁ «ἀξιωματικός πού τήν ἔβγαλε στόν ἀγῶνα», δηλαδή ὁ Ἅγιος Ἀγγελος πού τήν συνόδευε στή μαρτυρική

της ζωής, εμφανίζοταν – κατά τό θέλημα τοῦ Θεοῦ - συχνά καί τήν ἐνίσχυε μέ τήν θεῖα παρουσία του.

Μία τέτοια ἐμφάνιση ἔγινε μπροστά σέ ἀδελφή τῆς Μονῆς Παναγίας. «Κάποια φορά – διηγείται – πού εἶχαμε πάει μέ μία φίλη μου, στεκόμασταν ἔξω ἀπό τό κελλάκι της ὄρθιες, μαζί μέ τήν Ταρσώ. Καί ξαφνικά βλέπουμε νά καρφώνει τό βλέμμα της σέ ἀπόσταση δύο μέτρων μπροστά της, πολύ συγκεκριμένα, σάν νά ἔβλεπε κάποιον, ἀθέατο σέ μᾶς. Σήκωσε τά δύο της χεράκια ψηλά καί ἔλεγε: «Νάτος κι ὁ ἀξιωματικός! Ὅλη μέρα πάνω κάτω, πάνω κάτω – κι ἀνεβοκατέβαζε τά χέρια της - ἤθελα ν᾽ξερα, δέν κουράζεσαι καθόλου;» (Ι. Κ. σελ. 211).

Στίς περιπτώσεις ἐμφάνισέως τοῦ πονηροῦ - ὁ ὁποῖος ἤθελε νά τήν φοβίσει καί νά τήν τρομοκρατήσει γιά νά φύγει ἀπό τήν ἀσκητική της παλαίστρα – «στήλωνε» τό βλέμμα ἐκεῖ πού ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ τῆς ἐπέτρεπε νά δεῖ τήν σατανική παρουσία καί ἔκανε συνεχῶς τό σημεῖο τοῦ Σταυροῦ, ὅταν δέ ἀναφέρονταν στόν διάβολο ἔλεγε ἀπλᾶ «ὁ κακός»!

Θεραπεία παιδιοῦ μέ ἀναπνευστικά προβλήματα

Ὅπως διηγήθηκε ἐπισκέπτρια τῆς μακαρίας Ταρσῶς, ὅταν ἦταν 10 ἐτῶν παρουσίασε σοβαρά ἀναπνευστικά προβλήματα καί παρὰ τήν ἱατρική φροντίδα καί τήν νοσηλεία της στό Νοσοκομεῖο Παίδων, δέν παρουσίασε καμμία βελτίωση. Τήν περίοδο ἐκείνη οἱ γονεῖς της πληροφορήθηκαν γιά τήν ἀσκήτρια καί τίς «δυνάμεις» της καί ἀποφάσισαν κάτι ἀδιανόητο: Νά ἀφήσουν κοντά της γιά λίγο καιρό τό ἄρρωστο παιδί τους, παρὰ τό γεγονός ὅτι ὁ τόπος ἦταν ἀπαράκλητος καί ἀφιλόξενος καί τό καλύβι της κάθε ἄλλο παρὰ κατάλληλο γιά τήν διαμονή ενός παιδιοῦ καί μάλιστα μέ προβλήματα υγείας!

Ἡ μακαρία Ταρσώ φαινομενικά δέν ἔκανε τίποτα γιά νά θεραπεύσει τό παιδί, ἀπλᾶ τό βοηθοῦσε στό μάθημα τῶν Γαλλικῶν! ὅμως τό παιδί παραδόξως θεραπεύθηκε!

Τό θαῦμα αὐτό ἔγινε γνωστό ἀπό τήν ἴδια, κατά τήν περίοδο νοσηλείας τῆς μακαρίας Ταρσῶς στό Ἱπποκράτειο Νοσοκομεῖο (μαρτυρία Α.Τ.Φρ. 1987. Πρβλ. Ι. Κ.).

Ἐπίθεσις τοῦ διαβόλου (1987)

Ἡ Α. Φ. Τ. (Μεγαλόσχημη Ἄννα Μοναχή) πού τήν περιποιήθηκε στό νοσοκομεῖο (ὅπου μεταφέρθηκε καμμένη ἀπό «ἄγνωστη αἰτία») μαρτυρεῖ, ὅτι τά ἐγκαύματά της δέν προήλθαν ἀπό τήν ἔκρηξη μιᾶς παλαϊκῆς γκαζιέρας πού εἶχε στό καλύβι της, ὅπως ἀρχικά ὑπέθεσαν. Ἡ μακαρία Ταρσώ εἶχε καεῖ στίς παλάμες (καί ὄχι στήν ἐξωτερική πλευρά τῶν χειρῶν) καί στήν ἐμπρός πλευρά τῶν κνημῶν, δηλαδή κάηκε στήν προσπάθειά της νά ἀπωθήσει κάτι πού ἔκαιγε! Ὁ ἀντικείμενος τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου Διάβολος, προσπάθησε νά τήν κάψει, ὅπως ἄλλοτε τήν ἁγ. Εἰρήνη Χρυσοβαλάντου!

«Πῆρε πάνω της τόν ξένο πόνο»! (1987)

Ἡ θυσιαστική διακονήτριά της στό Ἱπποκράτειο Νοσοκομεῖο Α. Τ. Φρ. διηγεῖται καί τήν ἀκόλουθη περίπτωση θαυματουργικῆς θεραπείας:

Μαζί μέ τήν καμμένη ἀπό τόν διάβολο ἀσκήτρια, νοσηλεύοταν καί μία νεαρή γυναῖκα ἀπό τήν Αἴγινα, μέ πολύ σοβαρά ἐγκαύματα πού εἶχαν προκληθεῖ ἀπό ἔκρηξη φιάλης ὑγραερίου στό ἐξοχικό κέντρο πού δούλευε. Ἡ κατάσταση τῆς κοπέλας ἦταν τραγική, ἡ νοσηλεία της θά διαρκοῦσε τουλάχιστον ἕνα τρίμηνο καί γι'αὐτό καί κάποια στιγμή ζήτησε τίς προσευχές τῆς μακαρίας. Ὅμως αὐτό τό ἔκανε δημόσια καί ἔτσι ἡ μακαρία τῆς εἶπε ἀφοπλιστικά, γιά νά ἀποφύγει τήν τιμή τῶν παρισταμένων: «Καί τί σ' ἔχω γιά νά προσευχηθῶ γιά σένα;» Τό βράδυ ὅμως πού δέν τήν ἔβλεπε κανείς, πῆγε στό κρεβάτι της καί τήν διαβεβαίωσε, ὅτι «πῆρε πάνω της τό δικό της πόνο, αὐτή θά ἔφευγε νά πάει στά παιδιά της καί στή θέση της θά ἔμενε ἡ ἴδια»!

Πράγματι ἡ βελτίωση τῆς κοπέλας ἦταν θαυμαστική (κάποιοι τήν ἀπέδωσαν στά... αὐγά πού ἔτρωγε!), σύντομα ἐπέστρεψε στήν οἰκογένειά της, ἐνῶ ἡ ὁσ. Ταρσώ ἔμεινε

πολύ περισσότερο από τό προβλεπόμενο! (Πρβλ. Ι. Κ. σελ. 201 – 202).

Θεραπεία από χρόνια επικονδυλίτιδα

Στούς ανθρώπους πού ευεργετηθήκαν διά τῶν θεοπειθῶν πρεσβειῶν τῆς μακαρίας Σαλῆς Ταρσῶς, συμπεριλαμβάνεται καί ἕνας ἄνδρας πού ἔπασχε ἀπό χρόνια επικονδυλίτιδα.

«Στόν ὕπνο μου βρέθηκα σ' ἕνα μεγάλο πλάτωμα – διηγεῖται – τό ὁποῖο διέσχισε ἕνα ἀνηφορικό μονοπάτι πού ἀνέβαζε σέ κάποιο λόφο. Στίς ὑπώρειες αὐτοῦ τοῦ λόφου ἦταν ἡ Ταρσώ... Μέ πλησίασε στοργικά καί μέ ἐνεφύσησε σταυροειδῶς σ' ὅλο μου τό σῶμα καί τό πρόσωπο, ὅπως ὁ Τερέας φυσάει τά βρέφη κατά τήν κατήχηση, πρίν τό Ἅγιο Βάπτισμα. Ἐπειτα ἐνέπτυσε στόν δεξιό μου ἀγκῶνα - ὁ ὁποῖος ἔπασχε ἀπό χρόνια επικονδυλίτιδα καί μέ ταλαιπωροῦσε συχνά – καί μέ ἐπάλειψε σταυροειδῶς μέ τό δεξί της χέρι. Ἀπό τότε δέν μέ ξαναπόνεσε τό χέρι αὐτό ποτέ»! (Ι. Κ. σελ. 203).

«Κάτ' ὄναρ» ἐμφάνιση σέ ἄρρωστη γυναῖκα στό Ἄργος

«Κάποια γυναῖκα – διηγήθηκε στόν Ἰω. Κορναράκη μία γνωστή τῆς μακαρίας Σαλῆς πού κατέγραψε τό γεγονός - ἔπασχε ἀπό ἀνίατη ἀσθένεια πολύ καιρό. Ἐπισκέφθηκε καί πολλές χῶρες στό ἐξωτερικό, ἀλλά δέν θεραπεύθηκε. Ἐμνε στο Ἄργος τῆς Πελοποννήσου. Ἀπελπισμένη ἀπό τήν κατάστασή της παρακαλοῦσε τόν Θεό νά τήν βοηθήσει. Κάποια νύκτα εἶδε τό ἐξῆς ὄνειρο: Μία γυναῖκα περίεργα ντυμένη στεκόταν μπροστά σέ μία βρύση πού ἔτρεχε νερό καί τῆς ἔλεγε: «Ἐλα στήν Κερατέα, στή Ζωοδόχο Πηγή, νά πιεῖς ἀπό τό ἁγίασμα καί θά γίνεις καλά»! Ἀπό ἐκείνη τήν ἡμέρα ἄρχισε νά ρωτᾷ γιά τήν Κερατέα, ἀλλά κανεῖς δέν ἤξερε νά τήν βοηθήσει.

Πέρασε καιρός ὥσπου κάποιος στό Ἄργος τῆς εἶπε πώς ὑπάρχει αὐτό τό μέρος ἔξω ἀπό τήν Αθήνα. Ἦλθε, λοιπόν, στήν Αθήνα καί ρωτώντας πῆγε στήν Κερατέα. Ρωτοῦσε γιά νάό τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, ἀλλά κανεῖς δέν ἤξερε. Ἐτυχε

κάποιος νά γνωρίζει τό μοναστήρι καί ὅτι ἐκεῖ ὑπάρχει τέτοιος ναός καί τῆς ὑπέδειξε νά πάει ἐκεῖ. Πράγματι τό βρῆκε καί μπαίνοντας στήν αὐλή συνάντησε τήν μοναχή, ἡ ὁποία τό διηγήθηκε καί σέ μένα, καί τῆς ἀφηγήθηκε τό ὄνειρό της. Ἡ μοναχή τῆς λέει:

«Ἐχουμε ναό μεγάλο τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, ὅπου τρέχει καί ἀγίασμα, νά σέ πάω νά πιεῖς καί νά πλυθεῖς μ' αὐτό»!

Πηγαίνοντας πρός τήν πηγή, ἀπό κάποια ἀπόσταση, βλέπουν δίπλα στό ἀγίασμα νά στέκει ἡ Ταρσώ. Μόλις τήν ἀντίκρυσε ἡ ἄρρωστη τήν ἀναγνώρισε ἀμέσως καί λέει τῆς μοναχῆς: «Αὐτή ἦταν ἡ γυναίκα πού παρουσιάσθηκε στό ὄνειρό μου»!

Πρὶν φτάσουν στό ἀγίασμα ἡ Ταρσώ ἄλλαξε κατεύθυνση καί ἔφυγε πρός τό χωράφι καί ἔτσι δέν μπόρεσε νά τῆς μιλήσει. Ἦπιε ἀγίασμα, πλύθηκε καί ὅπως εἶπε στήν μοναχή, θεραπεύθηκε ἀπό τήν ἀσθένειά της»! (Ι. Κ. σελ. 200 – 201).

Θεραπεία παράλυτης νέας!

Μεταξύ τῶν θαυμάτων τῆς μακαρίας Ταρσῶς, περιλαμβάνεται καί ἡ θεραπεία μιᾶς παράλυτης νέας. Ἡ μακαρία ἐμφανίσθηκε «κατ' ὄναρ» σέ μία παράλυτη νέα πού ἦταν χρόνια καθηλωμένη στό κρεβάτι τοῦ πόνου, τῆς εἶπε τό ὄνομά της καί τήν κάλεσε νά τήν ἐπισκεφτεῖ στή Μονή Παναγίας. Πράγματι ἡ πάσχουσα μεταφέρθηκε ἀπό τοὺς συγγενεῖς της σέ φορεῖο μέχρι τό καλύβι τῆς μακαρίας καί μετά τήν συνάντηση καί τήν συζήτηση πού εἶχε μαζί της θεραπεύθηκε καί περπατοῦσε κανονικά!

Ἀργότερα, ὅταν στήν ἴδια κοπέλλα παρουσιάστηκε ἄλλο σοβαρό πρόβλημα υγείας, ἐμφανίστηκε καί πάλι ἡ ὁσ. Ταρσώ καί τῆς εἶπε: «Ἀφοῦ τώρα ξέρεις πού μένω γιατί δέν ἔρχεσαι;»! (Μαρτυρία μοναχῆς Γοργονίας. Πρβλ. (Ι. Κ. αὐτ. σελ. 200).

Προστάτης τῶν αὐτιστικῶν παιδιῶν!

Ἡ μακαρία Ταρσώ πῆρε ἀπό τόν Ἅγιο καί Ἐλεήμονα Θεό καί τό χάρισμα τῆς προστασίας τῶν αὐτιστικῶν παιδιῶν. Μία ἐπισκέπτριά της διηγεῖται σχετικά:

«Εἶχε ιδιαίτερη ἀγάπη καί φροντίδα γιά τούς πάσχοντες, ιδιαίτερα γιά τά παιδιά. Κάποια φορά, ἐνῶ βρισκόμασταν οἱ δυό μας ἔξω ἀπό τό κελλάκι της, κοίταξε πρός τό βουνό ἀπέναντί μας καί φώναξε, «Εὐάγγελε, Εὐάγγελε»! Δέν κατάλαβα γιατί τό ἔλεγε καί νόμιζα ὅτι ἦταν κάτι πού δέν μέ ἀφοροῦσε, ὅμως τό ἐπαναλάμβανε κάθε φορά πού πήγαινα. Κάποτε σάν νά ἄνοιξε ὁ νοῦς μου, σκέφτηκα μήπως εἶναι κάτι πού ἔχει σχέση μ' ἐμένα. Τήν ρώτησα λοιπόν: «Ποιός εἶναι αὐτός;» «Εἶναι ἓνα παιδάκι» μοῦ ἀπαντᾷ.

Γιά νά καταλάβω ἂν ἐννοοῦσε κάποιο συγγενικό μου πρόσωπο πού σκέφτηκα καί τό ὁποῖο εἶχε αὐτό τό ὄνομα τήν ρώτησα πάλι:

«Πόσων χρονῶν εἶναι;»

Καί μοῦ ἀπαντᾷ «τριῶν καί κάτι».

Τότε βέβαια κατάλαβα πώς ἐννοοῦσε αὐτόν, διότι πρίν λίγες μέρες εἶχε κλείσει τά τρία χρόνια. Συνέχισε λοιπόν νά λέει: «Αὐτό εἶναι δικό μου παιδάκι, εἶναι ἀγωνιστής. Τά δικά μου παιδάκια εἶναι ἀγωνιστές, δέν εἶναι σάν τά ἄλλα».

Πραγματικά τό παιδάκι, ὅπως ἀπεδείχθη ἀργότερα, ἦταν αὐτιστικό, ἀλλά λόγω τῆς μικρῆς του ἡλικίας δέν τό εἶχαμε ἀντιληφθεῖ ἀκόμη. Τῆς τό πήγαμε μετά ἀπό λίγο καιρό καί ἐκεῖνο μέ ἓνα πλαστικό αὐτοκινητάκι ἔπαιζε κοντά της χαρούμενο, ἐνῶ ἐκείνη σιωπηλῇ τό παρατηροῦσε. «Ἐχω κι ἄλλα παιδάκια σάν τόν Εὐάγγελο» μοῦ εἶπε καί ἀνέφερε ἓναν ἀριθμό»! (Ι. Κ. σελ. 193 – 194).

Παράπονα γιά ἀδελφή πού ζητοῦσε τίς πρεσβεῖες της

Μία ἀδελφή τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παναγίας πού τήν εὐλαβοῦνταν ὡς Ἀγία, προσεύχονταν μέ τό κομποσχοῖνι της καί ἔλεγε: «Δούλη τοῦ Θεοῦ Ταρσώ, βοήθησέ με»!

Τὴν περίοδο ἐκείνη συνέβη νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν μακαρία κάποιοι γνωστοί τῆς Μονῆς, στοὺς ὁποίους εἶπε:

«Ἡ τάδε ἀδελφή ἀπὸ τὴν Κρήτη, μέ δέρνει συνεχῶς. Τί ζητάει ἀπὸ μένα; Δέν βλέπει πόσο ἀδύνατη εἶμαι; (Αὐτό τό εἶπε δείχνοντας τὰ σκελετωμένα της χέρια). Τί θέλει ἀπὸ μένα; Τί ἔχω ἐγὼ νὰ τῆς δώσω;»!

Μέ τό διορατικό καί προορατικό της χάρισμα ἡ μακαρία δούλη τοῦ Θεοῦ Ταρσῶ εἶχε δεῖ τόσο τό αἶτημα προσευχῆς, ὅσο καί τὴν καταγωγή τῆς μοναχῆς (κανεῖς δέν τῆς εἶχε πεῖ ὅτι κατάγεται ἀπὸ τὴν Κρήτη) καί γεμάτη ταπείνωση δήλωνε, ὅτι «δέν ἔχει τίποτα νὰ δώσει!»! (Πρβλ. Ι. Κ.).

Πρόβλεψις ἀνεμοστρόβιλου

«Μία φορά – διηγεῖται ἡ ἀδελφή Μαρίνα – πῆγα νὰ τὴν δῶ. Κάθισα μαζί της, ἔξω. Ὁ καιρός ἦταν καλός, νηνεμία. Ἐνῶ συζητούσαμε, μοῦ λέει: «Ἐλα κάτσε ἀπὸ ἄδω, μή σέ κτυπήσει ὁ ἀνεμοστρόβιλος ἀπὸ ἑκεῖ!»! Δέν ἔδωσα σημασία. Μετά ἀπὸ λίγο, πάλι: «Ἐλα κάτσε ἐδῶ, μή σέ κτυπήσει ὁ ἀέρας!»! Τῆς λέω: «Μά, τί παράλογα λές; Δέν σοῦ εἶπα νὰ μιλᾷς σωστά;» Μοῦ ἀπαντᾷ: «Ἐγὼ σωστά μιλῶ, ἐσύ δέν ἀκοῦς!»!

Σέ λίγο φύσηξε ἓνα μικρό ἀεράκι. Καθόταν σκεπτική. Καί ξαφνικά σηκώνεται ἓνας ἀνεμοστρόβιλος, σηκώνει μία παλιόπορτα ἀπὸ σανίδες πού ὑπῆρχε ἐκεῖ δίπλα καί μοῦ τὴν καταφέρνει στό κεφάλι, στό μέτωπο! Μέ πῆραν τὰ αἵματα. Φώναξε: «Πῶ, πῶ, Παναγία μου! Ἄχ, παρήκουη, δέν σοῦ ἔλεγα, κάτσε ἀπὸ δῶ; Τώρα, τί θά σέ κάνω; Ἄχ, Παναγία μου, βοήθησέ μας!»!

Ἀμέσως μέ ἐπιμελήθηκε μέ κάτι βρώμικα κουρέλια, τὰ ἔκανε ἐπίδεσμο καί μοῦ ἔδεσε τό τραῦμα. Ἐτσι ἔφθασα στό μοναστήρι καί μέ ἐπιμελήθηκαν οἱ ἀδελφές» (Ι. Κ. σελ. 187 – 188).

Ἡ μυστηριακή της ζωή

Ἡ ἐρημιτική ζωή τῆς μακαρίας Ταρσῶς καί τό γεγονός, ὅτι σπάνια συμμετεῖχε στίς κοινές Ἀκολουθίες τῆς Μονῆς, γέννησε σέ κάποιους τὴν ἀπορία τοῦ τρόπου μέ

τόν ὁποῖο μεταλάμβανε τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων. Ὅμως στόν κόσμον τῆς χαρισματικῆς σαλότητος καί τό θέμα τῆς Θείας Κοινωνίας καλύπτεται ἀπό πέπλο μυστηρίου, ὅπως καί ὅλη ἡ πνευματική ζωή τοῦ ἀγωνιστοῦ.

Στήν περίπτωση τῆς μακαρίας Ταρσῶς τίς λεπτομέρειες τῆς πνευματικῆς καί μυστηριακῆς τῆς ζωῆς, τίς γνώριζε ὁ τότε πνευματικῶς προϊστάμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παναγίας, Ἐπίσκοπος Πατρῶν Ἀνδρέας (ἔπειτα Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν). Σέ κάποιες περιπτώσεις ἡ μακαρία πῆγε νά κοινωνήσῃ μαζί μέ τίς ἄλλες μοναχές, ὅμως ἡ ἐνδυμασία τῆς (τά κουρέλια πού φοροῦσε), λειτούργησαν ἀπωθητικά. Ἔτσι - σύμφωνα μέ τήν μαρτυρία τοῦ ἰδίου τοῦ Ἀρχιεπισκόπου πρὸς τόν γράφοντα, ἀλλά καί τοῦ ἀρχιμ. Πέτρου Παπαϊωάννου - τῆς μετέδιδε κρυφά τήν Θεία Κοινωνία, ἀπό τό Παρεκκλήσιο τοῦ ἀγ. Μοδέστου ἢ τόν Ναό τῆς Ζωοδ. Πηγῆς ὁ Ἐπίσκοπος Ἀνδρέας. (Ὁ ἐπ. Ἀνδρέας, κατὰ κόσμον Δημήτριος Ἀνέστης, εἶναι ὁ «Δημήτρης» στόν ὁποῖο ἀναφέρεται πολλές φορές ὁ σαλός λόγος τῆς μακαρίας Ταρσῶς, ὁ «κλέφτης» τῶν «ἐκατομμυρίων» καί τῶν «καραβίων» τῆς!).

Ἀκόμη, ἀπό τό 1950 μέχρι τό 1980 (ὅπως ἤδη προαναφέρθηκε), τήν μετελάμβανε μέ ξηρό Ἅγιο Ἄρτο ὁ Ἱερομόναχος Πέτρος, κατὰ τίς νυκτερινές ἐπισκέψεις τῆς στόν Ἱ. Ν. ἀγ. Γεωργίου Κερατέας.

Εἶναι ὅμως ἀποδεκτό καί μαρτυρημένο, ὅτι κοινωνοῦσε καί δι' Ἀγγέλων στό φτωχικό τῆς καλύβι!, τόν μάρτυρα τῶν ἀγώνων τῆς, ὅπως οἱ «ἐν σπηλαίοις καί ὄρεσι καί ἐν ταῖς ὁπαῖς τῆς γῆς» ἀγωνιζόμενοι ἀσκητές.

Ὁ Ἱω. Κορναράκης δέχεται, ὅτι «ἡ Ταρσώ εἶχε ζωή μέσα τῆς κι αὐτό το γεγονός μαρτυρεῖ ὅτι μετελάμβανε τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων τοῦ Χριστοῦ. Εἶχε τίς προϋποθέσεις γιά νά λάβῃ τά Τίμια Δῶρα διά χειρός Ἀγγέλου. Εἶχε «κάθαρση ψυχῆς, ἀγάπη πρὸς τόν Θεό, πίστη, ἐπιθυμία τοῦ Μυστηρίου, ὁρμή γεμάτη φλόγα, τρέξιμο μέ δίψα» (ἀγ. Νικολάου Καβάσιλα, «Εἰς τήν Θείαν Λειτουργίαν» ΜΒ' σελ. 242. Βλ. Ι. Κ. αὐτ. σελ. 69).

Υπάρχει μία τουλάχιστον σχετική μαρτυρία. Ο Ίω. Κορναράκης γράφει, ότι «ή Ταρσώ συμπαθούσε γενικά τά παιδιά και εὐχαριστεῖτο, ὅταν κάποια μητέρα ἔφερνε μαζί της, στήν ἐπίσκεψή της, κάποιο παιδί. Ἐνα ὅμως κοριτσάκι τό συμπαθούσε ιδιαίτερα καί γι' αὐτό τό ρώτησε, ἂν θέλει νά μείνει μαζί της δύο – τρεῖς ἡμέρες. Τό κοριτσάκι δέχθηκε καί ἡ μητέρα της τό ἄφησε νά κάνει τήν ἐπιθυμία τῆς Ταρσῶς.

Μεταξύ τῶν ὅσων εἶδε καί ἀντιλήφθηκε τό παιδί αὐτό, κατά τό διάστημα τῆς παραμονῆς του ἐκεῖ, ἦταν καί ἡ σκηνή πού δικαιώνει ἴσως τήν γνώμη μερικῶν, ὅτι πράγματι τήν Ταρσώ κοινωνοῦσε Ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ! Μία νύχτα, διηγεῖται, ὅτι μετά τήν προσευχή της ἔσκυψε ἡ Ταρσώ τό σῶμα της πρὸς τά ἔμπρὸς καί ἄνοιξε τό στόμα της γιά νά φάει κάτι πού τῆς ἔδωσε κάποιος! Μήπως ἦταν ὁ Ἄγγελος, ὁ «ἀξιωματικός» γιά τόν ὁποῖο συχνά μιλοῦσε, ὁ ὁποῖος τήν μετελάμβανε;» (Ι. Κ. σελ. 69).

Στό ἐρώτημα ἂν καί κατά πόσον εἶχε δεχθεῖ μοναχική κουρά, ὑπάρχουν συγκεκριμένα στοιχεῖα: Τό 1949, τήν δέχθηκε - ὅπως γνωρίζουμε - σέ ἐξομολόγηση ὁ Ἅγιος Πατήρ Ματθαῖος. Κατά τήν μαρτυρία τοῦ μακαριστοῦ ἀρχιμ. Πέτρου, ὁ ἀοίδημος συγκλονίστηκε ἀπό τήν ἀποκάλυψη, ὅτι εἶχε ὑποστεῖ λοβοτομή χάριν τῆς ἀνωθεν κλήσεώς της στό ἄθλημα τῆς θεληματικῆς μωρίας γιά τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Γι' αὐτό καί τήν εὐλόγησε λέγοντας, «αὐτή εἶναι ἡ προίκα σου, αὐτή καί ἡ παντρειά σου»! ἔννοώντας, ὅτι ἡ συγκεκριμένη χειρουργική επέμβασις πού τῆς εἶχαν κάνει, ἦταν ἡ ἐπισημοποίηση τῆς ἀφιερώσεώς της στόν Κύριο καί Νυμφίο τῆς ψυχῆς της Χριστό! Τό ἂν κάποια στιγμή θά λάμβανε τό Μεγάλο καί Ἀγγελικό Σχῆμα, αὐτό τό ἄφησε στήν διάκριση τοῦ διαδόχου του στήν πνευματική ἐπιστάσις τῆς Μονῆς, τοῦ τότε Ἐπισκόπου Πατρῶν καί ἔπειτα Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Ἀνδρέου.

Γενικῶς ἡ μακαρία Ταρσώ πίστευε, ὅτι τήν μοναχική κουρά τῆς τήν εἶχε δώσει ἡ Παναγία τήν στιγμή τῆς ἐγχειρήσεως! Κάποτε σέ ἐρώτηση ἀδελφῆς τῆς Μονῆς, «ἂν εἶναι μοναχή, ἐκείνη σήκωσε τό χέρι της, τῆς ἔδειξε τό

κεφάλι της καί τῆς εἶπε: «Μοναχή εἶμαι, ἀδελφοῦλα μου, νά ἤ κουρά μου»! Στήν συνέχεια σήκωσε λίγο ἐμπρός τό μοναχικό μαντηλάκι της, ὥστε νά φανοῦν λίγο τά μαλλιά της καί - δείχνοντας σ' ἓνα συγκεκριμένο σημεῖο μέ τό δάκτυλό της - ἔλεγε συνέχεια: «Βλέπεις, ἀδελφοῦλα μου, σφραγίδα σωτηρίας ἔχω πάρει»! Ἡ συνομιλίτρια τότε δέν κατάλαβε τίποτα βέβαια. Πολύ ἀργότερα, ὅταν κάποιο συγγενικό της πρόσωπο τῆς εἶπε γιά τήν λοβοτομή πού εἶχε κάνει, τότε κατάλαβε τί ἦταν αὐτό πού τῆς εἶχε πει»! (Ι. Κ. σελ. 65).

Ὁ Ἰω. Κορναράκης σημειώνει ἐπίσης, ὅτι «τούς τελευταίους μῆνες τῆς ζωῆς της (πού) φιλοξενήθηκε στό νοσοκομεῖο τῆς Μονῆς, τήν ἐπισκέφθηκε στό κελλάκι της ὁ ἀρχιεπ. Ἀνδρέας καί τήν παρεκάλεσε νά δεχθεῖ νά λάβει τό Μοναχικό Σχῆμα, ὅμως ἐκείνη τοῦ ἀπάντησε: «Ἐσύ, ἀδελφέ μου, νά δώσεις τό Σχῆμα στίς κόρες σου ἐδῶ - ἐννοώντας τίς μοναχές - ἐμένα τό Σχῆμα μοῦ τό ἔδωσε ἡ Παναγία»!!! (αὐτ. σελ. 65).

Καί μία τελευταῖα χαρακτηριστική λεπτομέρεια: Κατά τήν κοίμησή της (ὅπως θά ἀναφερθεῖ καί στή συνέχεια), ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος κυρός Ἀνδρέας βρισκόταν σέ ποιμαντική περιοδεία στήν Κρήτη. Ὄταν πληροφορήθηκε τήν ἐκδημία της, ἔδωσε ἐντολή στήν Ἡγουμένη τῆς Μονῆς Γερόντισσα Ἐπιστήμη, νά τήν ἐνταφιάσουν ὡς Μεγαλόσχημη Μοναχή! Τί ἀκριβῶς σήμαινε αὐτή ἡ ἐντολή, ἀσφαλῶς γνώριζε καλύτερα ἀπό ὅποιονδήποτε ἄλλο ὁ μακαριστός Ἱεράρχης, πνευματικός καί ἐξομολόγος της κατά τήν τελευταῖα δεκαετία τῆς ζωῆς της.

Τό ὀσιακό τέλος καί τά μετά θάνατον

Τό 1987, ἡ μακαρία Ταρσώ κάηκε στήν καλύβα της. Ἀρχικά ὑπέθεσαν, ὅτι στήν προσπάθειά της νά ἀνάψει ἓνα καμινέτο, χύθηκε τό οἶνόπνευμα, πῆρε φωτιά καί τήν ἔκαψε στά πόδια. Ὅμως, σύμφωνα μέ τήν μαρτυρία τῆς ἤδη μακαριστῆς Α. Τ. Φ. (κοιμήθηκε ὡς μ. Α.), ἡ ὁποία τήν περιποιήθηκε στό νοσοκομεῖο, τά ἐγκαύματα δέν ἦσαν «φυσιολογικά». Ἡ μακαρία Ταρσώ εἶχε καεῖ στήν ἐξωτερική ἐμπρός πλευρά τῶν κνημῶν καί τό ἐσωτερικό τῶν

παλαμῶν, στήν προσπάθειά της νά ἀπωθήσει «κάποιον φλεγόμενο»! Από τήν μαρτυρία αὐτή, ἀλλά καί κάποιους ὑπαινιγμούς τῆς μακαρίας προέκυψε, ὅτι ὁ πονηρός - τόν ὁποῖο «ἔκαιγε» ἡ προσευχή της - πῆγε νά τήν κάψει σωματικά, ὅπως ἄλλοτε τήν ὅσ. Εἰρήνη Χρυσοβαλάντου!

Ὑποχρεωτικά – λοιπόν - ἡ Σαλή τοῦ Θεοῦ νοσηλεύθηκε στό Ἱπποκράτειο Νοσοκομεῖο τῶν Ἀθηνῶν, ὅπου δέχθηκε τίς ἀπαραίτητες περιποιήσεις, τίς ὁποῖες ὅμως θεωροῦσε μεγάλη πολυτέλεια! Ἐκεῖ, στό νοσοκομεῖο, ἐκδηλώθηκε καί φανερώθηκε ὁ μέγας σεβασμός πού ἔτρεφαν στό πρόσωπό της πολλοί ἄνθρωποι, ἄσχετοι μεταξύ τους. Ἡ φήμη τῶν ἀγώνων της εἶχε ξεπεράσει πρό πολλοῦ τά ὅρια τῆς Μονῆς Κερατέας καί πολλοί ἄνθρωποι θεωροῦσαν μεγάλη εὐλογία νά τῆς παρασταθοῦν, ἔτσι δημιουργήθηκε «λίστα ἐνδιαφερομένων». Μεταξύ αὐτῶν διακρίθηκε ἡ Α. Τ. Φ., ἡ ὁποία τῆς παραστάθηκε μέ θυσιαστική διάθεση καί διέσωσε πολλές πολύτιμες μαρτυρίες γιά τίς ἡμέρες αὐτές.

Ὅταν ἡ μακαρία ἀντιλήφθηκε τήν ἀγάπη καί τήν τιμή τῶν ἀνθρώπων, ἄρχισε τά σαλά της γιά νά τοὺς ἀποτρέψει, φοβουμένη «μήπως τῆς κλέψουν τά ἑκατομμύριά της» (μ' αὐτή τήν ἔκφραση ἐννοοῦσε τοὺς μισθοὺς τῶν πνευματικῶν της ἀγώνων, τοὺς ὁποῖους καιροφυλακτοῦσε νά «κλέψει» ἡ κενοδοξία).

Στό νοσοκομεῖο τήν ἐπισκέφθηκαν καί πολλές μοναχές ἀπό διάφορες μονές τῆς χώρας, οἱ ὁποῖες στό σύνολό τους προσπάθησαν νά τήν πείσουν νά πάει κοντά τους, γιά νά τήν περιποιηθοῦν καί νά τήν γηροκομήσουν. Ὅμως ἡ μακαρία δέν ἤθελε νά ἀπομακρυνθεῖ ἀπό τήν ἀσκητική της παλαίστρα. Ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα νά βγεῖ ἀπό τό νοσοκομεῖο καί τά ἀνήψια της τήν ρώτησαν, πού ἤθελε νά τήν πᾶνε, ἐκείνη ἀπάντησε, «ἐκεῖ πού μέ πήρατε»!

Ὅταν τήν πῆγαν στό καλυβάκι της, γιά πολλές ἡμέρες ἔμεινε ἔξω στό ὑπαιθρο, παρὰ τό γεγονός ὅτι ἔκανε πολύ κρύο. Μ' αὐτό τόν τρόπο ἤθελε νά ξεχάσει τήν «καλοπέραση» τοῦ νοσοκομεῖου καί νά προσαρμοστεῖ στήν ἀσκητική της πραγματικότητα.

Μετά τήν περιπέτεια αὐτή οἱ σωματικές δυνάμεις ἄρχισαν νά ἐγκαταλείπουν τήν ἀγωνίστρια, ὅποτε στίς ἀρχές τοῦ 1988 ζήτησε ἀπό τήν Ἡγουμένη τῆς Μονῆς Γερόντισσα Ἐπιστήμη νά τήν δεχτεῖ στό μοναστήρι καί νά τῆς δώσει ἕνα κελλί. Πράγματι τῆς δόθηκε κελλί, ὅπου ἔμεινε μέχρι τίς ἀρχές τοῦ 1989, ὅποτε μεταφέρθηκε στό Νοσοκομεῖο τῆς Μονῆς, ὅπου νοσηλεύονταν ἀσθενεῖς καί γηροκομοῦνταν γερόντισσες μοναχές. Ἐκεῖ, στό ἐσωτερικό Παρεκκλήσιο τῆς ἀγ. Ματρώνης, ἔκανε τίς καθημερινές της προσευχές, προετοιμαζομένη γιά τό ταξίδι της πρός τήν οὐράνιο μακαριότητα.

Τό Σεπτέμβριο τοῦ 1989, ἕνας ἀκόμη πειρασμός ἦρθε νά προαναγγεῖλει τό τέλος της. Ἐπese καί ὑπέστη κατάγμα στή λεκάνη, μέ ἀποτέλεσμα νά χρειαστεῖ νά νοσηλευτεῖ στό Νοσοκομεῖο ΚΑΤ. Ὅταν οἱ θεράποντες γιατροί τῆς πρότειναν νά τήν χειρουργήσουν, ἐκείνη ἀρνήθηκε καί προεῖπε τόν θάνατό της. «Δέν θά μοῦ κάνουν τίποτα οἱ γιατροί - εἶπε στήν ἀνηψιά της - ἐγώ θά πάω στήν Μαριάμ»! Ἀπό τότε ἔλεγε συνεχῶς, «θέλω νά φύγω, νά πάω στό σπίτι τῆς Μαριάμ... θά πάω στό σπίτι τῆς Μαριάμ... θά πάω στό σπίτι τῆς Μαριάμ»! Καί σέ ἐρώτηση τῆς μοναχῆς πού τήν συνόδευε, «ποιᾶς Μαριάμ;», ἡ μακαρία ἀπάντησε, «μία εἶναι ἡ Μαριάμ», ἐννοῶντας τήν Ὑπεραγία Θεοτόκο ἡ Ὅποια «τήν ἔβγαλε στόν πόλεμο»!

Στό ΚΑΤ τήν ἐπισκέφθηκε ἡ Γερόντισσα Ἐπιστήμη μέ τρεῖς ἀδελφές. Σ' αὐτές ἡ μακαρία δήλωσε μέ βεβαιότητα: «Θά φύγω, θά μέ πάρει στό σπίτι της ἡ Μαριάμ πού μέ ἔβγαλε στόν πόλεμο»! «Ἐφυγε» τήν ἐπομένη, 24^η Σεπτεμβρίου 1989, κατά τό παλαιό ἡμερολόγιο,, ἡμέρα κατά τήν ὁποία ἡ Ἐκκλησία τιμᾷ τήν Παναγία τήν Μυρτιδιώτισσα!, τήν ὥρα πού στό μοναστήρι τελοῦνταν ἀγρυπνία. Ἡ Μαριάμ τήν εἶχε πάρει πράγματι κοντά Της.

Μία αὐτόπτης μάρτυρας τῆς κοιμήσεώς της τήν περιγράφει ὅπως ἀκολουθεῖ: «Ἀντικρύζαμε στό κρεβάτι της, καθώς ξεψυχοῦσε, μία ἄλλη Ταρσώ, πού δέν εἶχαμε δεῖ ποτέ ἄλλοτε. Τό πρόσωπό της φωτίζοταν ἀπό ἕνα θεῖο φῶς πού

τῆς ἔδινε ἀγγελικὴ μορφή. Οὐτε μία ρυτίδα δέν ἀνλάκωνε τὴν ἐπιδερμίδα της, τὰ μάγουλά της καὶ τὰ χεῖλη της ἦταν ρόδινα καὶ ἓνα ἀμυδρὸ χαμόγελο διαγράφοταν στὰ χεῖλη της. Βλέπαμε μία κοπέλλα ξαπλωμένη στό κρεβάτι, πού ἔλαμπε, ἀκτινοβολοῦσε»! (Ι. Κ. σελ. 78).

Κατὰ τὴν κοίμησή της ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀνδρέας βρισκόταν σέ ποιμαντικὴ περιοδεία στὴν Κρήτη. Ὅταν πληροφορήθηκε τὴν ἐκδημία της, ἔδωσε ἐντολή στὴν Ἡγουμένη τῆς Μονῆς Γερόντισσα Ἐπιστήμη, νά τὴν ἐνταφιάσουν ὡς Μεγαλόσχημη Μοναχή! Αὐτὸ σήμαινε ὅτι κάποια στιγμή ἢ μακαρία εἶχε δεχθεῖ τό Μεγάλο καὶ Ἀγγελικὸ Σχῆμα ἢ ὅτι οἱ ἀγῶνες τῆς ἐπέτρεπαν νά συναριθμηθεῖ μετὰ τῶν Μεγαλοσχημῶν Μοναχῶν; Ἀσφαλῶς ὁ μακαριστὸς Ἀρχιεπίσκοπος γνῶριζε κάτι περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Τό ἀσκητικὸ σῶμα τῆς μακαρίας Ταρσῶς ἐνταφιάστηκε κατὰ τό τυπικὸ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παναγίας στό κοιμητήριό τοῦ μοναστηριοῦ. Ὅπως μαρτυρεῖ αὐτόπτης μάρτυρας, «ἔξη μοναχές σήκωσαν τό νεκροκρέββατο γιὰ νά τό μεταφέρουν στό ναὸ τοῦ Κοιμητηρίου. Τότε καταλάβαμε αὐτὸ πού συχνά μᾶς ἔλεγε: «Ἐμένα τό αὐτοκίνητό μου θά τό μεταφέρουν ἔξη παιδάκια»! (Ι. Κ. σελ. 81).

Μετὰ τὸν βιολογικὸ θάνατο τῆς μακαρίας Ταρσῶς, ἦρθε καὶ ὁ «θάνατος» τοῦ καλυβιοῦ της, τῆς ἀσκητικῆς της παλαίστρας. «Ποιοὶ καὶ γιατί ἔσπενσαν νά γκρεμίσουν ἓνα ἱερό «αὐθαίρετο» τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ; - διερωτᾶται ὁ Ἰω. Κορναράκης - ἓναν οὐρανοβάμονα ἄμβωνα συγκλονιστικῶν μηνυμάτων Πατερικῆς ἀσκήσεως καὶ φωτιστικῆς νήψεως, μέσα στό σκότος τοῦ νῦν αἰῶνος!

Γιατί δέν τό περιέφραξαν καὶ δέν τό προστάτευσαν, ὥστε νά διασώζει, μέ παραστατικὴ ἀμεσότητα, τὸν ἀγῶνα τῆς μακαρίας Ταρσῶς, μέσα στὴν ἀσκητικὴ της σκληρότητα καὶ τὴν Ἀγιοπνευματικὴ της ἀκτινοβολία καὶ βιωματικὴ διαφάνεια;

Ποιὸς ξέρει ποιές ἀνθρώπινες δυνάμεις, ἀπόρροια πνευματικῆς καὶ «εὐσεβοῦς» ἀδιακρισίας, θέλησαν – μέ ἐντυ-

πωσιακή βιασύνη καί σκληρότητα – νά «καθαρίσουν» τόν χώρο από τό «ἄθλιο» κελλί της! (αὐτ. σελ. 82).

Ἀγιότης μαρτυρουμένη – Θεοσημείες μετά τήν μακαρία της κοίμηση

Προειδοποίηση γιά τήν κατεδάφιση τῆς καλύβας της (1989)

Ἀναφέρθηκε προηγουμένως, ὅτι μετά τόν βιολογικό τῆς μακαρίας Ταρσῶς, ἀκολούθησε ὁ «θάνατος» τῆς καλύβας της! «Κάποιοι», ἐντελῶς ἐσπευσμένα, ἀλλά καί ἀδικαιολόγητα, ἔσπευσαν νά τό κατεδαφίσουν! αὐτόν τόν ἄψυχο καί ἄφωνο μάρτυρα τῶν ἀγώνων καί ἀσκητικῶν παλαισμάτων της.

Τήν προηγουμένη τῆς κατεδαφίσεως ἐμφανίσθηκε «κάτ' ὄναρ» στήν μοναχή Μαρίνα καί τῆς εἶπε: «Νά πᾶς στό κελλί μου, γιατί θά τό γκρεμίσουν καί νά πάρεις ἕνα μαντήλι μέ κάτι εἰκονίτσες καί σταυρουδάκια, πού εἶναι κρεμασμένα στό τοῖχο καί νά τά δώσεις ὅλα στή Θ. καί τήν παρέα της»!

Ἡ μακαρία διεῖδε ἀπό τήν κατάσταση τῆς οὐρανίου μακαριότητος τήν ἐπικείμενη καταστροφή, ἀλλά καί τό πρόβλημα τῆς Θ. καί θέλησε μέ τόν τρόπο αὐτό νά τῆς στείλει τήν παρηγοριά της!

Ἡ εὐωδία τῶν Λειψάνων της

Ὁ ἅγ. Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης σχετικά μέ τήν σχέση θαυμάτων καί ἀγιότητος σημειώνει: «Εἶναι γνώμη τῶν διδασκάλων τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅτι τῶν Ὁσίων τά Λείψανα δέν προσκυνοῦνται ὡς ἅγια, ἂν ὁ Θεός δέν ἀποδείξη δι' αὐτῶν θαύματα ἢ τό ὀλιγώτερον τά τιμήσῃ διά τῆς εὐωδίας, μέ τό νά μήν εἶναι ἀποδεδειγμένα εἰς τούς ἀνθρώπους ἢ ἐν κρυπτῷ πίστις καί ἀγάπη αὐτῶν πρὸς τόν Θεόν.» («**Νέον Μαρτυρολόγιον**», σημ. σελ. 24).

Στήν περίπτωση τῆς μακαρίας Ταρσῶς τά Λείψανά της εὐωδίασαν, ἀποδεικνύοντας τήν ἀγιότητά της, ἀφοῦ «Ἀγιοπατερική, συνεχῆς καί ἀμετάβλητη συνείδηση εἶναι –

ὅπως γράφει ὁ π. Γ. Μεταλληνός - ὅτι ἡ ἀγιότητα ἀναγνωρίζεται μέ βάση τήν φανέρωσή της ἀπό τόν ἴδιο τόν Θεό, μέσω τῆς διενεργείας **αὐθεντικῶν θαυμάτων** (καί) αὐτό τό κριτήριον εἶναι ἐκκλησιαστικό, τό ἀσφαλέστερο καί ἐπικρατέστερο στό χῶρο τῆς Ὁρθόδοξης Ἀγιολογίας» (Πρωτ. Γ. Μεταλληνοῦ, «**Ἀγιότης Μαρτυρουμένη**», Λευκωσία 1989, σελ. 6).

«Ὅταν ζοῦσε ἀκόμη ἡ Ταρσώ – διηγεῖται ἡ μ. Μαρίνα – καί ἔβγαζε μόνη της τά δόντια της (λόγω γήρατος), πῆρα ἓνα καί τό ἔκρυψα σ' ἓνα σπιρτόκουτο σέ κάποιο συρτάρι στό κελλίον μου. Μέ τόν χρόνο τό ξέχασα ἐντελῶς. Ἀφοῦ κοιμήθηκε ἡ Ταρσώ, πολλές φορές ἀνοίγοντας ἐκεῖνο τό συρτάρι, αἰσθανόμουν μία ἀνεξήγητη εὐωδία! Κάποια φορά λοιπόν μοῦ ἐμφανίσθηκε στόν ὕπνο μου καί μοῦ εἶπε:

«Τό δόντι μου πού ἔχεις σέ ἐκεῖνο τό συρτάρι – καί μοῦ ὑπέδειξε τό μέρος – νά τό δώσεις στόν Ἀλέξανδρο καί αὐτός στήν κόρη του πού μέ εὐλαβεῖται, νά τό βάλει σ' ἓνα σταυρό καί νά τό φορέσει πάνω της»! (Ι. Κ. σελ. 86).

«Εκεῖνη στήν ὁποία ἀναφερόταν - γράφει ὁ Ἰω. Κορναράκης - τήν περίοδο πού ἡ ἀδ. Μαρίνα εἶδε τό ὄνειρο, ἀντιμετώπιζε κάποιο σοβαρό οἰκογενειακό πρόβλημα»! (αὐτ. σελ. 86).

Ἕνας Κληρικός πού ἔχει εὐλογία τῶν χαριτοβούτων Λειψάνων τῆς μακαρίας Ταρσῶς διηγεῖται σχετικά: «Στίς 7 Ὀκτωβρίου 1998, μνήμη τοῦ ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Ἐρημίτου καί τῶν σὺν αὐτῷ 98 Πατέρων πού ἀσκήτεψαν στήν Κρήτη, βρέθηκα φιλοξενούμενος στήν Ἱερά Μονή Παληανῆς Ἡρακλείου Κρήτης, ὅπου φυλάσσεται μέρος ἀπό τά ἅγια τους Λείψανα καί ἐορτάζουν κάθε χρόνο μέ Θεία Λειτουργία.

Ἐπειδή συνέπιπτε μέ τήν ἡμερομηνία πού κοιμήθηκε ἡ Ταρσώ, σκέφθηκα νά πάω τό λειψανάκι της στήν ἐκκλησία, στό Ἅγιο Βῆμα, ὅμως εἶχα ἓναν λογισμό, μήπως δέν ἦταν σωστό κατά τήν τάξη τῆς Ἐκκλησίας. Τελικά, λίγο πρὶν τόν Ἑσπερινό, τό ἔκρυψα σέ κάποιο σημεῖο τοῦ ἱεροῦ. Τό πρωῒ, πρὶν ξημερώσει, εἶχε τελειώσει ἡ Λειτουργία καί οἱ μοναχές παρέμεναν στά στασίδια τους νά ὀλοκληρωθεῖ καί ἡ ἀνάγνωση τῆς Εὐχαριστίας μετά τήν Θεία Μετάληψη, περιμένοντας νά καταλύσει ὁ Ἱερέας.

Ἐκείνη τήν στιγμή μπηκα ἀπό τήν νότια θύρα τοῦ Διακονικοῦ, γιά νά πάρω τό κουτάκι μου. Καθώς ἔβγαινα ἔπεσε στήν ἀντίληψη τῆς Ἡγουμένης καί μέ ρώτησε τί κρατοῦσα στήν παλάμη μου. Δέν ἤθελα νά δώσω ἐξηγήσεις καί προσπάθησα νά τό ἀποφύγω, ὅμως ἐπέμενε πολύ καί μαζί της κι ἄλλες ἀδελφές πού ἐν τῷ μεταξύ εἶχαν πλησιάσει. Χωρίς καλά καλά νά προλάβω νά ἀντιδράσω, μοῦ πῆραν τό κουτάκι καί ἄνοιξαν. Ἐγώ δέν τό εἶχα ἀνοίξει ἀπό τήν προηγούμενη χρονιά, ἀλλά πάντοτε τό προσκυνοῦσα κλειστό. Ὅλες ἄρχισαν νά κάνουν τόν σταυρό τους καί νά τό ἀσπάζονται μέ εὐλάβεια. Ἐγώ τίς κοιτοῦσα γεμᾶτος ἀπορία. «Ποιανοῦ Ἁγίου Λειψάνο εἶναι αὐτό καί πλημμύρισε ὁ τόπος εὐωδία, μόλις ἄνοιξε τό κουτάκι;» ἄκουσα μία ἀδελφή νά λέει. Ἦταν ὄντως ἐπίσκεψη τῆς Ὁσίας Γερόντισσας κατὰ τήν ἡμέρα τῶν γεννεθλίων της» (Ι. Κ. σελ. 86 – 87).

«Μοναχή Τερᾶς Μονῆς περιοχῆς τῶν Ἰονίων Νήσων – συνεχίζει ὁ Ἰω. Κορναράκης - ἡ ὁποία, ὡς λαϊκή, ἐγνώρισε καί ἔζησε ἀπό κοντά τά ἀσκητικά παλαιόσημα τῆς μακαρίας Ταρσῶς, δέχθηκε μικρό τμήμα ἱερῶν Λειψάνων της, τό ὁποῖο εὐωδίασε, πρός μεγάλη της ἔκπληξη, ὁλόκληρο τό κελλί της, χαρίζοντας μία ἰδιαίτερη εὐλογία τῆς παρουσίας της σέ ὁλόκληρη τήν Τερᾶ Μονή»! (αὐτ. σελ. 87).

Καί ἡ ἐπόμενη μαρτυρία περὶ τῆς εὐωδίας τῶν Ἱερῶν Λειψάνων τῆς μακαρίας Ταρσῶς δημοσιεύεται ἀπό τόν Ἰω. Κορναράκη. «Ἡ Μ. Ζ. διηγεῖται, ὅτι προσέφερε ὡς εὐλογία, σέ σεβαστή Γερόντισσα Τερᾶς Μονῆς τῆς Πελοποννήσου, ὅταν ἐκείνη βρέθηκε στήν Ἀθήνα γιά δουλειές τῆς μονῆς της, μικρό τεμάχιο ἱεροῦ Λειψάνου τῆς μακαρίας Ταρσῶς. Τήν ἴδια ἡμέρα τό βράδυ ἡ Μ. Ζ. δέχθηκε τηλεφώνημά της, μέ τό ὁποῖο τήν πληροφοροῦσε μέ ἱερό θαυμασμό γιά τήν ἄρρητη εὐωδία τοῦ ἱεροῦ Λειψάνου!

Ἀργότερα, σέ νέα ἐπικοινωνία τῆς Μ. Ζ. μέ τήν ἐν λόγῳ Γερόντισσα, ἔμαθε ὅτι ἡ εὐωδία τοῦ Λειψάνου τούτου εἶναι – μέσα στό κελλί της – συνεχῆς καί ἀδιάκοπη, ἐνῶ μία φορά πού δέν εὐωδίαζε, μόλις ἡ Γερόντισσα μονολόγησε ἀπογοητευμένη, «βρέ Ταρσῶ, σήμερα βρῆκες νά μὴν εὐωδιάσεις;», τό ἱερό

Λειψανάκι τῆς προσέφερε ἄρρητη εὐωδία πνευματικῆς ἀναψυχῆς»! (αὐτ. σελ. 87 – 88).

Παρόμοιο περιστατικό ὑπερκόσμιας εὐωδίας πού σχετίζεται μέ τήν μακαρία Ταρσώ, μαρτυρεῖ καί ὁ διακεκριμένος Ὑμνογράφος Δρ. Χαράλαμπος Μπούσιας. Μάλιστα τό περιστατικό αὐτό στάθηκε ἡ ἀφορμή τῆς φιλοπονήσεως ἀπ’ αὐτόν τοῦ Παρακλητικοῦ Κανόνος (2006) καί τῆς Ἀκολουθίας τῆς Ὁσίας Ταρσῶς.

Τό 2010, νοσηλεύοταν στό Ἀττικό Νοσοκομεῖο τῶν Ἀθηνῶν σέ κρίσιμη κατάσταση συνεπεία σοβαροῦ αἱματολογικοῦ προβλήματος, ὁ κ. Δημ. Κ. (κάτοικος Κορίνθου). Κάποια στιγμή τόν ἐπισκέφθηκε στό νοσοκομεῖο ἡ κ. Γεωργία Α. (κάτοικος Ἀθηνῶν), φέροντας μαζί της καί μικρό ἀπότμημα τῶν Ἱερῶν Λειψάνων τῆς μακαρίας Ταρσῶς πού ἔχει στήν κατοχή της. Ἡ ἐν λόγω κυρία ἔχει μία κόρη ἐγκατεστημένη στήν Ἀμερική, ἡ ὁποία εἶχε συνδεθεῖ πολύ μέ τήν μακαρία καί εἶχε μείνει στό καλύβι της κάποιον καιρό. Μόλις τό Λεῖψανο μπῆκε στό δωμάτιο τοῦ ἀσθενούς ἄρχισε νά ἀναδύει ἄρρητη εὐωδία! (Μαρτυρία τοῦ ἰδίου τοῦ κ. Δημ. Κ.).

Σχετικῶς μέ τήν εὐωδία τῶν Ἱερῶν Λειψάνων τῆς μακαρίας Ταρσῶς, γράφει ὁ συγγραφέας τοῦ Βίου της Ἰω. Κορναράκης:

«Ἡ ἱερά εὐωδία τῶν Λειψάνων τῆς μακαρίας Ταρσῶς, ἀπετέλεσε ἀποφασιστικό γεγονός γιά τήν συγγραφή τοῦ παρόντος βιβλίου, ἐπειδή ἡ εὐωδία αὐτή, ὡς θεοσημεῖο τῆς ἐπιδοκιμασίας τῶν ἀσκητικῶν παλαισμάτων τῆς μακαρίας Ταρσῶς, παρεῖχε ἄνωθεν εὐλογία τῆς συγγραφῆς αὐτῆς, χάριν τῆς πνευματικῆς ὠφελείας τῶν ἀναγνωστῶν του» (αὐτ. σελ. 88).

Μερική ἀφθαρσία τῶν Λειψάνων της.

Πέραν ὅμως τῆς εὐωδίας τῶν Λειψάνων της, τμήματα τοῦ δέρματος τῆς μακαρίας Ταρσῶς ἔχουν διατηρηθεῖ ἀδιάφθορα! Ὅταν νοσηλεύοταν στό Ἱπποκράτειο Νοσοκομεῖο συνεπεία τῶν ἐγκαυμάτων της, ἡ εὐσεβής Α. Τ. Φ. πού τήν φρόντιζε σχεδόν καθ’ ὅλη τήν διάρκεια τῆς

νοσηλείας της, έκοβε μέ ένα ψαλιδάκι τά τμήματα του δέρματός της πού κάλυπταν τίς πληγές της. Αὐτά τά τμήματα δέρματος, οὐσιαστικά ἀποτμήματα του Ἱεροῦ Λειψάνου της, εἶχε τόν σωτήριο λογισμό νά τά κρατήσει. Τά τμήματα αὐτά διατηροῦνται μέχρι σήμερα ἀδιάφθορα, τόσο ἐκεῖνα πού βρίσκονται στήν κατοχή του συζύγου της κ. Μ. Φ. (κατοίκου Πετροπόλεως Ἀθηνῶν), ὅσο καί αὐτά του Ἀγιορείτου Ἱερομονάχου π. Ματθαίου Ψ. καί του Παρεκκλησίου τῆς ὁσ. Ξένης τῆς Ρωσίδος Μάνδρας Ἀττικῆς (τῆς οἰκογενείας του γράφοντος).

Ἡ κοινή συνείδησις περί τῆς ἀγιότητος τῆς μακαρίας Ταρσῶς

Ἀρκετό χρόνο πρὶν τήν μακαρία της κοίμηση, πολλοί ἄνθρωποι (καί ἐκτός του χώρου τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐντός τῶν κόλπων τῆς Ὁποίας ἀγίασε), ὅλων τῶν κοινωνικῶν τάξεων, θεωροῦσαν τήν μακαρία Ταρσῶ νεοφανῇ καί νεολαμπῇ Ἀγία τῆς Ἐκκλησίας, μέ ἀγιότητα μαρτυρουμένη ὑπό του Θεοῦ, μέ σημεία καί θαύματα. Λ. χ. ὁ Καθηγητής του Πανεπιστημίου κ. Δ. Ε. τήν θεωρεῖ «σύγχρονη Ἀγία».

Ὁ Βίος της ἐγράφη ἀπό τόν Καθηγητή του Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Ἰω. Κορναράκη καί ἐκδόθηκε ἀπό τήν Συνοδεία του Κελλίου του ἁγ. Νικολάου Μπουραζέρη Ἀγίου Ὁρους, τό 2004. Ὁ Βίος αὐτός ἔτυχε πολλῶν ἐπανεκδόσεων καί μεγάλης ἀποδοχῆς ἀπό τό ἀγιόφιλο κοινό. Ἡ ἐργασία αὐτή ἀποδίδει γενικῶς μέ ἐπιτυχία τόν ἀγῶνα καί τήν ἄσκηση τῆς ὁσ. Ταρσῶς, καθῶς καί τίς πρό καί μετά θάνατον θεοσημείες της (πλήν τῶν σημείων πού ἀφοροῦν τήν ὁμολογία της καί ἐπισημαίνονται στήν ἀρχή του παρόντος).

Τό 1998 φιλοπονήθηκαν ἀπό τόν γράφοντα Χαιρετισμοί πρὸς τιμήν τῆς ὁσ. Ταρσῶς καί Πάντων τῶν διά Χριστόν Σαλῶν Ἀγίων.

Τό 2004 ὁ Καθηγητής Δρ. Χαράλαμπος Μπούσιας, Μέγας Ὑμνογράφος τῆς τῶν Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίας,

συνέθεσε Παρακλητικό Κανόνα καί Ακολουθία πρὸς τιμὴν της.

Τὸ 2009 φιλοπονήθηκε ἀπὸ τὸν γράφοντα ἄλλη Ακολουθία της.

Ἀτυχῶς τὸ μεγαλύτερο μέρος τῶν τιμίων Λειψάνων τῆς ὁσ. Ταρσῶς ἔχει χαθεῖ, ἐφ' ὅσον κατὰ τὰ κρατοῦντα στήν Ἱ. Μ. Παναγίας Κερατέας τὰ λείψανα τῶν μοναζουσῶν φυλάσσονται μέχρι τὴν κοινὴ ἀνάσταση σέ ἓναν ἐνιαῖο χῶρο, χωρὶς ἰδιαίτερη ἐπισήμανση. Ἔχει διασωθεῖ μόνον ἡ τιμία της Κάρα, ἡ ὁποία φυλάσσεται στό Ἐπισκοπεῖο τοῦ ἀγ. Μοδέστου τῆς Ἱ. Μ. Παναγίας, ἐντός καλλιτεχνικῆς ξύλινης θήκης Ἀγιορειτικῆς προελεύσεως. Ἀκόμη, περίτεχνη ἀσημένια λειψανοθήκη γιά τὴν διαφύλαξη τῆς Κάρας, προσέφερε ὁ ἀρχιμ. Παντελεήμων Μητρόπουλος, Προηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Βοστώνης.

Ἔχουν διασωθεῖ ἐπίσης καί μικρά ἀποτμήματα ἱερῶν Λειψάνων της τὰ ὁποῖα εἶναι ἀποθησαυρισμένα στό Ἱ. Κελλίον ἀγ. Νικολάου Μπουραζέρη Ἀγίου Ὁρους καί τὸ Παρεκκλήσιο ὁσ. Ξένης τῆς διὰ Χριστόν Σαλῆς Μάνδρας Ἀττικῆς ἣ βρίσκονται στήν κατοχὴ τῶν προσώπων πού ἤδη ἀναφέρθηκαν.

Τὸ ἔτος 2010, μέ ἀπόφαση τοῦ Σεβ. Μητροπ. Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς κ. Κηρύκου (ἐντός τῶν ὁρίων τῆς ἐπισκοπικῆς δικαιοδοσίας τοῦ ὁποίου ἀσκήθηκε καί τελειώθηκε ἡ μακαρία Ταρσώ), ἀγιογραφήθηκε ἡ πρώτη εἰκόνα της ἀπὸ τὴν Πρεσβυτέρα Ἀντωνία Σίντνιεβα.

Τὴν 15^{ην} Αὐγούστου τοῦ ἰδίου ἔτους 2010, μέ ἀπόφαση τοῦ ἰδίου Ἀρχιερέως, διακηρύχθηκε καί ἐπισήμως ἡ ἀγιότητα τῆς ὁσ. Ταρσῶς καί καθιερώθηκε ἡ τιμὴ τῆς μνήμης της τὴν 24^{ην} Σεπτεμβρίου, ἡμέρα τῆς κοιμήσεώς της. Ἡ σχετικὴ ἀπόφασις τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου κ. Κηρύκου δημοσιεύεται στήν ἀρχὴ τοῦ παρόντος, ἀντὶ προλόγου.

Οἱ ἐκδηλώσεις τῆς Διακηρύξεως ἄρχισαν τὸ πρωῒ τῆς Κυριακῆς 20ης Σεπτεμβρίου 2010 (ἐ. ἡμ.), μέ σχετικὴ ὁμιλία τοῦ Σεβ. Μητροπ. Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς κ. Κηρύκου στὸν Ἱ.

Ν. άγ. Σπυρίδωνος Καρέα (όπου καί ιερούργησε) καί του γράφοντος στόν Ί. Ν. άγ. Δημητρίου Αχαρνών.

Τό έσπέρας τής ιδίας Κυριακής στό Ί. Ήσυχαστήριο Παναγίας Παραμυθίας Αχαρνών - χοροστατούντος του Σεβ. Μητροπολίτου κ. Κηρύκου καί παρουσία πυκνού καί έκλεκτού ακροατηρίου πλέον των 100 ατόμων - έψάλλη ό Έσπερινός καί στή συνέχεια ό γράφων ανέπτυξε τό θέμα «**Ο άσκητικός Βίος καί ή θαυμαστή Πολιτεία τής όσ. Ταρσώς τής διά Χριστόν Σαλής**». Η όμιλία ήταν ή πρώτη γιά τό διδακτικό έτος 2010 – 2011 τής Όρθοδόξου Κατηχητικής Σχολής τής Ιερās Μητροπόλεως Μεσογαίας καί Λαυρεωτικής (τής Γνησίας Όρθοδόξου Έκκλησίας τής Ελλάδος), ή όποία είναι αφιερωμένη στους Όμολογητές τής Όρθοδοξίας Πατριάρχες πού καταδίκασαν τήν Παπική Καινοτομία του Νέου Ήμερολογίου μέ τίς Πανορθόδοξους Συνόδους του 16ου αϊ., Ιερεμία ΚΠόλεως Β' τόν Τρανό καί Μελέτιο Αλεξανδρείας τόν Πηγά.

Ένδιαμέσως είχαν αναρτηθεϊ στό Διαδύκτιο ό Βίος, ή Ακολουθία καί οί Χαιρετισμοί πρός τήν Όσίαν Μητέρα ήμων Ταρσώ (καί Πάντας τούς διά Χριστόν Σαλούς Αγίους).

Η κυρίως λατρευτική τελετή τής Διακηρύξεως πραγματοποιήθηκε κατά τήν διάρκεια Αγρυπνίας στό Ί. Ήσυχαστήριο Παναγίας Παραμυθίας, τό βράδυ τής Τετάρτης 23ης πρός Πέμπτη 24η Σεπτεμβρίου έ.έ. 2010. Έκεϊ, περί τήν 8η βραδυνή, ό Σεβ. Μητροπολίτης κ. Κήρυκος μέ των παρευρισκομένων πιστών, ύποδέχθηκε μέ κάθε έπισημότητα, «έν έπιτραχηλίω καί όμωφορείω», απότμημα των Ιερων Λειψάνων τής μακαρίας Ταρσώς, φυλασσόμενο στό Ί. Παρεκκλήσιο όσ. Ξένης Μάνδρας Αττικής.

Αμέσως άρχισε ή Ακολουθία τής Ένάτης Όρας καί στή συνέχεια έψάλλη τό τελευταίο Μνημόσυνο γιά τήν άνάπαυση τής ψυχής τής μακαρίας δούλης του Θεού Ταρσώς. Προέστη ό Σεβασμιώτατος, συμπαραστατούμενος ύπό του πολιοϋ Πρωθιερέως π. Θωμά Κοντογιάννη καί του Ιερέως π. Ανδρέα Σίντνιεβ, συνευχομένων δεκάδων Όρθοδόξων πού είχαν προσέλθη, καθώς καί μοναχών.

Μετά τό Μνημόσυνο ὁ Σεβασμιώτατος ἀνέγνωσε τήν ἀπό 15. 8. 2010 Απόφασή του, «Περί τῆς Διακηρύξεως τῆς Ἀγιότητος τῆς διά Χριστόν Σαλῆς ΤΑΡΣΩΣ» καί ἀποσύρθηκε ἡ φωτογραφία της, τήν ὁποία πλέον καί στό ἐξῆς θά ἀντικαθιστᾷ ἡ εἰκόνα τῆς νεολαμποῦς Ὁσίας.

Στή συνέχεια ἐψάλλησαν τό Ἀπόδειπνο (μέ τούς Χαιρετισμούς τῆς ὁσ. Ταρσῶς καί Πάντων τῶν διά Χριστόν Σαλῶν Ἀγίων) καί ὁ Πανηγυρικός Ἑσπερινός (μέ ἐσπέρια ἀπό τήν Ἀκολουθία τῆς Ὁσίας), κατά τήν Λιτή τοῦ ὁποίου ἐλιτανεύθησαν γιά πρώτη φορά καί τέθηκαν σέ προσκύνηση ἡ Ἱερᾷ Εἰκόνα τῆς Ὁσίας Ταρσῶς (ἔργο τῆς Εὐλαβεστάτης Πρεσβυτέρας Ἀντωνίας Σίντνιεβα) καί τό ἀπότμημα τοῦ Ἱεροῦ της Λειψάνου, τά ὁποία μέχρι τότε ἐφυλάσσοντο καταλλήλως εὐπρεπισμένα ἐπὶ τῆς Ἀγίας Τραπέζης.

Ἡ ὅλη λατρευτική ἐκδήλωσις – στήν ὁποία κυριαρχοῦσε προσευχητική διάθεσις καί μοναστηριακή κατάνυξις – ὁλοκληρώθηκε μέ τήν Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου καί τήν Ἀρχιερατική Θεία Λειτουργία, κατά τήν ὁποία ὠμίλησε σχετικά ὁ γράφων.

Ὡς Ἀναμνηστικό – Εὐλογία τῆς ὅλης τελετῆς, ἡ Ἱερᾷ Μητρόπολις Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς ἐξέδωσε καί διένειμε στούς πιστούς ἀντίγραφα τῆς εἰκόνας τῆς ὁσ. Ταρσῶς, καθώς καί τόν Βίο, τήν Ἀκολουθία καί τούς Χαιρετισμούς της (πού ἐκδόθηκαν σέ ἐνιαῖο τεῦχος).

Εἶθε, διά πρεσβειῶν τῆς Νεοφανοῦς Ὁσίας **ΤΑΡΣΩΣ** νά στηρίζει Κύριος ὁ Θεός τήν Ἐκκλησία Του ἀπό παντός ὁρατοῦ καί ἀοράτου ἐχθροῦ, οἱ δέ λοιποὶ νεοφανεῖς τῆς Γνησίας Ὁρθοδοξίας Ἅγιοι βροῦν συντόμως τήν θέσι τους στό Ἀγιολόγιο τῆς Ἐκκλησίας, ἐφ' ὅσον ἤδη τήν κατέχουν στήν συνείδηση τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος. **ΑΜΗΝ.**

Ἐπίλογος

Ἡ δύναμις τοῦ παραδείγματος

Ὁ ὑπεύθυνος τῆς Ἱστοσελίδας www.androsinfo.gr, στόν πρόλογο τῆς παρουσιάσεως τοῦ Βίου τῆς μακαρίας Ταρσῶς, πού συνέγραψε ὁ Καθηγητής Ἰω. Κορναράκης, γράφει:

«Πολλοί άνθρωποι θεωρούν ότι στην εποχή μας είναι χαζό να πιστεύεις στο Θεό και τους Αγίους Του. Ακόμη, όσοι κληρονόμησαν την πίστη ως μία εποχική οικογενειακή συνήθεια ή παράδοση, νομίζουν ότι οι Άγιοι και η άγιωσύνη αφορούν άλλες εποχές που περιγράφονται σε παλιά θρησκευτικά βιβλία και δεν μπορούν να υπάρξουν στις μέρες μας.

Κάποιοι άλλοι που ταλαντεύονται στην πίστη τους, με την δικαιολογία ότι δεν είχαν την τύχη να γεννηθούν, π.χ. στα χρόνια του Χριστού ή να ζήσουν στην εποχή κάποιου χαρισματικού Αγίου της Εκκλησίας που εφαρμόζε όσα δίδασκε, πιθανόν όσα θα έβλεπαν με τα μάτια τους, να τους έκαναν να πιστέψουν πραγματικά. Έπειδή όμως ως σήμερα δεν έχουν βιώσει την πνευματικότητα προσωπικά, δυσκολεύονται να κατανοήσουν και να πιστέψουν.

Τίς ίδιες χαζές δικαιολογίες θυμάμαι είχα υιοθετήσει κι εγώ στα νιάτα μου. Όμως ο Δίκαιος Θεός δίνει σε όλους (ιδιαίτερα δέ σε όσους είναι ανήσυχοι κι έρευνούν), αρκετές ευκαιρίες να Τόν γνωρίσουν, άσχετο εάν δεν κάνει εξόφθαλμα αντιληπτή την παρουσία Του.

Πρίν 27 χρόνια, παρασυρμένος από μία παρέα συνομηλίκων μου (20χρονων τότε παιδιών), να επισκεφθούμε μία Γερόντισσα με μοναδικά χαρίσματα, είχα την τύχη να γνωρίσω την γ. Ταρσώ στο τραγικό παράπηγμα των 3 – 4 τετραγωνικών μέ τσιμεντόλιθους, που χρησιμοποίησε για να ζή στην Κερατέα.

Παρ' όλη την ρηχότητά μου στα πνευματικά και την θρησκεία, ήταν εμφανές πως η Γερόντισσα είχε πραγματικά πλούσια την χάρη του Θεού. Μέσα από τις παράξενες εκφράσεις της προσποιητής σαλότητας, θυμάμαι καθαρά (γιατί μου είχε κάνει μεγάλη εντύπωση), ότι προφητικά, είχε δώσει λεπτομερείς λύσεις σε ιδιαίτερα θέματα και προβλήματα που αφορούσαν την προσωπική ζωή αρκετών παιδιών της συντροφιάς! Μάλιστα σε ένα – δύο, φανέρωσε και την μετέπειτα διαδρομή της πνευματικής τους πορείας και τις δυσκολίες που θα συναντούσαν! Όπως μάλιστα διαπιστώνω

σήμερα (27 χρόνια μετά), δέν ἔχει πέσει καθόλου, μά καθόλου ἔξω σέ τίποτα»!!!

**Αὐτῆς ἀγίαις πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον καί
σῶσον ἡμᾶς. ΑΜΗΝ.**